

377

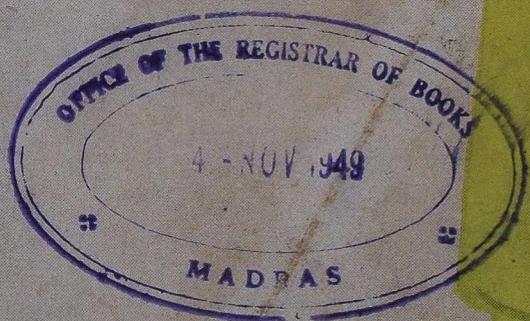
377
u-49

கலைக்டோவை

முதற் புத்தகம்

வித்துவான்

ஆ.சண்முகவேலன்.பி.ஏ.ஸ்.

UNICO PUBLISHING HOUSE

TB

031(9)
N 49

87143

CLUB

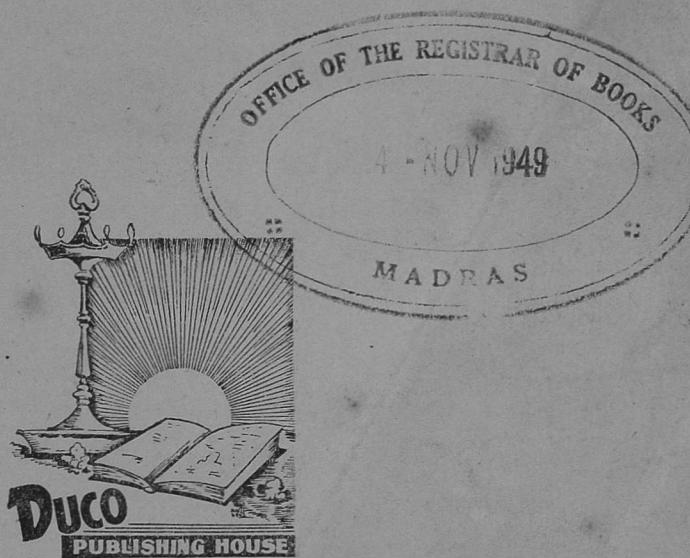
கலை க்ஷேதிரம்

முதற் புத்தகம்

(நான்காம் பாரத்திற்குரியது)

தொகுப்பாளர் ;

வித்துவான் திரு. ஆ. சண்முகவேலன், டி.ஓ.எல்.

டியூகோ பப்ளிஷிங் ஹவஸ்

இராமச்சந்திரபுரம்

உரிமைப் பதிவு

விலை ரூ. 1-2-0

முதற் பதிப்பு மே, 1949

TB
031(9)
NAG

PRINTED AT
THE SUNDAY TIMES PRESS
MADRAS.

பதிப்புரை

சென்னை மாகாணக் கல்வித்துறையினர் தமிழை முதல் மொழி யாக்கி, அதற்கேற்ப பாடத் திட்டங்களையும் அழைத் துள்ளனர். அத்தகைய பாடத் திட்டத்திற் சினங்கத் தொதுக்கப் பெற்றுள்ளது கலைக்கோவை ஏன் நுழை முதற் பத்தகம். முற்கால பிற்கால இடைக்கால நூல்களில் பல்துறைப் பாடல்களும் பல்கலைச் செல்வர்கள் நம் தாய் மொழியில் தீட்டுதியுள்ள அரிய நல்கட்டுரைகளும் பொருந்தி அழைத் தொழக்கப் பட்டுள்ளன.

கல்வித் துறையினர் பாடத் திட்டப்படி, கலைக்கோவையில் பொதுவும், சிறப்பும் ஏன் நுழை இநவகைப் பாடத் திட்டங்களுக்கும் ஏற்பாடுப் பாடவகை அமைக்கப் பட்டுள்ளன. தமிழ் ஆசிரியர்கள் தங்கள் விநுப்பப்படி பொது, சிறப்பு ஏன் நுழை பிரிவுகளுக் கேற்ற வாறு தேர்ந்தெடுத்து கற்பிக்கலாம்.

மாணவர்கள் தமிழ் இலக்கிய மணத்தை நுகர்தற்ற ஏதுவாகவும் கலை உணர்ச்சி பெறுவதற்குத் தூண்டுகோலாகவும் இந்நால் அமைந்து விளங்குவதே தாடு, வந்த காலத்தில் நல்ல தடிமக்களுக்கு இநக்கவேண்டிய இன்றியமையாத பண்பு நலங்களைத் தோற்று விக்கும் வித்தாகவும் அமைந்து விளங்கின்றது.

செய்யுட் பத்தியிலும் உரை நடைப் பத்தியிலும் தங்களது செய்யுட்களையும் கட்டுரைகளையும் சேர்க்க இசைந்த அறிஞர் பெருமக்களுக்கு ஏங்கள் அன்பும் நன்றியும் ஏன் நுழை உரியதா கின்றது.

தலைமை ஆசிரியர்களும் தமிழ்மாசிரியர்களும் கலைக் கோவையினால் மாணவர்கள் நற்பயன் பெறுமாறு தங்கள் உயர் கிலைப் பள்ளியில் இந்நாலைப் பாடமாக வைத்துதவுமாறு மிகவும் பணிவுடன் வேண்டுகின்றோம்.

—பதிப்பகத்தார்.

பொருள்டக்கம்

செய்யுள்

எண்

பக்கம்

I. வாழ்த்து

1. தேவாரம்	1
2. திருவாசகம்	1
3. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம்	2
4. திருப்புகழ்	2
5. திரு அருட்பா	2
6. கிறிஸ்து வணக்கம்	3
7. முகமது நமி வணக்கம்	3
8. * தமிழ் வாழ்த்து	3

II. அறவுரை

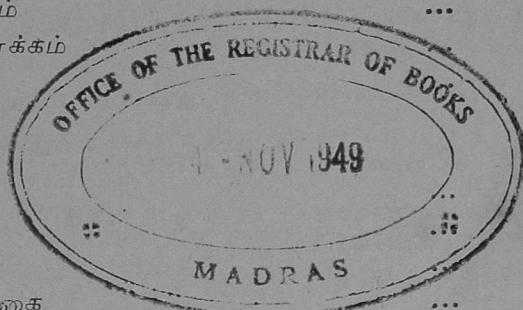
1. திருக்குறள்	4
2. நாலடியார்	6
3. திரிகடுகம்	7
4. நான் மணிக் கட்டைக்	8
5. ஏலாதி	9
6. ஆசாரக் கோவை	10
7. நன்னால்	11

III. காதை

1. நளவெண்பா	12
2. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்	15
3. குசேலோ பாக்கியானம்	18
4. † புத்தரும் மகளிழுங்க தாயும்	22

IV. சிற்றிலக்கியம்

1. திருவேங்கடத் தந்தாதி	24
2. நான் மணி மாலை	25
3. நந்திக் கலம்பகம்	26
4. † புதுமை வேட்டல்	26
5. † இளங் தமிழனுக்கு	27
6. † இன்பத் தமிழ்	28
7. சரஸ்வதி தேவியின் புகழ்	28

V. பல் சுவை

1.	சிலேடை	29
2.	சீட்டுக் கவி	29
3.	சொற் சுவை	30
4.	வறுமையைப் பற்றியது	30
5.	நகைச் சுவை	30

VI. வருணை

1.	கார் கால ஓவியம்	31
2.	அங்திவான் ஓவியம்	31
3.	மருத நிலத்தின் சிறப்பு	31
4.	ஆற்று ஒழுக்கின் பெருமை	32
5.	எழில்மிகு வழி	32

* இவை சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரின் இசைவு பெற்றுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

+ இவை ஆசிரியர்களின் இசைவு பெற்றுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றன.

‡ இவை செந்தமிழ் நிலைபத்தாரின் இசைவு பெற்றுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றன.

§ இவை நாஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனியாரின் இசைவு பெற்றுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது,

¤ இவை இராமகிருஷ்ண மடம் அதிபர் இசைவு பெற்றுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

உரைநடை

எண்		பக்கம்
1.	பண்டைக்கால உரைநடை பரிமேலழுகர் 33
2.	தகலையின் விளக்கம் திரு. ரா. ஏ. சேதுப் பிள்ளை, B.A., B.L. 36
3.	திரைத் தாய் கவிஞர் திரு. பாரததாசன் 40
4.	தமுத்தமிழ் வித்துவான் திரு. T. P. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, M.A.B.L., M.O.L. 45
5.	திரைசக் கருவிகளும் அவற்றின் வகைகளும் திரு. ஏ. கோதண்டராமன், M.A., B.L.	50
6.	தூஷியும் ஓலியும் திரு. ஆர். கே. விசுவநாதன், M.A. 55
7.	தகாகிதம் செய்தல் திரு. பெ. நா. அப்புஸ்வாமி, B.A., B.L. 60
8.	திராமச் சீர்திருத்தம் திரு. அ. முத்தையா, M.A. 63
9.	தகல்வி திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் 67
10.	இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை சுவாமி விபுலானந்தர் 73
11.	ஏவிவேகானந்தர் கடிதம் திரு. ஏ. இராமநாதன், M.A. 81
12.	துணை நேற யோகி பூரி சுத்தானந்த பாரதியார் 88
13.	திருக்கயலையகிரி யாத்திரை சுவாமி சித்பவாநந்தா 91
14.	தமனேன்மரையம் திரு. சண்முகசுந்தர முதலியார், M.A.L.T. 101
15.	தபெண்கள் முன்னேற்றம் திருவாட்டி லோகநாயகி சூலசேகரம் 110
16.	தபேர்னுட்வா திரு. வி. ஆர். நரசிம்மராஜ் 118

கல்கோவை

(முதற் புத்தகம்)

செய்யட் பகுதி

I. வாழ்த்து

1. தேவாரம்

நாமார்க்கும் குடிஅல்லோம்; நமனை அஞ்சோம்;
 நரகத்தில் இடர்ப்படோம்; நடலை இல்லோம்;
 ஏமாப்போம்; பினிஅறியோம்; பணிவோம் அல்லோம்;
 இன்பமே எந்நாரும் துன்பம் இல்லை
 தாமார்க்கும் குடிஅல்லாத் தன்மை ஆன
 சங்கரன் நல்சங்கவெண் குழைஷர் காதின்
 கோமாற்கே நாம்என்றும் மீளா ஆளாய்க்
 கொய்ம்மலர்ச்சே வடிஇனையே குறுகி ஞேமே.

—அப்பர்.

2. திருவாசகம்

நாடகத்தா ஹன்னடியார் போனடித்து நானடுவே
 வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
 ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே யிடையரு அன்புனக்கென்
 ஊடகத்தே நின் றருகத் தந்தருளௌம் முடையானே.

— மாணிக்கவாசகர்.

3. நாலரயிர் திவ்வியப் பிரபந்தம்

தருதுயரங் தடாயேலுன் சரணல்லாற் சரணில்லை
 விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்குழு விற்றுவக்கோட்டம்மானே !
 அரிசினத்தா லீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தன்
 அருள்ளினைந்தே யழுங்குழுவி யதுவேபோன் றிருந்தேனே.

— தலசேகர ஆழ்வார்.

4. திருப்புகழ்

இருவினையின் மதிம யங்கித்
 எழுநரகி அழுவு நெஞ்சுற்
 பரமகுரு அருள்ளி லைந்திட்
 பரவு தரிசனையை யென்றெற்ற
 தெரிதமிழூ யுதவு சங்கப்
 சிவனருஞ முருக செம்பொற்
 கருணைநெறி புரியு மன்பர்க்
 கனகசபை மருவு கந்தப்

திரியாதே
 ஹலையாதே
 டுணர்வாலே
 கருள்வாயே
 புலவோனே
 கழுலோனே
 கெளியோனே
 பெருமாளே

— அநண்ஜிரிநாதர்.

5. திரு அருட்பா

கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த
 குளிர்தருவே, தருநிழலே, நிழல் கனிந்த கனியே
 ஓடையிலே ஊறுகின்ற தீஞ்சுவைத் தண்ணீரே,
 உகந்த தண்ணீ ரிடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே,
 மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லியழுங் காற்றே,
 மென்காற்றில் விளைசுக்கமே, சுகத்திலுறும் பயனே,
 ஆடையிலே எனைமணந்த மணவாளா, பொதுவில்
 ஆடுகின்ற அரசே, என் அலங்கல் அணிந்தருளே.

— இராமலிங்க அடிகள்.

6. கிறிஸ்து வணக்கம்

உலகமகிழ்ந் தீடேறப் பரலோக வாசிகளுக் குவகை யேற
அலகையுளாங் திகிலேற வகண்டபரி பூரணனு ராண்மெய் வாக்கு
விலகிலதாய் சிறைவேறத் ததியேற நரவுருவாய் விளங்கி யன்பாற
சிலுவையிசை யேறியமெய்ஞ் ஞானசூ ரியனடியைச் சிந்தை

[செய்வாம்.

—ஷீரமா முனிவர்

7. முகமது நமி வணக்கம்

திருவினும் திருவாய்ப் பொருளினும் பொருளாய்த்
தெளிவினும் தெளிவதாய்ச் சிறந்த
மருவினும் மருவாய் அணுவினுக் கணுவாய்
மதித்திடாப் பேரோளி யனைத்தும்
பொருவினும் பொருவா வடிவி னும் வடிவாய்ப்
பூதலத் துறைந்தபல் லுயிரின்
கருவினும் கருவாய்ப் பெருந்தலம் புரந்த
கருத்தனைப் பொருத்துதல் கருத்தே.

—உழறுப் புலவர்.

8. தமிழ் வாழ்த்து

பல்லுயிரும் பலவுகும்படைத்(து)அளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்,
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையா எழும்துஞுவும்
உன்றதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்,
ஆரியம்போல் உலகவழக்கு(கு) அழிந்தொழிந்து சிதையாவன்
சீரிளாமைத் திறம்வியங்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே.

—சுந்தரம் பிள்ளை.

II. அறவுரை

1. திருக்குறள்

சோல் வன்மை

- 1 இணங்கும்ததும் நானு மலரனையர் கற்றது
உணர விரித்துரையா தார்.

வினாத்தூய்பை

- 2 சலத்தாற் பொருள்செய்தே மார்த்தல் பகுமட்
கலத்துள்ளீர் பெய்தீரீஇ யற்று.

வினாத்திடபம்

- 3 எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்.

நட்பு

- 4 புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்.

உட்பகை

- 5 வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க அஞ்சக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு.

மானம்

- 6 மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னர்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்.

நீதார் பெருமை

- 7 செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

இல்வாழ்க்கை

- 8 அறனெனனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று.

அன்புடையை

- 9 அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புஞ்கணீர் பூசல் தரும்.

இனியவை கூறல்

- 10 இன்சொலால் ஈரம் அளைஇப் படிறிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

அடக்கமுடையை

- 11 யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிமுக்குப் பட்டு.

பொறையுடையை

- 12 அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை.

புறங்கூருயை

- 13 அறஞ்சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும்.

பயனில் சோல்லாமை

- 14 பயனில்சொல் பாராட்டு வாஜை மகனெனால்
மக்கட்பதி யெனல்.

தீவினையச்சம்

- 15 தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல்தன்னை
வீயா தடியுறைந் தற்று.

ஈகை

- 16 வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

—திருவன்னவர்.

2. நாலடியார்

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த இருதலையு மெய்தும்
நடுவண தெய்தாதான் எய்தும் உலைப்பெய்
தடுவது போலுங் துயர்.

(1)

நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும், நிலையினும்
மேன்மே லுயர்த்து நிறுப்பானும், தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்.

(2)

இசையா தெனி னும் இயற்றிஓ ராற்றால்
அசையாது நிற்பதாம் ஆண்மை—இசையுங்கால்,
கண்டல் திரையலைக்கும் கானலங் தன்சேர்ப்ப !
பெண்டிரும் வாழாரோ மற்று.

(3)

உறுபுவி ஊனிரை யின்றி ஒருநாள்
சிறுதேரை பற்றியும் தின்னும்—அறிவினால்
காற்றெழுழிலு வென்று கருதற்க கையினால்
மேற்றெழுழிலு மாங்கே மிகும்.

(4)

பெருமுத் தரையர் பெரிதுவங் தீயும்
கருளைச்சோ றர்வர் கயவர்—கருளையைப்
பேரு மறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரும் அமிழ்தாய் விடும்.

(5)

—சுமண முனிவர்.

3. திறிகடுகம்

விறர்தன்னைப் பேணுங்கால் நானை லும், பேணோர்
திறன்வேறு கூறிற் பொறையும்,—அறவினையைக்
காரண்மை போல ஒழுகலும் இம்முன்றும்
ஊராண்மை என்னுஞ் செருக்கு. (1)

ஓலவ(து) அறியும் விருந்தினானும், ஆருயிரைக்
கொல்வ(து) இடைநீக்கி வாழ்வானும்,—வல்லிதின்
சீல் இனிதுடைய ஆசானும் இம்முவர்
ஞாம் எனப்படு வார். (2)

தன்னச்சிச் சென்றுரை எள்ளா ஒருவனும்,
மன்னிய செல்வத்துப் பொச்சாப்பு நீத்தானும்,
என்றும் அழுக்கா(று) இகந்தானும் இம்முவர்
நின்ற டகழுடையார். (3)

தன்னை வியந்து தருக்கலும், தாழ்வின்றிக்
கொன்னே வெகுளி பெருக்கலும்,—முன்னிய
பல்பொருள் வெஃகும் சிறுமையும் இம்முன்றும்
செல்வம் உடைக்கும் படை. (4)

கண்ணுக்கு(கு) அணிகலம் கண்ணேட்டம் ; காமுற்ற
பெண்ணுக்கு(கு) அணிகலம் நானுடைமை ;—நண்ணும்
மறுமைக்கு(கு) அணிகலம் கல்வி ; இம் முன்றும்
குறியுடையார் கண்ணே உள். (5)

— ஸ்ரீஸ்வாதனர்.

4. நான்மணிக் கடுகை

இன்னுமை வேண்டின், இரவெழுக; இந்நிலத்து
மன்னுதல் வேண்டின், இசைநடுக;—தன்னெடு
செல்வது வேண்டின், அறஞ்செய்க; வெல்வது
வேண்டின், வெசுளி விடல்.

(1)

மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கு) இல்லை; மழையும்
தவமிலார் இல்வழி இல்லை; தவமும்
அரசிலார் இல்வழி இல்லை; அரசனும்
இல்வாழ்வான் இல்வழி இல்.

(2)

நாற்றம் உரைக்கும் மலருண்மை; கூறிய
மாற்றம் உரைக்கும் வினைநலம்;— தூக்கின்
அகம்பொதிந்த தீமை முகமுரைக்கும்; எல்லாம்
முகம்போல முன்னுரைப்ப(து) இல்.

(3)

கல்லா ஒருவர்க்குத் தம்வாயில் சொல்கூற்றம்;
மெல்லிலை வாழைக்குத் தானீன்ற காய்கூற்றம்;
அல்லவை செய்வார்க்கு) அறங்கூற்றம்; கூற்றுமே
இல்லத்துத் தீங்கொழுகு வாள்.

(4)

இளமைப் பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்;
வளமிலாப் போழ்தத்து வள்ளன்மை குற்றம்;
கிளாஞ்சில் போழ்தில் சினங்குற்றம்; குற்றம்
தமரல்லார் கையகத்(து) ஊன்.

(5)

—வளம்பு நாகனுர்.

5. ஏலாதி

கொல்லான் கொலைபுரியான் பொய்யான் பிறர்பொருண்மேல்
செல்லான் சிறியா ரினஞ்சேரான்—சொல்லும்
மறையிற் செவியிலன் நீச்சொற்கண் மூங்கை
இறையிற் பெரியாற் சிறை. (1)

இளமை கழியும் பிணிமூப் பியையும்
வளமை வலியிவை வாடும்—உளாநாளால்
பாடே புரியாது பால்போலுஞ் சொல்லினுய் ! (2)
வீடே புரிதல் விதி.

குறுகான் சிறியாரைக் கொள்ளான் புலால்பொய்
மறுகான் பிறர்பொருள் வெளவான்—இறுகானுய்
ஈடற் றவர்க்கீவா னை நெறிநூல்கள்
பாடிறப்ப பன்னு மிடத்து. (3)

களியான்கள் ஞஞ்ஞைன் களிப்பாரைக் காணுன்
ஒளியான் விருந்திற் குலையான்—எளியாரை
எள்ளானீத் துண்பானே லேதமின் மண்ணுண்டு
கொள்வான் சூடிவாழ்வான் கூர்ந்து. (4)

தாயிழுந்த பிள்ளை தலையிழுந்த பெண்டாட்டி
வாயிழுந்த வாழ்வினார் வாணிகம்—போயிழுந்தார்
கைத்துண் பொருளிழுந்தார் கண்ணிலவர்க் கீய்ந்தார்
வைத்து வழங்கிவாழ் வார். (5)

—கணிழேமதையார்.

6. ஆசாரக் கோவை

நன்றி அறிதல், பொறை உடைமை, இஞ்சொல்லோடு
இன்னத எவ்வுயிர்க்குஞ் செய்யாமை, கல்வியோடு
ஒப்புர வாற்ற அறிதல், அறிவுடைமை,
நல்வினாத் தாரோடு நட்டல் இவைளட்டும்
சொல்லிய ஆசார வித்து. (1)

வைகறை யாமங் துயில்ளமுந்து, தான்செய்யும்
நல்லறமும் ஒண்பொருளுஞ் சிந்தித்து, வாய்வதில்
தந்தையும் தாயும் தொழுதெழுக; என்பதே
முந்தையோர் கண்டமுறை. (2)

தன்னுடம்பு தாரம் அடைக்கலம் தன்னுயிர்க்கென்று
உன்னித் துவைத்த பொருளோ டிவைநான்கும்
பொன்னினப்போல் போற்றிக் காத்துய்க்க; உயக்காக்கால்
மன்னிய ஏதத் தரும். (3)

நங்தெறும்பு தூக்கணம் புள்காக்கை என்றிவைபோல்
தங்கருமம் நல்ல கடைப்பிடித்துத்—தங்கருமம்
அப்பெற்றி யாக முயல்பவர்க் காசாரம்
எப்பெற்றி யானும் படும். (4)

— பெருவாயின் முன்ஸியார்.

7. நன்னால்

மானுக்க ரிலக்கணம்

அன்ன மாவே மண்ணெடு கிளியே
இல்லிக் குடமா டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமா ஞைக்கர்.

மானுக்கராகாதவ ரிலக்கணம்

களிமடி மாணி காமி கள்வன்
பிணிய னேழழ பிணக்கன் சினத்தன்
துயில்வோன் மந்தன் ரென்னுற் கஞ்சித்
தடுமா றுளத்தன் றறுகணன் பாவி
படிறனின் ஞோர்க்குப் பகரார் நாலே.

பாடங்கேட்டவின் வரலாறு

நால்பயி வியல்பே நுவலின்வழக் கறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினுயலை விடுத்த லென் றிவை
கடஞக் கொளினே மடநனி யிகக்கும்.

ஒருக்குறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பிற்
பெருக நாவிற் பிழைபா டிலனே.

முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்.

ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினும்
காற்கூ றல்லது பற்றல ஞகும்.

அவ்வினை யாளரொடுபயில்வகை யொருகாற்
செவ்விதி னுரைப்ப வவ்விரு காலும்
மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும்.

—பவணங்தி முனிவர்.

III. காதை

1. நளவெண்பா

சுயம்வர கான்டம்

காமர் கயல்புரளைக் காவி முகைநெகிழுத்
 தாமரையின் செந்தேன் தளையவிழப்—பூமடந்தை
 தன்நாட்டம் போலும் தகைமைத்தே, சாகரம்சூழ்
 நன்னட்டில் முன்னட்டும் நாடு. (1)

சீத மதிக்குடைக்கீழ்ச் செம்மை அறங்கிடப்பத்
 தாதவிழபூந் தாரான்—மாதர்
 அருகூட்டும் பைங்கிளியும் ஆடற் பருந்தும்
 ஒருகூட்டில் வாழ உலகு. (2)

அன்னப் பறவை தோன்றுதல்

நீணிறத்தால் சோலை நிறம்பெயர, நீடியதன்
 தாணிறத்தால் பொய்கைத் தலஞ்சிவப்ப,—மாணிறத்தான்
 முன்அப்புள் தோன்றும் மூளரித் தலைவைகும்
 அன்னப்புள் தோன்றிற்றே ஆங்கு. (3)

“அஞ்சல் மடவனமே ! உன்றன் அணிநடையும்
 வஞ்சி அனையார் மடநடையும்—விஞ்சியது
 காணப் பிடித்ததுகான்” என்றான், களிவண்டு
 மாணப் பிடித்ததார் மன். (4)

“திசைமுகந்த வெண்கவிகைத் தோர்வேந்தே ! உன்றன்
 இசைமுகந்த தோரூக் கிசைவாள்—வசையில்
 தமையந்தி என்றோதும் தையலாள், மென்றோள்
 அமையந்தி என்றோர் அணங்கு. (5)

“எழுவுதோள் மன்னு! இலங்கியை ஏர் தூண்டக் கொழுநுதியிற் சாய்ந்த சூவளை—உழுநர் மடையிதிப்பத் தேன்பாடும் மாடொவிநீர் நாடன் கொடைவிதர்ப்பன் பெற்றதோர் கொம்பு. (6)

“நாற்குணமும் நாற்படையா, ஜம்புலனும் நல்லமைச்சா, ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா, —வேற்படையும் வாளுமே கண்ணு, வதன மதிக்குடைக்கீழ் ஆளுமே பெண்மை யரசு.” (7)

“அன்னமே! நீஉரைத்த அன்னத்தை என்னவிட உன்னவே சோரும் உனக்கவளோ—டென்ன அடை”வென்றான், மற்றந்த அன்னத்தை முன்னே நடைபெற்றாள் தன்பால் நயந்து. (8)

அன்னம் தமையந்தியை அடைதல்
மன்னன் விடுத்த வடிவில் திகழ்கின்ற
அன்னம்போய்க் கன்னி அருகணைய,—நன்னுதலும்
தன் ஆடல் விட்டுத் தனியிடஞ்சேர்ந் தாங்கதனை
“என்நாடல் சொல்” என்றாள் ஈங்கு. (9)

“அறங்கிடந்த நெஞ்சும் அருளொழுகு கண்ணும்
மறங்கிடந்த திண்டோள் வலியும்—திறங்கிடந்த
செங்கண்மால் அல்லனேல் தேர்வேந்தர் ஒப்பரோ
அங்கண்மா ஞாலத் தவற்கு?” (10)

“வாவி யுறையும் மடவனமே! என் னுடைய
ஆவி உவங்தளித்தாய் ஆதியால்;—காவினிடைத்
தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென் றுரைத்தி” என்றுரைத்தாள்
பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து. (11)

“மங்கை சுயம்வரநாள் ஏழென்று வார்முரசம்
எங்கும் அறை”கென் றியம்பினேன்—பைங்கமுகின்
கூந்தல்மேல் கங்கைக் கொழுந்தோடும் நன்னடன்
வேந்தர்மேல் தாதோட விட்டு. (12)

முரசெறிந்த நாளேழும் முற்றியபின் கொற்ற
வரைசெறிந்த தோள்மன்னர் வந்தார்—விரைசெறிந்த
மாலை துவள முடிதயங்க வால்வளையும்
காலை முரசும் கலந்து. (13)

சுயம்வர யண்டபம்

மன்னர் குலமும் பெயரும் வளநாடும்
இன்ன பரிசென் றியலணங்கு—முன்னின்று
தார்வேந்தன் பெற்ற தனிக்கொடிக்குக் காட்டினால்,
தேர்வேந்தர் தம்மைத் தெரிந்து. (14)

காவலரைத் தன்சேடி காட்டக்கண், ஹரிருவர்
தேவர் நள னுருவாய்ச் சென்றிருந்தார்—பூவரைந்த
மாசிலாப் பூங்குழலாள் மற்றவரைக் காணுங்கின்,
றாசலா டுற்றுள் உளாம். (15)

பூனுக் கழகளிக்கும் பொற்றேடியைக் கண்டக்கால்
நானுக்கு நெஞ்சுடைய நல்வேந்தார்—நீணிலத்து
மற்றேவர் வாராதார்? வானவரும் வந்திருந்தார்
பொற்றேர் நள னுருவாய்ப் போந்து. (16)

“மன் னுந்தார் வீமன்தன் மெய்ம்மரபில் செம்மைசேர்
கன்னியான் ஆகின், கடிமாலை—அன்னாந்தான்
சொன்னவனைச் சூட்ட அரு” என்றாள், சூழ்விதியின்
மன்னவனைத் தன்மனத்தே வைத்து. (17)

கண்ணிமைத்த லால், அடிகள் காசினியில் தோய்தலால்,
வண்ண மலர்மாலை வாடுதலால்,—எண்ணி
நறுந்தா மரைவிரும்பும் நன் னுதலே யன்னாள்
அறிந்தாள் நளன்றன்னை ஆங்கு. (18)

விண்ணரசர் எல்லாரும் வெள்கி மனஞ்சுளிக்கக்,
கண்ணகன் ஞாலம் களிகூர,—மன்னரசர்
வன்மாலைத் தம்மனத்தே சூட, வயவேந்தைப்
பொன்மாலை சூட்டினால் பொன். (19)

திண்டோள் வயவேந்தர் செந்தா மரைமுகம் போய்
வெண்டா மரையாய் வெளுத்தவே,—ஒண்டாரைக்
கோமாலை வேலான் குலமாலை வேற்கண்ணாள்
பூமாலை பெற்றிருந்த போது.

(20)

மல்லல் மறுகில் மடநா குடனைகச்
செல்லும் மழவிடைபோல் செம்மாந்தும் மெல்லியலாள்
பொன்மாலை பெற்றதோ ளோடும் புறப்பட்டான்,
நன்மாலை வேலான் நளன்.

(21)

—புகரீஷந்திப் புலவர்.

2. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

குந்தியும் கர்ணனும்

குந்தி கர்ணனிடம் சென்று “யான் உனக்குத் தாய்” எனல்
அன்னை வந்ததென் னருந்தவப் பயனென்ன
அன்பினு வின்புற வணங்கி
“என்னை வந்தவா(று)?” என்னமற் றவளும்
“ஏன்றதா யானுனக்கு” என்று
முன்னை வந்தொரு மந்திரங் தவமுனி
மொழிந்ததுங் கதிரவ னருளாற்
பின்னை வந்ததும் பேழையில் விடுத்ததும்
பிழையிலா துரைத்திடக் கேட்டே,

(1)

கர்ணன் கூற்று

மாய னர்விர கிதுவென மனத்தினின்
மதித்துவங் தளித்திடும் வள்ளல்
“நீய நாளெளைப் பயந்தவ ளென்னி னு
நின்மொழி நெஞ்சுறத் தேறேன்
பேய னர்சிலர் பேரறி வின்மையாற்
பெற்றதா யெனக்கென வந்து
தூய நாகரி னமைந்ததோர் துகிலாற்
றுன்பமுற் றென்புரு வானூர்.

(2)

குந்தி ஆடையைத் தரித்து அழியாதிருத்தல்
 “அடாது செய்தவர் படாதுபட்டன்” ரெனும்
 அங்கர்கோண் றன்மொழி கேட்டுத்
 தடாத வன்புடைக் கெடாதது மொழிபகர்
 தையலு மையவிற் றவிர்ந்து
 “படாம் தென்கையிற் றரு” கென வருதலும்
 “பயந்திலே னெனிலெனை முனி”என்று
 எடாவி ரித்தலைத் துடற்படப் போர்த்தெதி
 ரீன்றதா யாமென விருந்தாள். (3)

குந்தியின் அன்பு கனிந்த உரை
 “வருகவென் மதலாய் ! இளைஞரை வருநின்
 மலரடி யன்பினால் வணங்கி
 உரிமையான் மனமொத் தேவலே புரிய
 வொருதனிச் செய்யகோ லோச்சி
 அரசெலாம் வந்துன் கடைத்தலை வணங்க
 ஆண்மையுஞ் செல்வமும் விளங்கக்
 குருகுலா திபர்க்குங் குரிசிலாய் வாழ்வு
 கூர்வதே கடன்” எனக் குறித்தாள். (4)

கர்ணன் கூற்று
 “பெற்றநீர் மகவன் பிலாமையோ வன்றிப்
 பெரும்பழி நாணியோ விடுத்தீர்
 அற்றைநாட் டொடங்கி யென்னையின் றளவு
 மாருயிர்த் துணையெனக் கருதிக்
 கொற்றமா மசுடம் புஜைந்தர சளித்துக்
 கூடவுண் டுரியதம் பியருஞ்
 சுற்றமா னவரு மென்னடி வணங்கத்
 தோற்றமு மேற்றமு மளித்தான். (5)

“மடந்தைபொற் றிருமே கலைமணி யுகவே
 மாசறத் திகழுமே காந்த
 இடந்தனிற் புரிந்தே நானயர்க் திருப்ப
 எடுக்கவோ ? கோக்கவோ ? என்றான்

திடம்படுத் திடவே விராசரா சனுக்குச்
செருமூனைச் சென்றுசென் சோற்றுக்
கடன்கழிப் பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங்
கருமழுங் தருமழும்” என்றான்.

(6)

குந்தியின் துயரம்

பின்னையும் பற்பன் மொழிந்தபின் “பலவும்
பேசியென்? பூசலோ விளாந்த(து)
உன்னிநீங்கு வந்ததென்? கரவா
துண்மையா லுள்ளாவா றுரையின்”
என்னமைங் தனுமிப் பரிசிலை றுரைப்ப
ஈன்றறத் துறங்தவன் றையினும்
அன்னைநெஞ் சமிந்தே யிருகணீர் சொரிய
அலறிவாய் குழி றிநொங் தழுதாள்.

(7)

தாயைந் தனயன் தேற்றல்

ஆண்டுமா மகனு மிருகணீர் துடைத்தவ்
வன்னையைப் பன்முறை தேற்றி
“மூண்டவல் விளையின் பயனலா தியார்க்கு
முயற்சியால் வருவதொன் றுண்டோ?
வேண்டும்யா வையுமே தருகுவே ணீரும்
வேண்டிய வேண்டுகே” என்னப்
பாண்டுவின் திருமா மனைவியு மதற்குப்
பண்பினை விண்ணன பகர்வாள்.

(8)

குந்தி கர்ணனைக் கேட்ட வரங்கள்

“பார்த்தனவெஞ் சமரி ணின்னுடன் மலைந்தாற்
பகைப்பெரும் பாந்தளம் பகழி
கோத்தலும் பிழைத்தால் மறித்துநீ விடுத்துக்
கோறலென்று” ஒருவரங் குறித்தாள்
“வாய்த்தமற் றவர்க விளைஞ்சென் றவரை
மலையை” லென் ஏரூவரங் குறித்தாள்
முத்தவன் காத விளைஞ்சுதம் பொருட்டான்
மொழிந்தமை கேட்டிவை மொழிவான்.

(9)

கர்ணன் வரமளிந்தல்

“தெறுகணை யொன்று தொடுக்கவு முனைந்து
செருச்செய்வோன் சென்னியோ டிருந்தால்
மறுகணை தொடுப்ப தாண்மையோ? வலியோ?
மானமோ? மன்னவர்க் கறமோ?
உறுகணை யொன்றே பார்த்தன்மேற் ரெடுப்பன்
ஓழிந்துளோ ருய்வு’’ ரென் மூரத்தான்
தறுகண ரலர்க்குங் தறுகணு னவர்க்குங்
தண்ணளி நிறைந்தசெங் கண்ணுன். (10)

3. குசேலோபாக்கியானம்

மாசிலாக் குலத்து வந்தாள், வருவிருந் துவப்ப ஊட்டும்
நேசமிக் குடையாள், கொண்கன் நினைப்பறிந் தொழுகும் நீராள்,
தேசுறு வாய்மை உள்ளாள், சினங்திடல் என்று மில்லாள்
பேசுதின் கற்பு வாய்ந்தாள், பெற்றதே கொண்டு வப்பாள்.

பல்லெலாங் தெரியக் காட்டிப் பருவரல் முகத்திற் கூட்டிச்
சொல்லெலாம் சொல்லி நாட்டித் துணைக்கரம் விரித்து நீட்டி
மல்லெலாம் அகல வோட்டி மானமென் பதனை வீட்டி
இல்லெலாம் இரத்தல் அந்தோ இழிவிழி வெந்த ஞான்றும்.

இருநிலத் தியாவர் கண்ணும் ஏற்பதை இகழ்ச்சி யென்ன
ஒருவிய உளத்தான், காட்டில் உதிர்ந்துகொள் வாரு மின்றி
அருகிய நீவா ரப்புல் தானியம் ஆராய்ந் தாராய்ந்
துருவவோள் நகத்தால் கிள்ளி, எடுத்துடன் சேரக்கொண்டு

வந்துதன் மனைகை நீட்ட, வாங்கிமற் றவற்றைக் குற்றி
அந்தமெல் லியல்பா கஞ்செய்து அதிதிக்கோர் பாகம் வைத்துத்
தந்ததன் பங்க யின்று, தவலரு முவகை பூத்து,
மந்திர மறைகட் கெட்டா மாலடி நினைந்தி ருப்பான்.

ஓருமகவுங் களித்திடும்போ தொருமகவு கைநீட்டும், உந்திமேல்வீழுந்
திருமகவும் கைநீட்டும், மும்மகவும் கைநீட்டும், என்செய் வாளால்
பொருமிழுரு மகவழும், கண் பிசைந்தழுமற் ரெருமகவு புரண்டு
[வீழுப்
பெருநிலத்தில் கிடந்தழுமற் ரெருமகவு எங்ஙனம் சகிப்பாள்
[பெரிதும் பாவம்.

வேறுமனைச் சிறுன் அயின்ற பக்கணங்கண் டோடிவந்து விழிநீர்
[வாரச்
சிறுதலி லாதஅனை முகம்பார்த் “தின் னன்இன்ன தின்றுன்
[என்வாய்
ஊறுதலால் இப்பொழுதே செய்தளித்தி” எனுடுத்த உடை
[தொட்ட ஏர்க்கும்
தேறுதலில் சிறுமகவை எடுத்துமார் பிடையனைத்துச் சிந்தை
[நோவாள்

“கொழுந்துவிட் டெரியும் முத்தழல் வளர்க்கும் கோதிலாமுனிவ,
[நம் சிறுர்கள்,
அழுந்துபட்ட டேங்க எழும்பசி யொழிக்க அனமிலா துயங்கினர்
[அந்தோ !
முழங்கும் ஈரொன்பான் புராணம் நன்கோர்ந்தோர்மூர லால்உயிர்
[நிற்கும்என்னு
வழங்குவர் அச்சொல் மறிதிரைக் கடல்குழ் மண்ணிடத்
[துண்மையே யாமே.

“தரித்திரம் மிக்க வனப்பினை ஒடுக்கிச் சரீரத்தை உலர்தர வாட்டும்
தரித்திரம் அளவிலாச் சோம்பலை எழுப்பும்; சாற்றரும் உலோபத்தை
[மிகுக்கும்
தரித்திரம் தலைவன் தலைவியர்க் கிடையே தடுப்பரும் கலாம்பல
[வினைக்கும்
தரித்திரம் அவமா னம்பொய்பே ராசைதரும் இதிற் கொடியதொன்
[றிலையே.

“தரித்திரம் களிப்பாங் கடலுக்கோர்வடவை சாற்றும்னன்
[ணங்கள்வாழ் இடமாம்
தரித்திரம் பற்பல் துக்கமுந் தோன்றத் தக்கபே ராகரம் என்ப
தரித்திரம் நன்மை சால்லழுங் கென்னும் தழைவனாந் தனக்கழல்
[தழலாம்
தரித்திரம்கொடிய எவற்றினும்கொடியது அத்தகையதை ஒழித்தல்
[நன் ஞாமே.

“யாதவர் சூலத்தில் தோன்றிய அரசர் யாவர்க்கும் அதிபனம்
[இணையில்
மாதவ னுடன்னி பல்கலைக் கடலை வாய்மடுத் தனைனன வகுப்பார்
ஆதவின் அப்பே தாம்பரன் மருங்கில் அணைந்தவன் பால்பெருஞ்
[செல்வம்
தீற்றக் கொண்டு கொடுத்துநம் சிறுவர் செல்லநேயே தவிர்க்குதல்
[வேண்டும்.”

“மக்களுக் கிரங்கி வாடும் மடத்தகை அணங்கு, கேட்டி:—
தக்கமுற் பவத்தில் ஆன்ற தருமம்நன் கியற்றி னோர்கள்
ஒக்கஇப் பவத்தில் இன்பம் ஒருங்கனு பவிப்பர்; இன்றேல்
மிக்கவெங் துயரத் தாழ்வர் இதற்குளம் மெவித லென்னே?

“தேற்றமுற் பவத்தில் செய்த தீங்குநன் கெனுமிரண்டும்
ஆற்றல்சால் கருமம் என்பர் அக்கரு மத்தை நோக்கிச்
சாற்றுமிப் பிறப்பில் தக்க தரித்திரம் செல்வம் நல்கிப்
போற்றவன் உயிரை யெல்லாம் பொலிசுடர்த் திகிரி வள்ளல்.

“கல்வினுள் சிறுதே ஸரக்கும் கருப்பைஅன் டத்து யிர்க்கும்
புல்லுண வளித்துக் காக்கும் புனத்துழாய்க் கண்ணி அண்ணல்
ஒல்லுமநின் மெந்தர்க் காவா தொழிலவனே? ஒழியான் உண்மை
மெல்லியல், கொண்டதுன்பம் விடுகிடு; மறந்தும் எண்ணல்.

“ஒருசிறு தரும மேனும் உஞற்றிடார் இரப்போர் வந்து
‘தருநிகர் கரத்தாய்’ என்று சாற்றினும் கொள்ளா ராகிக்
கருணைசற் றின்றி எல்லை கடந்திடத் துரந்து மீன்வர்
மருவுபல் கிளையும் ஓம்பார் வளம்படைத் தென்பெற்றுரால்லே?

“ முறைதவிர் கொடுங்கோல் மன்னர் முனிவிற்கு நனியும் அச்சம் கறைகெழு கரவு செய்வார் கரத்திற்கும் அழற்கும் அச்சம் மறைவறு தாயமாக்கள் வெளவுவர் என்றும் அச்சம் அறைபொருள் பெற்று ரல்லர் : அச்சமே பெற்றுர் போலும்.

“ சிறியரே மதிக்கும் இந்தச் செல்வம்வந் துற்ற ஞான்றே, வறியபுன் செருக்கு மூடி வாயுள்ளார் மூக ராவர் ; பறியணி செவியு ஓராகும் பழில்தரு செவிட ராவர் ; குறிபெறு கண்ணு ஓராகும் சூருடராய் முடிவ ரன்றே.

“ பாற்கடல் அடுத்த மீன்அப் பால்ஷிரும் பாது மற்ற ஏற்குமா விரும்பி னற்போல், எம்பிரான் திருமுன்சார்ந்தும், நாற்கதி கடக்கும் உன்பங் செல்வத்தை நண்ணி டாமல், சேற்கருங் கண்ணுய், துன்பச் செல்வமோ நண்ணு வேன்யான்? ”

“ மானிடன் ஒருவன் தனக்கருஞ் செல்வம் வரய்க்கவென் றனு [தினம் முயற்சி தான்உறுத் துவனேல், கடவுளும் அனைத் தந்தளிக் குவன் அதா [லன்றே ஆனபே ரறிஞர் திருவினை முயற்சி ஆக்கும் அம் முயற்சியில் லாமை ஈனமார் இன்மை புகுத்திடு மால்ஸன்று யாரும்நன் குணர்தர [நவில்வார்.

4. புத்தரும் மகனிழந்த தாயும்

மகனிழந்த தாய் புத்தரைக் காணுதல்

ஆரூகக் கண்ணீர் வடித்துநின்றூள்-கையில்
 ஆண்மக வொன்றையும் ஏந்தினின்றூள்
 தேரூத உள்ளாழும் தேற்றுவிக்கும்-ஞான
 தேசிகன் சேவடி போற்றினின்றூள்.

மகனை அரவு தீண்டல்

பால்மணம்மா றுதசிறு பாலகனும் அறியான்
 படஅரவை விளையாட்டுப்ப ண்டமெனக்கொண்டான்
 வாலினையும் தலையினையும் வயிற்றினையும் வலித்து
 வருத்தமெழுச் சிறுகுறும்பு செய்துவிட்டான் ஜியோ.

கண்டோர் கூறுதல்

விடமேறி மடிந்ததென விளாம்புகின்றூர் சிலரே
 விதியாலே விளைந்ததென விரிக்கின்றூர் சிலரே
 தடையில்லை இது மூடு சன்னியென்றூர் சிலரே
 சஞ்சிவி யளித்தாலும் சாமென்றூர் சிலரே.

வயித்தியரைக் கண்டிந்த வரலாறு சொல்லி
 மயக்கமிது நீங்காரு மருந்தில்லையோ என்றேன்
 பயித்தியமோ இனியேதும் பயனில்லை என்றூர்
 பட்டமரம் தளிர்த்திடுமோ பாரிடத்தில் என்றூர்.

புத்தர் கூறுதல்

“தாயேநின் மனக்கவலை-ஓழிந்திடத்
 தக்கநல் மருந்தளிப்பேன்
 சேயினை எழுப்பிடுவேன்-விளையாடித்
 திரியவும் செய்திடுவேன்.

நாவிய கடுகுவேண்டும்-அதுவுமோர்
 நாவுரி தானுமவேண்டும்
 சாவினை அறியாத- வீட்டினில்
 தந்ததா யிருக்கவேண்டும்.

அவள் கடுகு நேடிச் சென்றுவந்து கூறுதல்
 என்றுரைத்த மொழிகேட்டவ் வேழை மார்பில்
 ஏந்தியணைத் திடுமகனே டீரில் எங்கும்
 சென்றுகடு கிரந்து வெறுங் கைய ளாகித்
 திரும்பிமுனி திருவடியைச் சிரமேற் கொண்டு :

வேறு

பிறந்தவர் இறப்பதும் இறந்தவர் பிறப்பதும்
 உலகின் இயற்கை. ஒழித்தலும் எளிதோ?''
 எனவாங்கு,
 தேறுதல் மொழிகள் தெரிந்தவை கூறிக்
 கண்முன் சான்றுகள் காட்டி நின்றனர்.

ஜியமிடு மனைகளிலே மரண மென்றும்
 அறியாத மனையேதும் இல்லை யில்லை
 வையகத்தில் பிறப்புள்தேல் இறப்பு முன்டு
 மாற்றிய விதியிதுவென் றனர்ந்து கொண்டேன்
 கையமர்ந்த மகவினையும் கானி விட்டேன்
 கண்விழியாப் பினம்வைத்துக் காப்ப துண்டோ
 செய்திரு வடிபணிந்து போற்றி இந்தச்
 செய்தியினைத் தெரிவிக்க வந்தேன்" என்றார்.

புத்தர் கேற்றல்

மங்கைமனாத் தெளிவையெலாம் உரைத்த உண்மை
 வார்த்தையினால் அறிந்தவளை நோக்கி "அம்மா !
 எங்குமிலாப் பொருள்தேடச் சென்று நீயும்
 யான்னினைத்த பொருளதனைப் பெற்று வந்தாய்
 தங்குமிந்த உலகியற்கை மாரு தம்மா
 தனயனை எண்ணிமனம் தளர வேண்டாம்
 அங்கமெலாம் வாயாக அழுதிட்டாலும்
 அவளெழுந்து நின்துயரம் அகற்ற இண்டோ ?

IV. சிற்றிலக்கியம்

1. திருவேங்கடத்தந்தாதி

திருவேங்கடத்து னிலைபெற்று னின்றன சிற்றன்னையாற்
றஞுவேங்கடத்துத் தரைமே னடந்தன தாழ்பிறப்பி
ஞுவேங்கடத்துக் குளத்தே யிருந்தன வற்றழைக்க
வருவேங்கடத் தும்பி யஞ்சலென்றோடின மால்கழலே. (1)

மாலைமதிக்குஞ்சி யிசனும் போதனும் வாசனு .
நூலைமதிக்கு முனிவருந் தேவரூ நோக்கியங்கி
காலைமதிக்குள் வைத்தேத்துந் திருமலை கைம்மலையால்
வேலைமதிக்கும் பெருமா னுறைதிரு வேங்கடமே. (2)

வேங்கடமாலைய வியாமதி விளக்கேற்றி யங்க
மாங்கடமாலைய மாக்கிவைத் தோமவன் சேவடிக்கே
தீங்கடமாலைக் கவிபுனைந் தோமதிற் சீரியதே
யாங்கடமாலையி ராவத மேற்யிருக் குமதே. (3)

இருக்காரணஞ் சொல்லுமெப் பொருளின்பழு மெப்பொருட்குஞ்
கருக்காரணமு நற்றுயுநற் றந்தையுங் கஞ்சச் செல்வப்
பெருக்காரணங் கின்றலைவனு மாதிப்பெருந் தெய்வமு
மருக்காரணவும் பொழில்வட வேங்கடமா யவனே. (4)

மாயவன் கண்ணன் மணிவன்னன் கேசவன் மண் னும்வின் னுந்
தாயவன் கண்ணன் கமலமொப்பான் சரத்தாலிலங்கைத்
தீயவன் கண்ணன் சிரமறுத்தான் றிருவேங்கடத்துத்
தூயவன் கண்ணன் புடையார்க்கு வைகுந்தந் தூரமன்றே. (5)

2. நான்மணிமாலை

வெண்பா

பூவான் மலிமணிநீர்ப் பொய்கைக் கரையினியற்
பாவான் மொழிஞானப் பாலுண்டு—நாவான்
மறித்தெஞ் செவியமுதாய் வார்த்தபிரான் றண்டை
வெறித்தண் கமலமே வீடு. (1)

கலித்துறை

வீட்டிற்கு வாயிலெனுந்தொடை சாத்துசொல் வேந்தபொது
வாட்டிற்கு வல்ல ணெருவற்கு ஞானவமுதுதவி
நாட்டிற் கிளாத குடார்நோய் நினக்குமுன் னல்கினுமென்
பாட்டிற்கு நீடு மவனுமொப் பீரேப் படியினுமே. (2)

விருத்தம்

படியிலா நின்பாட்டி லாரூர நனிவிருப்பன் பரம னென்ப,
தடியனே னறிந்தனன்வான் ழெழுமீச னினைத்தடுத்தாட்
கொண்டுமன்றித்,
தொடியிலா மென்கைமட மாதர்பானினக்காகத் தூது சென்று,
மிடியிலா மனைக்கெடாறு மிரங்கிட்டு முழன்றமையால்
வினங்குமாறே. (3)

அகவல்

விளங்கிமூ பகிர்ந்த மெய்யிடை முக்கட்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ
வாதிசீர் பரவும் வாதலு ரண்ணன்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேஞே
யாதோ சிறந்த தெஞ்குவீ ராயின்
வேத மோதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி னிற்பவர்க் காண்கிலேங்
திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்க
டொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
யன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே. (4)

—சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

3. நந்திக் கலம்பகம்

மறம்

அம்பொன்று வில்லொடித னண்றுத னன்கிழவ
நாசங்தே னென்றே
வம்பொன்று குழலாளை மணம்பேசி வரவிடுத்தார் மன்னர் தூதா
செம்பொன்செய் மணிமாடத் தெள்ளாற்றி னந்திபதஞ்
சேரா ராஜைக்
கொம்பன்றே நங்குடிலிற் குறுங்காலு நெடுவளையுங்
குனிந்து பாரே.

4. புதுமை வேட்டல்

புது உலகம், புது உலகம், புது உலகம் காண்மின் !
புரட்சியிலே, புரட்சியிலே பூப்பதந்த உலகம் !
புதுஉலகப் பூவினிலே பொதுநறவும் பிலிற்றும்.
பொதுநறவும் மாந்த அறப் புரட்சிசெய எழுமின் ! (1)

முப்புரத்தில் எப்புரட்சி மூண்டெடமுந்த தன்று ?
முரண்சிலையும் மறக்கணையும் மூர்க்கமெழுப் பினவோ?
முக்கணனார் புன்முறுவல் மூட்டியது புரட்சி.
மும்மலத்தை அறுக்கும் அற முதற்புரட்சி அதுவே !
இரணியன்முன் பிரகலாதன் எப்புரட்சி செய்தான் ?
எஃகமெடுத் தெறியமனம் இசையவில்லை இல்லை.
அரண்ணவே பொறைநிர்ப்பால் அமைந்ததந்தப் புரட்சி
அப்புரட்சி உலகினருக் கறிவுறுத்தல் என்ன ? (3)

உலகமெலாம் கொலைக்களனுய் உருவெடுத்த வேளை
உதித்தஜின உத்தமனார் உளங்கொண்ட தென்னை ?
கலைபுகழும் அஹிம்ஸையெனும் அறப்புரட்சி யன்றே ?
கருணைமுதல் அவர்வாழி ! கால்வழிகள் வாழி ! (4)

சாதிமத வேற்றுமைகள், தயைகுலைக்கும் வேள்வி
தருமன்றி வீழ்த்தியக்கால் சாக்கியனர் புத்தர்
நீதிஅறப் புரட்சிவழி நிறுத்தினரோ உலகை
நிறைவளர்ந்த வரலாற்றை நினைவினிலே கொண்மின்!

ஏசுபிரான் வாழ்க்கையிலே எழுபுரட்சி எதுவோ?
எந்தினரோ வாள்கருவி? என்னினரோ கொலையை?
நேசமுடன் சிலுவையிலே நின்றுயிரை நீத்தார்.
நேங்தான்புப் புரட்சியது நெஞ்சில்நிற்றல் வேண்டும். (6)

கலைகொலையாய்க் குவியுமிந்தக் காலளரி நிற்கும்
கதியினிலும் காந்திமகான் கருதினரோ இரத்தம்?
நிலைகருணைப் புரட்சியன்றே நின்றதவர் நெஞ்சில்?
நீதிஅறப் புரட்சி அது, நிறைபுரட்சி அதுவே. (7)

—சீரூ. வி. க.

5. இளங் தமிழ்நுக்கு

தமிழ்நென்ற பெருமையோடு
தலைநிமிர்ந்து நில்லடா
தரணியெங்கும் இணையிலாடன்
சரிதைகொண்டு சொல்லடா
அமிழ்தமென்ற தமிழினேச
அண்டமுட்ட உலகெலாம்
அகிலதேச மக்களுங்கண்
டாசைகொள்ளச் செய்துமேல்
கமழ்மணத்தின் தமிழில்மற்ற
நாட்டிலுள்ள கலையெலாம்
கட்டிவந்து தமிழர்வீட்டில்
கதவிடித்துக் கொட்டியே
நமதுசொந்தம் இந்தநாடு
நானிலத்தில் மீளவும்
நல்லவாழ்வு கொள்ளச் சேவை
செய்துவாழ்க் நீண்டநாள்.

—நாமக்கல் கலைஞர்.

6. இன்பத் தமிழ்

தமிழுக்கும் அழுதன்று பேர் !—அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ்னங்கள் உயிருக்கு நேர் !
தமிழுக்கு நிலவென்றுபேர் !—இன்பத்
தமிழ் எங்கள் சமூகத்தின் விளைவுக்கு நீர் !
தமிழுக்கு மணமென்றுபேர் !—இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஊர் !
தமிழுக்கு மதுவென்று பேர் !—இன்பத்
தமிழ் எங்கள் உரிமைச்செம் பயிருக்கு வேர் !

தமிழ் எங்கள் இளமைக்குப் பால் !—இன்பத்
தமிழ் நல்ல புகழ்மிக்க புலவர்க்குவேல் !
தமிழ் எங்கள் உயர்வுக்கு வான் !—இன்பத்
தமிழ் எங்கள் அசதிக்குச் சடார்தந்த தேன் !
தமிழ் எங்கள் அறிவுக்குத் தோள் !—இன்பத்
தமிழ் எங்கள் கவிதைக்கு வயிரத்தின் வாள் !
தமிழ் எங்கள் பிறவிக்குத்தாய் !—இன்பத்
தமிழ் எங்கள் வலமிக்க உளமுற்ற தீ !

—பாரதி தாசன்.

7. சரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

இன்ன றுங்கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண் சுனைக ஸியற்றல்
அன்ன சத்திர மாயிரம் வைத்தல்
ஆல யம்பதி னயிர நாட்டல்
பென்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கொ ரேழைக் கெழுத்தறி வித்தல்.

—சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

V. பல்சுவை

1. சிலேகை

பாம்புக்கும் வாழைப் பழத்துக்கும்
நஞ்சிருக்கும் ; தோலுரிக்கும் ; நாதர்முடி மேலிருக்கும் ;
வெஞ்சினத்திற் பல்பட்டால் மீளாது—விஞ்சமலர்த்
தேம்பாயுஞ் சோலைத் திருமலைரா யன் வரையில்
பாம்பாகும் வாழைப் பழம்.

2. சீட்டுக் கணி

எடாயி ரங்கோடி யெழுதாது தன்மனத்
தெழுதிப் பித்தவிரகன்
எதிசொலினு மதுவே யெனச்சொலுங் கவிவீர
ராகவன் விடுக்குமோலை

சேடாதி பன்சிர மசைக்குங் கலாகரன்
திரிபதகை சூலசேகரன்
தென்பாலை சேலஞ் செயித்த தாகங்தீர்த்த
செழியனெதிர் கொண்டுகாண்க.

பாடாத கந்தருவ மெறியாத கந்துகம்
பத்திகோ ணத்தோனம்
பறவாத கொக்கனாற் பண்ணைத் கோடைவெம்
படையாய்த் தொடாதகுந்தஞ்
சூடாத பாடலம் பூவாத மாத்தொடை
தொடுத்துமுடி யாதசடிலஞ்
சொன்னசொற் சொல்லாத கிள்ளையொன்றெங்குஞ்
துதிக்கவர விடவேணுமே.

3. சோற்சுவை

சங்கரற்கு மாறுதலே ; சண்முகற்கு மாறுதலே ;
ஜங்கரற்கு மாறுதலே யானதே ;—சங்கைப்
பிடித்தோர்க்கு மாறுதலே ; பித்தா ! நின்பாதம்
படித்தோர்க்கு மாறுதலேப் பார்.

4. வறுமையைப் பற்றியது.

இந்திரன் கலையா யென்மருங் கிருந்தா
ஊக்கினி யுதரம்விட்டகலான்
இயமனைனைக்கருதா னரனெனாக் கருதி
நிருதிவங் தென்னையென் செய்வான்
அந்தமாம் வருணனிரு கண்விட்டகலா
ஊகத்தினின் மக்களும் யானும்
அநிலம் தாகும் முதினைக் கொள்வோம்
யாரெதி ரெமக்கு ளாருலகில்
சந்ததமிந்த வரிசையைப் பெற்றுத் தரித்திர
ராஜை வணங்கித்
தலைசெயு மெம்மை நிலைசெய்சற் கீர்த்திச்
சாளுவ கோப்பைய னுதவும்
மந்தர புயத்தான் றிப்பைய ராயன்
மகிழ்வொடு விலையிலா வன்னேன்
வாக்கினாற் குபேர னக்கினை னவனே
மாசிலீ சான பூபதியே.

5. நகைச்சுவை

நாணென்றால் நஞ்சிருக்கும்! நற்சாபம் கற்சாபம் !
பாணங்தான் மண்தின்ற பாணமே ; — தானுவே !
சீராளுர் மேவும் சிவனேநீ எப்படியோ
நேரார் புரமெரித்த நேர் ?

VII. வருணை

1. கார்கால ஓவியம்

நீலமா மஞ்ஞை ஏங்க நிரைக்கொடி புறவும் பாடக்
கோலவென் முகையேர் மூல்லை கோபம் வாய் முறவுல் காட்ட
ஆலுமின் னிடைத்தும் மாலைப் பயோதாம் அசைய வந்தாள்
ஞாலநீ டரங்கி லாடக் காரெனும் பருவநல்லாள்.

— சேக்கிழார்.

2. அந்திவான் ஓவியம்

திசைமுகம் பசந்து செம்மலர்க் கண்கள்
முழுநீர் வார முழுமெடும் பனித்துத்
திரைநீர் ராடை யிருநில மடந்தை
யரசுகெடுத் தலம்வரு மல்லற்காலை.

— இளங்கோ.

3. மருத நிலத்தின் சிறப்பு

தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரைவிளக்கங் தாங்கக்
கொண்டல்கண் முழுவி னேங்கக் குவளைகண் விழித்து னோக்கத்
தெண்டிரை யெழுனி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுக வினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ.

4. ஆற்று ஓழுக்கின் பெருமை

புவியினுக் கணியா யான்ற பொருள்தந்து புலத்திற்றுக் கூடியது தூறைகள் தாங்கி ஐந்தினை நெறி யளாவிச் சவியறத் தெளிந்து தண்ணென் ரெழுக்கமுங் தழுவிச் சான்றேர் கவியெனத் தெளிந்த கோதாவரியினை வீரர்கண்டார்.

5. எழில் மிகு வழி

வெயிலின நிலவேபோல் விரிகதி ரிடை வீசப்
பயில்மர நிழலீனப் பனிபுரை துளிமேகப்
புயல்தர விளமென்கால் பூவள வியதெய்த
மயிலின நடமாடும் வழியினி யனபோனார்.

—கம்பர்.

உரை நடைப் பகுதி

I. பண்டைக் கால உரை நடை

திருக்குறள்

(பரிமேலழகருரை)

இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும் அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடும் செறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதி யென உயர்ந்தோரானெடுக்கப்பட்ட பெரருள் நான்கு : அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பன. அவற்றுள், வீடென் பது சிந்தையுமொழியிஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகவின், துறவற மாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன எனை மூன்றுமேயாம்.

அவற்றுள், அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம். அஃது ஒழுக்கம் வழக்குத் தண்டமென மூவகைப்படும்.

அவற்றுள், ஒழுக்கமாவது அந்தனர் முதலிய வருணத்தார் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலைகளினின்று அவ்வவற்றிற்கோதிய அறங்களின் வழுவாதொழுகுதல்.

வழக்கமாவது, ஒரு பொருளைத் தனித்தனியே எனதென தென்றிருப்பார் அது காரணமாகத் தம்முண் மாறுபட்டு அப் பொருண்மேற் சொல்வது. அது கடன்கோடன் முதற் பதி ணெட்டுப் பதத்தகாம்.

தண்டமாவது, அவ்வொழுக்க நெறியினும் வழக்குநெறியினும் வழீஇயினுரை அந்நெறி நிறுத்துதற்பொருட்டு ஒப்பநாடு அதற்குத் தகவொறுத்தல்.

இவற்றுள் வழக்குஞ் தண்டமும் உலகநெறி சிறுத்துதற் பயத்தவாவதல்லது ஒழுக்கம்போல மக்களுமிருக்கு உறுதி பயத்தற் சிறப்பிலவாகலானும், அவைதாம் நூலானேயன்றி உணர்வு மிகுதியானுங் தேயவியற்கையானும் அறியப்படுதலானும், அவற்றை யொழித்து, ஈண்டுத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராற் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமெனவெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

அதுதான் நால்வகை நிலைத்தாய் வருணாந்தோறும் வேறு பாடுடைமையின் சிறுபான்மையாகிய அச்சிறப்பியல்புகளொழித்து, எல்லார்க்குமொத்தவிற் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்புபற்றி இல்லறங் துறவறமென இருவகை நிலையாற் கூறப்பட்டது.

அவற்றுள், இல்லறமாவது இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கணின்று அதற்குக் துணையாகிய கற்புடைமனையோடுஞ் செய்யப்படுவதாகவின், அதனை முதற்கட் கூறுவான் ரூடங்கி, எடுத்துக்கொண்ட இலக்கிய மினிது முடிதற் பொருட்டுக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

கடவுள் வாழ்த்து

அஃதாவது கவி தான் வழிபடு கடவுளையாதல் எடுத்துக் கொண்ட பொருட்டு ஏற்புடைக்கடவுளையாதல் வாழ்த்துதல். அவற்றுள் இவ்வாழ்த்து ஏற்புடைக் கடவுளையெனவறிக : என்னை? சத்துவ முதலிய குணங்களான் மூன்றுகிய உறுதிப்பொருட்கு அவற்றுன் மூவராகிய முதற்கடவுளோடு இயைபுண்டாகலான். அம்மூன்று பொருளையுங் கூறலுற்றார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமையாகவின், இவ்வாழ்த்து அம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறினுரெனவுணர்க.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

இதன் பொருள் : எழுத்தெல்லாம் அகர முதல - எழுத்துக் களெல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன :—உலகு ஆதிபகவன் முகற்று - அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனுகிய முதலையுடைத்து என்றவாறு.

இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக்காட்டுவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பாற பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத் தலைமை செயற்கை யுணர்வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றமுணர்தலானுங்கொள்க. தமிழழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி, எழுத்தெல்லாமென்றார். ஆதிபகவன் என்னுமிருபெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூன் முடிபு. உலகென்றது ஈண்டுயிர்கண்மேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ஆதிபகவன் முதற்றேயென உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார்; கூறினாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாகக்கொள்க. ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. இப்பாட்டான் முதற்கடவுள துண்மை கூறப்பட்டது.

வான் சிறப்பு

அஃதாவது அக்கடவுளதாண்யான் உலகமும் அதற்குறுதியாகிய அறம்பொருளின்பங்களும் நடத்தற்கேதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல். அதிகார முறைமையும் இதனுணைவிளங்கும்.

வானின் றலகும் வழங்கி வருதலாற்
ரூனமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று.

இதன் பொருள் : வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால் - மழை இடையறுது நிற்ப உலகம் நிலைபெற்று வருதலான், —தான் அமிழ்தமென்று உணரற் பாற்று - அம்மழை தான் உலகத்திற்கு அமிழ்தமென்று உணரும் பான்மையையுடைத்து என்ற வாறு.

சிறப்பவென்பது நின்றெனத் திரிந்து நின்றது. உலகமென்றது ஈண்டுயிர்களை. அவை நிலைபெற்று வருதலாவது பிறப்பு இடையறுமையின் எஞ்ஞான்றும் உடம்போடு காணப்பட்டு வருதல். அமிழ்தமுண்டார் சாவாது நிலைபெறுதலின், உலகத்தை நிலைபெறுத்துகின்ற வானை அமிழ்தமென் ருணர்கவென்றார்.

2. கலையின் விளக்கம்

[திரு. ரா. மி. சேதுப் பிள்ளை, மி. ஏ., ம.எல்.]

‘அழகிய பொருளால் அடைவது என்றும் ஆனந்தமே’ என்று ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவர் அருளிப்போந்தார். கண்ணினைக்கவரும் அழகையும், கருத்தினைக் கவரும் அறிவையும் தெய்வ நலங்களாகக் கருதி வழிபட்ட பெருமை பாரத நாட்டினர்க் குரியதாகும். அழகினைத் திருமகள் என்றும், அறிவினைக் கலைமகள் என்றும் கொண்டு பாரத முன்னேர் போற்றினார்கள். வெள்ளைக் கலையுடுத்து, வெள்ளைப்பணி பூண்டு, வெள்ளைக் கமலத்தே வீற்றிருக்கும் கலைமகளைப் பாரதியார் போற்றும் முறை சாலச் சிறந்ததாகும்.

இவ்வுலகில் வழங்கும் கலைகளைக் கவின்கலையென்றும், பயன்கலை என்றும் பகுத்துக் கூறுவதுண்டு. கண்ணையும் செவியையும் கவர்ந்து, அவற்றின் வாயிலாக மனதிற்கு இன்பம் ஊட்டும் கலைகள் கவின்கலைகளாகும். மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் பல திறப்பட்ட பொருள்களை ஆக்கிக் கொள்வதற்குச் சாதனமாகிய கலைகள் பயன்கலைகள் எனப்படும். இவ்விருவகைக் கலைகளின் வடிவமாக நாமகள் விளங்குகின்றார்கள் என்றும் உண்மையைப் பாரதியார் நன்கு அருளிப் போந்தார்.

செஞ்சொற் கவி இயற்றும் கலைவாணர் கருத்திலும், உள்ளொளி வாய்ந்த உரவோர் மனத்திலும், உலகினர்க்கு ஒளிநெறி காட்டும் உயரிய மறையிலும், கலைமகள் மகிழ்ந்துறை கின்றார்கள். இன்னும், இன்னிசை வீணையை மலர்க்கரத்திலேந்திய கலைமகள், மக்கள் பேசும் மழலை மொழியிலும், மாதர் இசைக்கும் மதுரப் பாட்டிலும், கீதம் பாடும் சூயிலின் குரவிலும், சிறையாரும் மடக்கிளியின் செந்நாவிலும் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். அன்றியும் மாடசூடங்களை அழகு செய்யும் ஓவியங்களிலும், கோயில்களில் அமைந்த சிரிய சிற்பங்களிலும் கலைமகள் விளங்குகின்றார்கள். எனவே, செவியினைக் கவரும் இயற் கவியும், இன்னிசையும், கண்ணினைக் கவரும் ஓவியமும் சிற்பமும் அறிவுத் தெய்வம் உறையும் இடங்களாகும்.

இவ்வுலகில் வாழும் மக்களுக்குப் பயன்படும் பொருள்களை ஆக்கி அளிக்கும் தொழிலாளர் பலராவர். இரும்பை யுருக்கி வெம்படை வடிக்கும் கருங்கைக் கொல்லரும், திண்ணிய மரத்தைத் தறித்து முறித்துப் பணி செய்யும் தச்சரும், குழைந்த மண்ணைற் பாண்டங்களை வணியும் குயவரும், பட்டாலும் பருத்தி நூலாலும் ஆடைகள் நெய்யும் சாலியரும் உலக வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுங் கலைகளைப் பயின்று பணி செய்கின்றார்கள். அன்னர் பணிகளிலும் கலைமாது பண்புற்று இலங்குகின்றன.

இன்னும் வேதம் பயிலும் வேதியரும், வீரம் விளைக்கும் வேந்தரும், வான்பொருளீட்டும் வணிகரும், தாளாண்மையிற் சிறந்த வேளாளரும் ஒருங்கே வணங்கும் விழுமிய தெய்வம் அறிவுத் தெய்வமேயாகும். மரங்தாது உள்ளத் தாமரையில் இனிதுறைந்து, அவர் அறிவினுக்கறிவாய் நின்று, புன்னெறி விலக்கி நன்னெறி காட்டும் தெய்வம் கலைத்தெய்வமே யாகும். மேலோரென்றும் கீழோரென்றும் எண்ணைது, செல்வரென்றும் வறஞ்சுரென்றும் கருதாது, முதியரென்றும் இனையரென்றும் பாராது, ‘ஏக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே ஆயினும் அறிவினை விரும்புவோர் அனைவரும் வருக’ என்று அருள் கூர்ந்து அழைத்திடுங் தெய்வம் அறிவுத்தெய்வமே யாகும்.

இத்தகைய தெய்வத்தை நிறைமொழி மாந்தர் மறை மொழியாற் போற்றினார்கள். அறிவறந்த மாந்தர் ஆண்டுதோறும் வண்ணும் எழுத்தும் அமைந்த எடுக்களை வரிசையாக அடுக்கிக் கலைவிழா எடுத்தார்கள்; விரையிறு நறுமலர் தூசி வணங்கினார்கள்; வண்ணமும் சாந்தமும் வழங்கினார்கள்; இவ்வாறு ஆண்டுதோறும் நிகழும் நாமகள் விழாவினைக் கண்ட பாரதியார்,

“செந்தமிழ் மனி நாட்டிடை யுள்ளீர்
சேர்ந்தித் தேவை வணங்குவம் வாரீர்
வந்தனம் இவட்ட கேசெய்வ தென்றால்
வாழி யஃதிங் கெளிதன்று கண்டார்
மந்திரத்தை முனுமுனுத் தேட்டை
வரிசையாக அடுக்கி அதன் மேல்
சந்தனத்தை மலரை யிடுவோர்
சாத்திரம் இவள் பூசனை யன்றும்.”

என்று சாற்றியருளினார். ஆண்டிற்கொருமுறை கலையேடுகளை எடுத்தடுக்கி மலர்மாலை புனைவதும், சந்தனம் சாத்துவதும், மந்திரம் மூரல்வதும், வந்தனை செய்வதும் உயரிய வழிபாடென்று கருதுதல் பெருங் தவறாகும். ‘பொக்க மிக்கவர்’ மூவையும் நிரையும் கலைமகள் பொருளாகக் கருதமாட்டாள். கலைவடிவாய நாமகளுக் குகங்த வழிபாடுதான் யாதோ என்றறிய விரும்புவோர்க் குப் பாரதியார் நல்வழி காட்டுகின்றார். தமிழ் நாட்டிலுள்ள வீடுதோறும் கலையின் ஒளி சிறக்க வேண்டும். வீதிதோறும் இரண்டொரு கல்லூரி இலங்க வேண்டும். நகரங்தோறும் கலாசாலைகள் ஒங்க வேண்டும். கல்வி நலம் அறியாத கசடர் வாழும் ஊர்களை எரியினுக்கு இரையாக்க வேண்டும். இவ்வாறு அறியாமையை அழித்து ஒழித்து யாண்டும் கலையின் மணம் கமழுச் செய்தலே நாமகளின் அருள் பெறுதற்குரிய நல்ல வழி பாடென்று பாரதியார் அறிவிக்கின்றார்.

நாட்டிலுள்ள ஏழை மாந்தர்க்கு எழுத்தறிவித்தல் நாலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலையாய அறமென்னும் உண்மையை,

“இன்னறுங் கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்ததன் சுனைகள் இயற்றல்
அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
ஆலயம் பதினையிரம் நாட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி ஒளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத் தறிவித்தல்”

என்று பாரதியார் அறிவித்துப் போந்தார். பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே அறத்தின் பெருமையை அறிந்து அதனை ஆர்வமுற வளர்த்த நாடு தமிழ் நாடாகும். வருந்தி வந்தவர் அரும பசி களைந்து அவர் திருந்திய முகங்கண்டு திணைத்த நாடு இந்நாடாகும். கொழு கொம்பின்றிக் குழுந்து கிடந்த சிறு மூல்லைக் கொடியின் துயர் கண்டு தரியாது, அக்கொடி படருமாறு தன் பொற்றேரை நிறுத்திச் சென்ற புரவலன் வாழ்ந்த நாடு இந்நாடாகும். வழி நடந்து செல்லும் ஏழை மக்கள் வெங்கதி ரோன் கொடுமையால் வருந்தாவண்ணம் இனிய சாலைகளும் சோலைகளும் அமைத்து அறம் வளர்த்த நாடு இந்நாடாகும்.

மும்மைசால் உலகுக்கெல்லாம் முதல்வனைய் இறைவனுக்குச் செம்மை சான்ற கோயில்களும் கோட்டங்களும் எடுத்த நாடு இங்நாடேயாகும். இங்நனம் அன்னசாலைகள் அமைத்தலும், ஆலயங்கள் எடுத்தலும், சாலைகள் வசூத்தலும், சோலைகள் வளர்த்தலும் சிறந்த அறங்களே எனினும், அறிவை வளர்க்கும் கலாசாலைகள் நிறுவுதலே தலையாய அறமென்று பாரதியார் அறிவுறுத்தினார்.

‘என்னும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்’ என்னும் உண்மையைப் பழங் தமிழ் மக்கள் பொன்னேபோற் போற்றினர். கல்வி நலம் வாய்ந்தவரே மக்களாவ ரென்றும், அங்கலம் அமையப் பெருத மானுடர் விலங்கினை ரென்றும், பழங் தமிழ்ப் பனுவல் பகுத்துரைக்கின்றது. ‘கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்’ என்றார் நற்றமிழ் வல்ல ஞான சம்பந்தர். எனவே உடம்பினை வளர்க்கும் அன்னசாலையினும் உயிரினை வளர்க்கும் அறிவுச்சாலை சிறந்ததென்று அறைதல் வேண்டுமோ? ‘கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியாய இறைவன் ‘கல்லார் நெஞ்சில் நில்லான்’ என்னும் உண்மையை உணர்வோமாயின், இறைவனை வணங்குதற் குரிய ஆலயங்களை அமைப்பதற்கு முன்னே அறிவினை வளர்க்கும் கல்லூரிகளை அமைத்தல் வேண்டும் என்பது இனிது விளங்குவதாகும். இதனாலேயே கலைநல மறியாது வருந்தும் எனியவர்க்கு எழுத்தறிவிக்கும் அறம் ஏனைய அறங்களினும் நூரூயிரம் மடங்கு மேலானதென்று பாரதியார் அறிவித்தார். இத்தகைய கல்விச் சாலைகளை நாடெடங்கும் நாட்டுதலே கலைமகள் உள்ளத்தை மகிழ் விக்கும் உயரிய வழிபாடாகும். கல்லூரிகளிற் போங்கு எண்ணும் எழுத்தும் பயிலும் மாணவர் கண்ணென்றிரே கலைமகளின் விஜீனியும் கையும் விரிந்த முகமலரும் விளங்கித் தோன்றும்.

3. வீரத்தாய்

[கவிஞர் திரு. பாரதிதாசன்]

காட்சி 1

[மணிபுரி மாளிகையில் ஓர் தனி இடம்.
சேநுபதி காங்கேயனும் மந்திரியும்
பேசுகின்றனர்.]

சேநுபதி : மன்னன் மதுவினில் ஆழந்து கிடக்கின்றன் !
மின்னல்நேர் சிற்றிடை ராணி விஜயா
நமக்கும் தெரியாமல் எவ்விடமோ சென்றால்.
அமைப்புறும் இந்த மணிபுரி ஆட்சி
எனக்கன்றே ! அன்றியும் என்னரும் நண்ப !
உனக்கே அமைச்சுப் பதவி உதவுவேன்

மந்திரி : ஒன்றுகேள் சேனைத் தலை ! பகைப்புலம்
இன்றல்லை ; ஆயினும் நானை முளைக்கும்,
அரசியோ வீரம், உறுதி அமைந்தாள் !
தரையினார் மெச்சம் சர்வ கலையினள் !

சேநுபதி : அஞ்சதல் வேண்டாம் அவளொரு பெண்டானே !

மந்திரி : நெஞ்சில்நான் பெண்ணை எளிசாய் நினைக்கிலேன்.

சேநுபதி : ஆடை, அணிகலன், ஆசைக்கு வாசமலர்
தேடுவதும், ஆடவர்க்குச் சேவித் திருப்பதுவும்,
அஞ்சுவதும் நானுவதும் ஆமையைப்போல்
வாழுவதும்

கெஞ்சுவது மாகக் கிடக்கும் மகளிர்குலம்
மானிடர் கூட்டத்தில் வலிவற்ற ஓர்பகுதி !
ஆனமற் ரேர்பகுதி ஆண்மை எனப் புகல்வேன் !
எவ்வாரு னலும்கேள் ! சேனையெலாம் என்னிடத்தில்
செய்வார்யார் நம்மிடத்தில் சேட்டை ? இதையோசி !

மந்திரி : (சிரித்துச் சொல்வான்)
மானுஷிகம் மேல்என்பார், வன்மை உடைய
தென்பார்

ஆன அதனை அளித்ததெது ? மீனக்
கடைக்கண்ணுல் இந்தக் கடலுலகம் தன்னை

நடக்கும்வகை செய்வதெது? நல்லதொரு சக்தி
வடிவமெது? மாமகளிர் கூட்டமன்றே? உன்சொற்
கொடிது! குறையுடைத்து! மேலும் அது கிடக்க;
மன்னன் இளமைந்தன் எட்டு வயதுடையான்,
இன்னும் சிலநாளில் ஆட்சி எனக்கென்பான்!

சேநோபதி : கல்வியின்றி யாதோர் கலையின்றி, வாழ்வனிக்கும்
நல்லொழுக்க மின்றியே நான்வனை ஊர்ப்புறத்தில்
வைத்துள்ளேன்; அன்னேன் நடைப்பிணம்போல்
வாழ்கின்றேன்.

இத்தனைாள் இந்த இரகசியம் நீயறியாய்!

மந்திரி : ஆமாமாம் கல்வியிலான் ஆவி யிலாதவனே!
சாமார்த்திய சாலி தந்திரத்தில் தேர்ந்தவன் நி!
உன் எண்ணம் என்னசொல்? நான் உனக் கொத்
திருப்பேன்.

முன்னால் செய்ப்போவ தென்ன மொழிந்துவிடு!

சேநோபதி : ராசாங்க பொக்கிஷத்தை நாம் திறக்க வேண்டும்; ஏன்
தேசத்தின் மன்னனைச் சீர்மகுடம் நான் புனைந்தே
ஆட்சிசெய வேண்டுமென் ஆசையிது! காலத்தை
நீட்சிசெய வேண்டாம்; விரைவில் கிகழுவிப்பாய்!

மந்திரி : பொக்கிஷத்தை யார்திறப்பார்? ழுடின் அமைப்பை
அதன்
மிக்க வலிமைதனைக் கண்டோர் வியர்க்கின்றூர்.
தண்டோராப் போட்டுச் சகலர்க்கும் சொல்லிடுவோம்
அண்டிவந்து தாம் திறப்பார்க் காயிரலு பாய்கொடுப்
போம்.

சேநோபதி : தேவிலை! நீ சொன்னதுபோல் செய்துவிடு சீக்கிரத்தில்
ஆவி அடைந்தபயன் ஆட்சிநான் கொள்வதப்பா?

காட்சி 2

[சேநோதிபதி அரச குமாரனுகிய சுதர்மஜை
மூடனுக்கி வைக்கக்கருதிக் காடுசேர்ந்த
ஓர் சிற்றூரில் கல்வியில்லாத காளிமுத்து
வசத்தில் விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். கிழவர்

ஓருவர் காளிமுத்தை நண்பனுக்கிக்
கொண்டு உடன் வசிக்கிறார்.]

காளிமுத்து: என்ன கெழவா? பொடியனெங்கே? இங்கேவா!
கன்னு பின்னுஇண்ணு கத்துறயே என்னது?
மாடுவுளை மெய்க்கவுடு! மாந்தோப்பில் ஆடவுடு!
காடுவுளே சுத்தவிடு! கல்விசொல்லித் தாராதே!

கிழவர் : மாட்டினெடும் ஆட்டினெடும் மன்னன் குமாரனையும்
கூட்டிப்போய் வந்திடுவேன் : குற்றமொன்றும் நான்
புரியேன்!

மன்னன் மகனுக்குக் கல்வியோ நல்லறிவோ
ஒன்றும் வராமேன் உத்தரவு போல்நடப்பேன்.

காளிமுத்து: ஆனால் போய்வா, அழைச்சிப்போ பையனையும்
ஒநாயில் லாததிடம் ஓட்டு!

காட்சி 3

[கிழவர் ஓர் தனியிடத்தில் சுதர்மனுக்கு
வில்லித்தை கற்றுக் கொடுக்கிறார்.]

கிழவர் : விற்கோலை இடக்கரத்தால் தூக்கி, நாணை
விரைங்சேற்றித் தெறித்துப்பார்! தூணீ ரத்தில்,
பற்பலவாம் சரங்களிலே ஒன்றை வாங்கிப்
பழுதின்றிக் குறிபார்த்து, வட்சியத்தைப்
பற்றிவிடு! மற்றென்று, மேலும் ஒன்று
படபடெனச் சரமாரி பொழி! சுதர்மா,
நிற்கையில்நி நிமிர்ந்துகிறபாய் குன்றத் தைப்போல்
நெனியாதே! லாகவத்தில் தேர்ச்சி கொள் நீ!

சுதர்மன் : கற்போர்கள் வியக்கும்வகை இங்நாள் மட்டும்
கதிபற்றுக் கிடந்திட்ட அடியே னுக்கு
மற்போரும், விற்போரும், வாளின் போரும்,
வளர்கலைகள் பலப்பலவும் சொல்லித் தங்கீர்!
நற்போத காசிரியப் பெரியீர், இங்கு
நானுமக்குச் செயும்கைம்மா ஞென்றும் காணேன்!

அற்புகமாம்! தங்களை நான் இன்னு ரென்றே
அறிந்தில்லை; நீரும் அதை விளக்க வில்லை.

கிழவர் : இன்னைரென் தெரன்னை நீ அறிந்து கொள்ள
இச்சையுற வேண்டாங்காண் சுதர்மா. என்னைப்
பின்னாளில் அறிந்திடுவாய்! நீ இ பூத்த
பெருங்கனல்போல் பொறுத்திருப்பாய்! உன்பகைவன்
என்பகைவன்; உன்னாசை என்றன் ஆசை!
இஃபென்றே நா ஒன்றுக்குச் சொல்லும் வார்த்தை
மின்னத வானம் இனி மின்னும்! அங்பு
வெறிகாட்டத் தக்கநாள் தூர மில்லை!

காட்சி 4

[சுதர்மனும் கிழவரும் இருக்குமிடத்தில்
தண்டோராக் சத்தம் கேட்கிறது.]

தண்டோராக் அரசாங்க பொக்கிஷத்தைத் திறப்பாருண்டா?

காரன் : ஆயிரஞ்சுபாய் பரிசாய்ப் பெறலாங் கண்ணர்!
வரவிருப்பம் உடையவர்கள் வருக! தீம் தீம்!
மன்னர் இடும் ஆணையிது தீம்தீம் தீம்தீம்!

கிழவர் : சரிஇதுதான் நற்சமயம்! நான்போய் அந்தத்
தறுக்குடைய சேநேதிபதியைக் காண்பேன்
வரும்வரைக்கும் பத்திரமாய் இரு! நான் சென்று
வருகிறேன் வெற்றிநாள் வந்த தப்பா!

காட்சி 5

[மந்திரியின் முன்னிலையில் கிழவர் அரசாங்க
பொக்கிஷத்தைத் திறந்தார். மந்திரி கிழவரைக் கூட்டிக்கொண்டு சேநேதிபதியிடம்
வந்தான்.]

மந்திரி : தள்ளாத கிழவரிவர் பொக்கி ஷத்தின்
தாழ்தன்னைச் சிரமமின்றித் திறந்து விட்டார்!

சேநைபதி : கொள்ளாத ஆச்சரியம்! பரிசு தன்னைக்
கொடுத்து விடு! கொடுத்துவிடு! சீக்கி ரத்தில்!

மந்திரி : விள்ளுதல்கேள் ! இப்பெரியார் நமக்கு வேண்டும்.
வேலையிலே அமைத்துவிடு ராசாங்கத்தில் ;

சேஞ்சுபதி : உள்ளதுநீ சொன்னபடி செய்க (கிழவரை நோக்கி)
ஐயா,

ஊர்தோறும் அலையாதீர் ! இங்கி ருப்பீர் !

கிழவர் : அரண்மனையில் எவ்விடத்தில் சஞ்ச ரிக்க
அனுமதிப்பீர் ! என்னால் இவ் வரசாங்கத்தில்
விரைவில்பல ரகசியங்கள் வெளியாம் ! என்று
விளங்குகின்ற தென்கருத்தில் ! சொல்லி விட்டேன்.

சேஞ்சுபதி : பெரியாரே, அவ்வாறே ! அட்டி யில்லை.

மந்திரி : பேதமில்லை, இன்றுமுதல் நீரு மிந்த
அரசபிரதானியரில் ஒருவர் ஆணீர்.
அறிவுபெற்ற படியாலே எல்லாம் பெற்றீர் !

காட்சி 6

[சேஞ்சுபதி காங்கேயன், தானே மணிபுரி
அரசனென்று நாளைக்கு மகுடாழிஷேகம்
செய்துகொள்ளப் போகிறுன். வெளி
நாட்டரசர்களும் வருகின்ற நேரம்,
மந்திரி நாட்டின் நிலைமையைச் சேஞ்சு
பதிக்குத் தெரிவிக்கிறார்கள்.]

மந்திரி : மணிபுரி மக்கள்பால் மகிழ்ச்சி யில்லை !
அணிகலன் டூண்கிலர் அரிவை மார்கள் !
பாடகர் பாடிலர் ! பதுமம் போன்ற
ஆடவர் முகங்கள் அழகு குன்றின !
வீதியில் தோரணம் விளங்க வில்லை !
சோதி குறைந்தன, தொல்நகர் வீடுகள் !
அரசு குலத்தோர் அகம் கொதித்தனர் !
முரசும் எங்கும் முழங்குதல் இல்லை !

சேஞ்சுபதி : எனக்குப் பட்டம் என்றதும், மக்கள்
மனத்தில் இந்த வருத்தம் நேர்ந்ததா ?
அராஜகம் ஒன்றும் அனுகா வண்ணம்
இராஜக சேவகர் ஏற்றது செய்க !

வெள்ளி நாட்டு வேந்தன் வரவை,
 வள்ளி நாட்டு மகிபன் வரவைக்
 கொன்றை நாட்டுக் கோமான் வரவைக்
 குன்ற நாட்டுக் கொற்றவன் வரவை
 ஏற்றுப் சரித்தும் இருக்கை தந்தும்
 போற்றியும் புகழ்ந்தும் புதுமலர் சூட்டியும்
 தீதற நாளோன் திருமுடி புனைய
 ஆதர வளிக்க ! அனைத்தும் புரிக !

மந்திரி : ஆரவாரம் ! அதுகேட் டாயா ?
 பாராள் வேந்தர் பலரும் வரும்னுலி !

சேநைபதி : லிகிதம் கண்ட மன்னர்
 சகலரும் வருகிறார் சகலமும் புரிகநீ !

4. முத்தமிழ்

[வித்துவான் டி.பி. மீனாட்சிசுந்தரம் யிளைஞர், எம்.எஸ்., பி.எல்., எம்.ஐ.எல்.]

முத்தமிழ் என்ற வழக்கு நம் தமிழ் மரபாகும். தெரிமாண்டமிழ் மும்மைக் தென்னம் பொருப்பன்” என்பது பரிபாடல். முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணம் கூறும் மூவறுப்பு அடங்கிய பிண்டமே அகத்தியம் எனப் பண்டைத் தமிழ் உரையாசிரியர்கள் எழுதி வைத்துள்ளனர். சிலப்பதிகாரம் முத்தமிழ் இலக்கணத் திற்கு இலக்கியமாக விளங்குகிறது என அடியார்க்கு நல்லார் உரை வழியே அறிகின்றோம். திருக்கச்சூர்க் கல்வெட்டு ஒன்று (M. E. R. 377 of 1906) முத்தமிழாசிரியர் பெருங்மீ என்பவரைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இன்றும் நம் பள்ளிச் சிறுவர்களை ஒலைவையார் வாயால் “சங்கத் தமிழ் மூன்றும் தா” எனக்கடவுளை வேண்டி நிற்கின்றனர்.

முத்தமிழாவன இயல், இசை, கூத்து என யாவரும் அறிவர். கூத்து என்பது ‘நாடக காப்பியம்’ அன்று. பரதநாட்டியம் என்றும் ‘Dance’ என்றும் வழங்குவனவோடு ஒத்தது ஒன்று, இவற்றை ஆங்கிலத்தில் ‘Fine arts’ என வழங்கும் இன்னியற் கல்வித்துறைகளோ என ஜியுறலாம். ஆனால் ஒவ்வொம் முதலியன

முத்தமிழில் பிரித்தெண்ணப் படவில்லை. வடமொழியாளர் 64 கலைகள் என கல்வித்துறைகளை வசூத்த முறையும் இதற்குப் பொருந்துவதில்லை. ஆகவே இவ்வாறு மூன்று எனத் தமிழர் வசூத்ததன் உண்மை நோக்கம் யாது என்ற கேள்வி பிறக்கிறது.

இயற்றமிழானது சொற்களாலாயது. சொல்லோ ஒலி வடிவம் ; இசையும் ஒலிவடிவே. இவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை என்னை ? சொல்லோ நம் எண்ணத்தைச் சுட்டும் அறிகுறி ; அஃது ஒலியாகவும் எழலாம், எழுதும் எழுத்தாகவும் அமையலாம் ; ஒலியமாகவும் முடியலாம். ஆனால் இவற்றால் குறிக்கப்படுவது மனத்தெழும் கருத்துக்களேயாம். நம் எண்ணம் எல்லாம் சொல்வடிவே என்பர் சிவஞானபோதம் பேருரையாளர். பேசும்போது எழும் ஒலி வானிற் பிறக்கும் அசுத்தமாயா காரியமாயினும், அது குறிப்பது எண்ணமேயாதவின் சொற்கள் அவ்வகையில் சுத்தமாயாகாரியமே என்பர். பெனிடெட்டோ க்ரோசே (Benedetto Corce) என்ற இத்தாவியப் பேராசிரியரும் சொல்வில்லையேல் எண்ணமில்லை என்பர். ஆனால் இசையோ நம் உணர்ச்சிக்குப் போக்குவிடாக எழும் இயற்கை ஒலியாகும். அஃது அறிகுறியல்ல ; அஃதே பொருள். இன்ப ஒலியும் துன்ப ஒலியுமாக இசைவளிவருகின்றது. நோதிரம் எனத் தமிழர் ஓர் இசைக்குப் பெயரிட்டனர் அன்றே? ஆகவே மனக்கருத்தின் அமைதியே இயற்றமிழ். இயற்கை வாய் ஒலியின் அமைதியே இசைத் தமிழ். மெய்யின் இயக்கவிளக்கமே சூத்துத்தமிழ். இவ்வாறு உயிர் முத்திறத்தாலும் தன்னியல்பை வளரிப்படுத்து கிளையில் சிறப்பாக விளங்குவன முத்தமிழாம்.

மேல்நாட்டு உள்ளத்தியற்கை நூலாசிரியர்கள் மனமானது அறிவு கிலை, உணர்ச்சிகிலை, செயனிலை என முத்திறப்பட்டது எனக் கூறிவந்தனர் ; இவை வெவ்வேறு நிலைகளாகாது நெருப்பில் சூடும் ஒளியும் வடிவும் ஒன்றும் விளங்குதல்போல ஒன்றித்துநிற்பன என இதுபோது கூறுகின்றனர். நம் நாட்டு அறிஞர்களும், விருப்பாற்றல், அறிவாற்றல், செயலாற்றல் என்றும் இச்சாநானக்ரியா சத்திகள் என்றும் பேசிவந்தனர். இசை, இன்ப ஒலியும் துன்ப ஒலியுமாக எழுக் காண்கின்றேயாதவின், உணர்ச்சி கிலை அல்லது விருப்பாற்றலின் இயக்கம் எனலாம். மனக்கருத்தை

விளக்கும் இயற்றமிழ் அறிவுநிலை அல்லது அறிவாற்றவின் இயக்கம் என்னாம். செயல்நிலை அல்லது செயலாற்றவின் இயக்கமே கூத்துத்தமிழாம். எனவே மனதின் இயக்கமாக எழுகின்றவை அனைத்தும் இவற்றிலடங்கவே வேண்டும். இப்பாகுபாடு இவ்வகையில் இயற்றைக்க்கும் இலக்கணத்திற்கும் பொருத்தமாகும்.

வீட்டு நெறியெனும் மெய்யனர்வே அறத்துப்பாவின் முடிபாதவின் அறம் அறிவு நிலையின் பயன் என்னாம். உலகில் மக்கள் அரசும் குடிகளுமாய் வாழும் வாழ்க்கையைக் கூறும் பொருட்பால் செயல் நிலையின் பயன் என்னாம். முடிந்த முடிபாம் இன்பத்துப்பால் உணர்ச்சி நிலையின் பயன் என்னாம். ‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஜந்தினை’ எனத் தொல்காப்பியனர் தமிழ் ஒழுக்கம் கூறினார். எனவே முப்பாலும் முத்தமிழாக முடிகின்றன. காதலை வீஜைச் செல்வம் எனச் சிந்தாமணி கூறுவதினின்றம் இசையும் இன்பமும் ஒன்றுதல் விளங்கும்; எனவே இயற்றமிழ் அறமாம்; கூத்துத் தமிழ் பொருளாம்.

உலகப் பொருள்களில் இயல்பாகச் சத்துவ இராசத் தமோ குணங்களையும் காத்தல் படைத்தல் அழித்தல் என்ற செயல்களையும் கூறுவர் அன்றே? இவை கீழ் நிலையிற்குரேன்றும் அறிவுநிலை விளக்கமாகவும் செயல் நிலை விளக்கமாகவும் விருப்பு நிலை விளக்கமாகவும் முறையே கொள்ளத்தக்கன என்பர் திரு. பகவான் தாசர். தாம் எழுதிய ‘அமைதி நூல்’ என்பதனுள், ‘வீடு பெற்று நின்ற மேனிலையில் இறைவனியல்பாக விளங்கும் அறிவும் உண்மையும் இன்பமும் (சச்சிதானந்தம்) மேனிலையிற்குரேன்றும் அறிவு நிலையும் செயல் நிலையும் விருப்பு நிலையமாக முறையே அமைகின்றன என்றும் இயங்காதிருக்கும்போது ஓர் பொருளுண்மையினை உற்று நோக்கியறியாத நாம் அஃது இயங்கும்போது எளிதின் அறிதலின், உண்மைத் தன்மையைச் செயனிலை விளக்கமாகக் கொள்வது பொருத்தமே என்றும் அறிவு, அறிவு நிலையின் விளக்கமாதலிலும் இன்பம் விருப்புநிலை விளக்கமாதலிலும் ஜூயம் ஒன்றும் எழுதற்கிட மில்லை என்றும் கூறுகின்றார். அறியும் ஆன்ம அறிவு குறை நீங்கி நிறைவாம் வீட்டு நிலையில் மெய்யறிவு நிலையாக விளங்க, எங்கும் நிறைந்த இறைவன் அடிப்படையான உண்மை நிலையாக விளங்க

மயக்கினின்ற இருஞுலகம் முற்றும் மாறி இன்ப சிலையாக விளங்க இவ்வாறு இவை மூன்றும் ஒற்றித்து முதிர்ந்து பழுத்து முற்ற நிற்கும் முத்தி நிலையும் முத்தமிழ் நிலைதானே.

முத்திதனின் மூன்று முதலும் மொழியக்கேள்
சுத்தானு போகத்தைத் துய்த்தலனு - மெத்தவே
இன்பங் கொடுத்தவிறை இத்தை விளைவித்தல்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொளப் பா.

என்பது காண்க.

இவ்வாறு உயரப் பறப்பதைவிட்டு மண்ணிற்றவழுந்து வரும்போதும் முத்தமிழ்க் கொள்கையின் பெருமை விளங்குகிறது. இக்காலத்துக் கல்வி அறிவுகிலை ஒன்றையே வளர்க்கின்றது. இதன் பயனுகத் தலைகொழுத்து உள்ளம் வற்றி உடல்வாடி நிற்கின்ற மக்களையே காண்கின்றோம். போகும் மூண்டெரிகின்றது. முத்தமிழ் நெறியே கல்வி கற்றிருந்தால் முழுமன வளர்ச்சிப்பெற்ற சான்றேர்களாய் தனக்கெனவாழாப் பிறர்க்குரியாளராய் விளங்கியிருப்பர் அன்றே? 'சங்கத் தமிழ் மூன்றுந் தா' என எல்லோரும் வேண்டுதல் இன்றியமையாத தன்றே?

மற்றுமொரு வகையால் முத்தமிழ்க் கொள்கையை ஆராயலாம். நமக்கு அமைந்தன மூன்று கருவிகள், மனம் மொழி மெய்ய என்பன. இவை பண்பட்ட நிலையைத் 'திரிகரண சுத்தி' என்பர் வடமொழியாளர். தமிழர் இதனைத் தம்மொழியில் மிக அழகாக விளக்கிவைத்துள்ளனர். உள்ளத்தில் இயற்கை நிலையே அதன் தூய நிலையாகும். ஓர்த்து உள்ளதை உணர்வதே அங்கிலையாம். அதனை உண்மை என்றனர். (மை என்பது மெய்ய என்பதன் திரிபாக விளங்குவதை மொழி நூலாராய்ச்சியாளர் எடுத்துரைப்பர். ஆகவே எண்மை என்பது உள்ளத்தின் இயல்பு அல்லது வடிவம் எனப் பொருள்படும். மெய்மை என்பது அங்ஙனமே உடலில் இயற்கை என்றும், வாய்மை என்பது வாயின் இயற்கை என்றும் பொருள்படுமாறு காண்க.) வாயின் இயல்பு தீதின்றி நன்று பயக்கும் வாய்மையே யாம். மெய்யின் இயல்பு பொய்ப்படா தொழுகும் ஒழுக்கமாம் மெய்மையே யாம். உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என்ற தனித் தமிழ்ச் சிறப்புச்

சொற்கள் முத்தமிழின் இயல்பை விளக்க எழுந்தன போன்றமைங் துள்ளன. இன்பமாய்ப் பொங்கி அறிவாய் விளங்கும் உள் பொருளை உள்ளத்தாலும் வாயாலும் மெய்யாலும் வழிபட்டு அதுவாய் நிற்கும் முறை இதுவேயாகும். தூயமனத்தில் போங்கி எழுந்தது இயற்றமிழ். தூயவாயின் முழுக்கமே இசைத் தமிழ். தூயமேய்யின் இயக்கமே கூத்துத் தமிழ். இவை மூன்றும் உண்மைக்கு மாருக இருத்தலாகாது என்பது தமிழர் கண்ட முடிபு. இவற்றின் ஒற்றித்தவடிவமே முருகு எனும் அழகாம். உணர்ச்சி நிலையின் அழகை யாவரும் அறிவர். ‘கல்வியமுகே யழகு’ என அற்வு நிலையையும் அழகாகக் கண்டனர் நாலடி பாடிய தமிழர். ‘ஓழுக்கத்தழகு’ எனச் செயல் நிலை அழகினையும் அழகாகக் கண்டார் தமிழவில்லியார். கிரேக்கர்கள் உண்மை, அழகு, நன்மை என்பவற்றைப் பொன்னலான முக்கோணமாகப் பாராட்டி வந்தனர். உண்மை என்பது அறிவையும், அழகு உணர்ச்சியையும், நன்மை ஒழுக்கத்தையும் குறிப்பனவாகவின் அவையும் முத்தமிழ்க் கொள்கையை விளக்குதல் காண்க. ஆனால் கிரேக்கர்க்கு அவை குறிகோளாக விளங்கத் தமிழர்க்கு இவை கல்வி முறையாகி அன்றையை வாழ்க்கையாய் விளங்கின. முத்தமிழ் எனக் கொண்டதால் எல்லாவற்றையும் அழகு என முடிப்பது எளிதாயிற்று. பரத நாட்டியத்திலும் பாவம் எனும் மனக்குறிப்பும், ராகம் எனும் இசையும், தாளம் என்பதும் ஒத்தியைதல் வேண்டும் என்றனர் வடமொழியாளர். முத்தமிழை வெவ்வேறுகப் பிரித்துப் பேசினாலும் பிரிக்கமுடியாத படி ஒன்றும் மனக்கருத்தாய் அரும்பி, இசையாய்ப் பூத்துக், கூத்தாய்ப் பழுத்து, முற்றியபோதுதான் உயரிய வாழ்க்கையாய் இனிக்கக் காண்கிறோம். கண்ணன் மறைமுடி போதிப் புல்லாங் குழலுதிக் குடக் கூத்தாடுகின்றன். சிவபெருமான் ஆவின்கீழ் அறமுரைத்துச் சாமகீதனுய் மிக நல்ல வீஜை தடவி இன்பக் கூத்தாடிக் கூத்தரசெனச் சிறப்படைகின்றன். பேரறவு நிலைபெற்ற பெரியோர்களும் ‘அயரா அன்னின் அரன்கழல் செலுமே’ என்றபடி உண்மைநிலை மறவாத அறிவாற்றலும், அன்பாய் விளங்கும் விருப்பாற்றலும், அரன் கழல் செலும் செயலாற்றலும் பெற்று விளங்குகின்றனர். அவர்கள் இயலும் இசையும் கூத்தும் இருந்தபடி அது. ‘ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்னிலை

என்புருகிப் பாடுகின்றலே' என்பது திருவாசகம். கடவுளையடையும் வழிகள் அன்பு நெறி, செயல் நெறி, செறிவு நெறி என்றெல்லாம் பெயர் பெற்றுள்ளமை அறிவோம். முத்தமிழ் வழியே கடவுளையடைதலும் கூடும் எனக் கண்ட நற்றமிழ் ஞான சம்பந்தர் 'ஆடல் நெறி', 'பாடல் நெறி' எனப் புதிதாகக் கூறியுள்ளார். பாடல் நெறி இயல் இசை என்ற இரண்டையும் குறிப்பதால் முத்தமிழும் இங்கே குறிக்கப்பட்டமை காண்க. திருமூலர் "தமிழ் மண்டலம் ஜூந்தும் பரவிய ஞானம்" எனக் கூறுவது ஈதேயாம். இவற்றை எல்லாம் மனத்தில் வைத்துக் கொண்டன்றே முத்தமிழ் காற்று முழங்கு மெய்ஞ்ஞானிக்கட்கு,

சத்தங்கள் ஏதுக்கடி குதம்பாய்

சத்தங்கள் ஏதுக்கடி

எனக் குதம்பைச் சித்தர் பாடுகின்றார்.

5. இசைக் கருவிகளும் அவற்றின் வகைகளும்

[திரு. பி. கோதண்டராமன், எம். ஏ., பி. எல்.]

பாரத நாட்டில் குரலின் இசையே பெரிதும் மதிக்கப்படுவதா யிலும், அதன் சுரசுருகிகளைக் காப்பதற்கும், தாளவயங்களைக் குறிப்பதற்கும், பின்னணி ஒத்தாக அமைவதற்கும் இசைக்கருவிகள் இன்றியமையாதனவாகின்றன. இத்தேவை களைப் பூர்த்தி செய்யும்பொருட்டே பலவிதமான கருவிகள் அமைக்கப்பட்டுப் பண்டுதொட்டு நம்மிடையே வழங்கிவருகின்றன. இக்கருவிகளுள், இசை பாடும்போது பயன்படும் ஒருவகையும், நாடகத்திற்கு மட்டுமே உரிய மற்றொரு வகையும், இசை, நாடகம் ஆகிய இரண்டுக்கும் உரிய இன்னுமொரு வகையும் இருந்து வருகின்றன.

முன்னேர் அளித்த கருவிகள்.

நம் முன்னேர்கள், தங்களுடைய நீண்டகால ஆராய்ச்சியினாலும் அனுபவங்களினாலும், ஒவ்வொருவகைக் கருவிகளையும் பரிபக்குவப்படுத்தி மிக உன்னத நிலையை அடையும்படி செய்துள்ளனர். நமது தமிழ் நாட்டில் பண்டைக் காலத்தில் குரலாற்

பாடுவோரும், கருவியாற் பாடுவோரும் பலர் இருந்து வந்தனர். இசைக்கென்றே பாணர் என்னும் ஒருவகைச் சாதியார் இருந்தனர். அவர்கள் ஊர்தோறும் சென்று, ஆங்காங்குச் செல்வர்களையும் அரசர்களையும் குடிமக்களையும் மகிழ்வித்து, இசைக் கலையை நாடு முழுதும் பரப்பிவந்தனர். அவர்கள் ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குப் போகும்போது பெரியவும் சிறியவுமான பலவகைக் கருவிகளையும் கொத்துக் கொத்தாகத் தோன்களில் தூக்கிச் செல்வது வழக்கமென்றும், அவர்களுடன் ஆடல் பாடல்களில் வல்ல பாடினிகளும் விறலிகளும் சென்றனரென்றும், பத்துப் பாட்டு, புறானாறு முதலிய பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலிருந்து நாம் அறிகிறோம்.

நம் முன்னோர்கள் தங்களது நீண்டகால வரலாற்றில் அவ்வக்காலத் தேவைகளுக்குப் பொருத்தமான பலவித இசைக்கருவிகளைச் சமைத்துக் கொண்டனர். நாடெங்கும் கோயில்களும் சமய உணர்ச்சியும் பரவியபோது, கிருஷ்ணக்களின் பொருட்டும் சமயச் சடங்குகளின் பொருட்டுமே பலவிதக் கருவிகள் தோன்றி வழங்கலாயின. இவற்றை நமது ஆகம சாத்திரங்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன. நாட்டுப்புறங்களில் மக்களின் கூத்துக்கும், களியாட்டங்களுக்கும் இயைந்த பல்வகைக் கருவிகள் இவ்வண்ணமே உண்டாயின. மகம்மதியரின் படையெழுச்சிக்குப் பின், பல புதிய கருவிகள் புகுந்து பையப் பையப் பழக்கத்திற்கு வரலாயின. ஐரோப்பியரின் ஆட்சி ஏற்பட்டதின், நமது கலையின் சம்பிரதாயத்துக்கு ஒத்துவராத பல அன்னிய கருவிகள் தாராளமாப் நுழைந்ததன் பயனுக, நம்முடைய பழைய கருவிகள் சீரழிந்தன. பழைய கருவிகளை உபயோகித்து வந்த குடும்பங்கள் ஆதரவு இழந்து அக்கருவிகளில் வாசிப்பதை நிறுத்தி விட்டபடியால் அவற்றில் பல வழக்கொழிந்து மறையலாயின. சமீபகாலமாகப் பிரபலமடைந்து வரும் சினிமாக்களிலும், ஸ்டேடியோக்களிலும், ரேடியோவிலும் சுதேசக்கருவிகளைவிட அயல் நாட்டுக் கருவிகளுக்கும், தென்னூட்டுக் கருவிகளை விட வடாட்டுக் கருவிகளுக்கும் சலுகை காட்டப்படுகின்றன. ஆயினும், பண்டைக் கலையைக் கைவிடாமல் போலித்துவரும் நம்முடைய கோயில்களும், மடாலயங்களும் பல அழூர்வமான கருவிகளை இன்னும் ஆதரித்து வருவதும், நம்முடைய சமூகச்

சமயச் சடங்குகளிலும், விழாக்களிலும் இன்னும் பல பழைய காலக் கருவிகள் வாசிக்கப்பட்டு வருவதும் கண்கூடு. நிலைமையை இம்மட்டோடு விட்டுவிடாமல் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பழைய இசைக்கருவிகள் யாவற்றிற்கும் புத்துயிரளிப்பதும், இன்று மறுமலர்ச்சி யடைந்துவரும் தமிழிசையில் அவற்றிற்குரிய இடத்தை மீண்டும் அளிப்பதும் இன்றியமையாதனவாகும். இன்று தீவிரமாகப் பரவிவரும் தமிழிசை இயக்கத்தில், இவ்விஷயத்தையும் ஓரளவு கவனிக்க வேண்டும் என்னும் நோக்குடனேயே எண்டுத் தமிழர் இசைக்கருவிகளைப்பற்றி ஒரு சிற்றுராய்ச்சி செய்யப்படுகின்றது.

இசைக்கருவிகளின் வகைகள்.

இசைக்கருவிகள், சாதாரணமாக, தோற்கருவிகள், நரம்புக்கருவிகள், துளைக்கருவிகள், கஞ்சக்கருவிகள் என நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப்படும். தப்பட்டை, டமாரம், மிருதங்கம், மத்தளம் போன்று தோலால் மூடப்பட்ட கருவிகள் தோற்கருவிகள் எனப்படும். யாழ், வீணை, பிடில் (வயலின்) போல நரம்பு அல்லது தங்கி களுடன் கூடிய கருவிகள் நரம்புக்கருவிகள் எனப்படும். குழல், நாகசரம் போன்று துளைகளில் காற்றைச் செலுத்தி வாசிக்கப்படுகிற கருவிகள் துளைக்கருவிகள் எனப்படும். சாலரா, சப்ளாக்கட்டை போல ஒன்றேடொன்று அடிக்கப்படுகிற கருவிகள் கணம் அல்லது கஞ்சக்கருவிகள் எனப்படும்.

கருவிகள் எதற்காகப் பயன்படுகின்றனவோ, அதைக் கொண்டு, கருவிகள், கச்சேரி அல்லது இசையரங்கு வாத்தியங்கள், கோயில் வாத்தியங்கள், யுத்த வாத்தியங்கள், கிராம மக்களின் வாத்தியங்கள் என நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கப்படும். வீணை, குழல், மிருதங்கம், கோட்டுவாத்தியம் போல்வன கச்சேரி வாத்தியங்கள். கொம்பு, தாரை, திருச்சின்னம், பூரி, உடல் போன்றன கோயில் வாத்தியங்கள். பேரி (முரசு) துந்துபி முதலியன யுத்த வாத்தியங்கள். நெடுங்குழல், முரசு, பறை, தாளம் ஆகியவை கிராம மக்களின் வாத்தியங்கள்.

கச்சேரி அல்லது இசையரங்கில் வழங்கும் வாத்தியங்களைச் சுருதி வாத்தியங்கள் என்றும், தாள வாத்தியங்கள் என்றும்,

சங்கீத வாத்தியங்களென்றும் மூன்று விதமாகப் பிரிப்பர். ஒத்து, தம்பூரா போன்றவை சுருதி வாத்தியங்கள். மிருதங்கம், கடம், கஞ்சிரா, தவில், மோர்சிங்கு, சாலரா, சப்ளாக்கட்டை, சிலம்பு முதலியன தாள வாத்தியங்கள். இசைப் பாடல்களும், இராக ஆலாபஜைகளும் வாசிக்கக் கூடிய வீணை, பிடில், கோட்டு வாத்தியம், குழல், நாகசரம், சலதரங்கம் போன்றன சங்கீத வாத்தியங்கள்.

இவை யாவற்றையும் விவரமாக ஆராய்வோம்.

தோற்கருவிகள்

இசைக் கருவிகளில் மிகப் பழைய காலத்திலிருந்து வருவன தோற்கருவிகளேயாகும். மாணிட வரலாற்றின் பிற்காலங்களில் தான் துளைக்கருவிகளும் நரம்புக்கருவிகளும் ஏற்படலாயின.

பண்டைத் தமிழர்களிடையே, தோலால் செய்யப்பட்ட முப்பத்தொரு முழுவகள் வழங்கின என்று சிலப்பதிகாரம் (3,27) அடியார்க்கு நல்லார் உறையிலிருந்து தெரியவருகிறது. 49 நானாறு, பத்துப்பாட்டு, சிவக சிந்தாமணி, பெருங்-கதை, இறையனார் அகப்பொருள் ஆகிய பழைய நூல்கள் வேறு சில முழுவகளின் பெயரையும் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையான ஒலியோடு கூடியிருந்தன எனவும் தெரிகிறது. படகம், பேரிகை, இடக்கையினால் அடிக்கப்படும் பெருமுரசாகிய இடக்கை, மத்தென்ற ஒசையை எழுப்பும் மத்தளம், சல்லென்ற ஒசையையுடைய கல்லிகை, கரடியின் முழுக்கம்போன்று ஒலிக்கும் தட்டைப்பறையான கரடிகை, பாதி உருண்டை வடிவமும் உரத்த ஒசையுமுடைய பெரும்பறையான துடமூா ஆகிய முழுவகள் அகமுழவு எனப் பெயர்பெற்று முதல்தரமானவையென மதிக்கப்பட்டன. தக்கை, தண்ணுமை, தகுணிச்சம் என்னும் மூன்று வகைகள் அகப்பறமுழ வெனப் பெயர்பெற்று நடுத்தரமானவை எனக் கருதப்பட்டன. கணப்பறை என்னும் புறமுழவு கீழ்த்தரமானதென்றும், இரங்கற் பறையான நெய்தற்பறை, புறப்புறமுழவு என்றும் கூறப்பட்டன.

மேலும், முரசு, சிசாளம், துடுமை, திமிலை என்னும் நான்கும் வீர முரசு எனப்பட்டன. முரசு மிகப் பெருமை வாய்ந்ததாகும்.

தமிழர் போர்த்துண்டியாகக்கொண்ட பல கருவிகளுள் தம் வீர முரசினைத் தெய்வத்தன்மையைடையதாகப் பாராட்டியுள்ளனர். “பலி பெறு முரசம்” எனப் புறநானூறு கூறுவதால் அதற்குப் பலியிட்டனர் எனத் தெரிகிறது. அரசன் அதை அரண்மனையில் வைத்துப் பூசித்துவந்தான். இவ் வீர முரசுடன், மணமுரசு, கோடை முரசு என்னும் முரசு வகைகளும், நாழிகை முழவு, காலை முழவு எனக் காலத்தை தெரிவிக்கும் இரண்டு முரசு வகைகளும் இருந்தன. யாமங்கள் தோறும் கொட்டப்படும் பறைகளும் இருந்தன.

இன்னும், இடைசூருங்கிய பறையான உடுக்கை, மொகு மொகுவென்று ஒலிக்கும் தமருகம், மூல்லைத் திணைப்பறையான தடாரி, குறிஞ்சி நிலப்பறையான தோண்டகம், மருத் நிலப் பறையான கிணைப்பறை, நெய்தல் நிலப்பறையான மீன்கோட் பறை, பாலைப்பறையான நிரைகோட்டபறை, ஒருகட் பறைகளான பதலை, மோங்தை, கைப்பறையான விரலேறு, செய்திகளை நகரத்தாருக்கு அறிவிக்கும் பறையான கோட்டபறை, பகைவரிட மிருந்து ஆங்கையைக் கவரும்போது அடிக்கும் ஆகோட்டபறை. பேரும்பறை முதலியவும் வழங்கின.

இவ்வண்ணமாகப் பழைய நூல்களில் காணப்படும் எண்ணிரந்த பலவகைத் தோற்கருவிகளைப் பற்றிய விரிவான செய்திகளை இக்காலத்தில் நாம் சரிவர அறிந்துகொள்ள முடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். ஆயினும், அவற்றுள் சிலவேணும் இக்காலத்தில் நம்மிடையே வழங்கிவருவது கண்கூடு. நாட்டுப்புறங்களில் இன்னும் பலவிதமான பழங்காலத் தோற்கருவிகள் வழங்குகின்றன. மணக்கோலம், பிணக்கோலங்களிலும், தெருக்கூத்து களிலும், கோயில் திருவிழாக்களிலும் தப்பட்டை, தவில், துடி, தமுக்கு, தமாரம், கோட்டி, மத்தளம், சீழீடு, உறுமி, உடுக்கை, நகார், பம்பை, பேரி, சல்லாரி, மல்லாரி, மிருதங்கம் முதலிய பலவிதமான பறைகள் முழங்குகின்றன.

6. ஒளியும் ஒலியும்

[திரு. ஆர். கே. விசுவாதன், எம். ஏ.,]

கூலிக்களைல்லாம் துடிக்கும் பொருள்களிலிருந்து வெளிப்படு கின்றன. உதாரணமாக வீணையின் கம்பி துடித்தே ஒலியை உண்டாக்குகிறது என்று காணலாம். துடிக்கும் பொருள் காற்று நிரையானால் இத்துடிப்புக்களை நாம் எளிதிலே பார்க்க முடியாது. ஆனால் தக்க பரிசோதனைகள் செய்து அவைகளைக் காட்டலாம். ஒலி, தோன்றுமிடத்திலிருந்து நமது காதுக்கு எட்ட வேண்டு மானால் நடுவிலே ஒரு பதார்த்தயானம் இருக்கவேண்டியது அவசியம். காற்றே சாபானியமாய் எங்கும் ஒலி பரவுவதற்கான யானமாகிறது. ஒலி, கட்டிப் பொருள்களின் மூலமாகவும், திரவங்கள் மூலமாகவும் பரவும். ஒலிக்குக் காரணமாய் உள்ள பொருள் துடிப்பதனால் ஏற்படும் அதிர்ச்சி காற்றிலோ, நீரிலோ, கட்டையிலோ அலைகள் உற்பத்தி செய்து அவ்வளைகள் பரவு வதனால் ஒலி பரவுகிறது என்று அறியப்பட்டது. நாம் கேட்கும் ஒலிகளைத் தொடர்ந்தன வென்றும், விட்டிசைப்பன வென்றும் இரண்டு வகைகளாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். ஒலியை உண்டாக்கும் பொருள் சொடர்ந்து துடித்துக் கொண்டிருந்தால் தொடர்ந்திசைக்கும் ஒலி தோன்றும். இதன் சுருதி என்பது இத்துடிப்பு வேகத்தைச் சார்ந்தது. துடிப்பு அதிகமானால் சுருதி உயரும். துடிப்புக் குறைந்தால் சுருதி தாழ்ந்து விடும். பொதுவாகத் துடிக்கும் பொருள்களைல்லாம் ஒலியை வெளியிடுவன் வாயினும் அத்துடிப்புகளின் எண்ணிக்கை வரம்புக்குட்பட்டிருந்தால் மட்டுமே நமது காதுக்குப் புலனுகும். துடிப்புகளின் எண்ணிக்கை ஏறக்குறைய முப்பதுக்குக் குறைந்தால் அவை ஒரு ஸ்வரமாகச் சேருவதில்லை. ஆகையினால் இந்த எண் கேள்விக்குக் கீழ் வரம்பாகும். துடிப்பின் வேகம் மிதமிஞ்சிப் போய்விட்டாலும் காதிலே அவை புலனுவதில்லை. உயர்ந்த ஸ்வரங்களைக் கேட்கும் சக்தி வயதைப் பொறுத்தது. சிறு குழந்தைகள் செகண்டிட்டிற்கு இருபதினையிரம் துடிப்புகள் கொண்ட ஸ்வரங்களைக் கேட்கக் கூடும். வயதானவர்கள் பதினைந்தாயிரத் திற்கு மேற்பட்ட துடிப்புகள் கொண்ட ஸ்வரங்களைக் கேட்க முடிவதில்லை. இவையே கேள்வியின் மேல் வரம்பாகும். இப் பொழுது ஒளி உண்டாகும் விதத்தையும் கவனிப்போம்.

பதார்த்தங்களெல்லாம் சின்னஞ் சிறு அனுக்களாலானவை என்று அனு இயக்க வாதத்தால் நாம் அறிகிறோம். இவ்வனுக்க ஜொல்லாம் நிரந்தரமான இயக்கத்தை உடையன என்றும், இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையே இடைவெளி நிறைந்திருக்கிறது என்றும் அந்த வாதம் கூறுகிறது. திட, தீவ, வாடு திலைகளின் வேற்றுமைக்கு இந்த அனுக்களின் நெருக்க வேற்றுமையே காரணமாகும். பொருள்களில் சூடேற்ற இவ்வனுக்களின் இயக்கம் அதிகரிக்கிறது. இவ்வாறு சூடேற்றிக் கொண்டே போனால் அப்பொருள்களிலிருந்து முதலில் வெப்பம் பரவுவதை அறியலாம். இவ்வெப்பம் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் விசம்பில் அலைகளாகப் பரவி நம்மை அடைந்து நமக்கு உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணுகிறது. இவ்வலைகள் சூடேற்றப்பட்ட பொருள்களி லிருக்கும் அனுக்களின் துடிப்புக்களினால் விசம்பில் உற்பத்தி யாகின்றன. இன்னும் சூடேற்ற, பொருளிலிருந்து வரும் வெப்பம் ஒளியாக மாறுவதை உணரலாம். இப்பொழுது விசம்பில் பரவிவரும் அலைகள் நமது கண்ணுக்குப் புலனுகின்றன. இவ்வலைகள் ஒளி அலைகள் என்று சொல்லப்படும். ஆகவே, எவ்வாறு பதார்த்தங்களின் துடிப்பினால் காற்று யானத்தில் ஒளி அலைகள் உண்டாகி நமக்கு ஒளி புலனுகிறதோ அதுபோலவே, சூடு மிகுந்த பொருள்களுடைய அனுக்களின் துடிப்புகளால் விசம்பில் ஒளி அலைகள் ஏற்பட்டு அதனால் ஒளி நமக்குப் புலனுகிறது என்று அறியலாம். மேலும் நாம் கேட்கும் ஒலிகளுக்கு வரம்புகளிருப்பதுபோல நாம் பார்க்கக்கூடும் ஒளி களுக்கும் வரம்புகள் உண்டு. இதைச் சாதாரணமாக அலை நீளத்தில் எடுத்துக் காட்டுவது வழக்கம். மேல்வரம்பு ஓர் அங்குலத்தில் சுமார் மூப்பத்தைந்தாயிரம் பங்கில் ஒன்றெண்றும், கீழ்வரம்பு ஓர் அங்குலத்தில் சுமார் அறுபதினூயிரம் பங்கில் ஒன்றெண்றும் ஷிஞ்ஞானிகள் அறிந்தார்கள். அடுக்கத்தைக் (Frequency) கொண்டும் அவைகளின் வரம்பு வித்தியாசத்தைக் கூறலாம். நாம் சாதாரணமாகப் பதினெண்று ஸ்தாயி வரையிலும் ஒலிகளைக் கேட்கக்கூடும். ஆனால் நாம் பார்க்கக்கூடும் ஒளியோ ஒரு ஸ்தாயியில் அடங்கி இருக்கிறது. இதிலிருந்து காது கண்ணைக் காட்டிலும் அதிநுட்பமாக விருப்பதை அறியலாம். பொருள்களைக் கொண்டு ஒளியை உற்பத்திபண்ண அவைகளில் சூடேற்றுவதைத்

தவிர இன்னும் பலவழிகள் உண்டு. உதாரணமாக அவைகளின் மூலம் மின்பாய்ச்சல் ஏற்படுத்துவதனால் ஒளியை உண்டுபண்ணலாம். அவைகளின்மீது மின்னுருக்களை (Electrons) மோதும்படி செய்தாலும் ஒளி உண்டாகும். இவ்வாறுகப் பல வழிகளில் விசும்பில் ஒளி அலைகளைப் பொருள்களது அனுக்களின் மூலம் உற்பத்தி செய்யலாம்.

இப்பொழுது ஒலி ஒளிகளின் வேகத்தைப் பார்ப்போம். ஒலி ஒளியையிட மிகக்குறைவான வேகத்தோடு செல்லுகிறது என்பதை நாம் அன்றை அனுபவத்திலே காணலாகும். இடியும் மின்னலும் ஒரே நொடியிலே தோன்றுவனவாயினும் மின்னல் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டபின் சிறிது நேரம் கழித்தே இடியின் ஒலி நம் காதுக்குக் கேட்கும். சிறிது தூரத்தில் துணிதோய்க்கும் ஒருவனைக் கவனித்தால் துணிகல்வின் மீது மோதிய சிறிது நேரம் கழித்தே சப்தம் நமது காதிலே படுவதைக் கவனிக்கலாம். ஒலி ஒரு செகண்டிற்கு, சாதாரண பவனச் சூட்டிலே, சுமார் ஆயிரத்து நூறு அடி வீதம் பரவுவதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஒளியோ ஒரு செகண்டிற்கு நூற்று எண்பத்தாறுமிரம் மைல் வீதம் பரவுகிறது.

ஒளி ஆடிகளின்மீது தாக்கும்போது அது பிரதிபலிக்கப்படுவதை எல்லோரும் அறிவார்கள். சமதள ஆடிகளிலும், கோள ஆடிகளிலும், பிரதிபலனம் நிகழும்போது சில விதிகள் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. அதைப் போலவே ஒலியும் சமதளப் பரப்புகளிலும், கோளப் பரப்புகளிலும் பிரதிபலனம் அடைகின்றது. அப்பொழுது அதே விதிகளும் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. உயர்ந்த சுவர்களின்மீது ஒலி பிரதிபலனம் நிகழ்வதை அனுபவத்தில் அறிவோம். எதிரொலியின் நிகழ்ச்சி பிரதி பலனத்தாலேதான் ஏற்படுகிறது. ஒலி ஒருயானத்திலிருந்து மற்றொரு யானத்திற்குச் செல்லும்போது அதன் திசை மாறிவிடுகிறது. இத்திசை வேறு பாட்டையே ஒளிக் கோட்டம் (Refraction) என்ற நாம் கூறுவது. சில விதிகளிற்குட்பட்டு இங்கிகழ்ச்சி உண்டாகிறது. ஒலியும் அவ்வாறே ஒரு யானத்திலிருந்து மற்றொரு யானத்திற்குப் போகும்போது கோட்ட மடைவதைக் கண்டார்கள். எவ்வாறு ஒரு முகுள வில்லையைக் கொண்டு சூரிய கிரணங்களைக் கோட்ட

மடையச் செய்து ஓர் இடத்தில் குவியும்படி செய்யலாமோ அதைப் போலவே கரியமில வாயு நிரம்பிய ஒரு பலுனைக் (Balloon) கொண்டு ஒரு கடியாரத்திலிருந்து வரும் ஒலியைக் கோட்ட மடையச் செய்து ஓர் இடத்தில் சென்று குவியும்படி செய்யலாம். ஒளிக் கிரணம் செறிவு (Density) மிகுந்த யானத் திலிருந்து செறிவு குறைந்த யானத்திற்குச் செல்லும்போது மூரண அங்கரப் பிரதி பலனம் (Total Internal Reflection) என்ற நிகழ்ச்சியைப்படுவதுண்டு. வைரங்களில் காணப்படும் ஜொலிப்பு இப்பூரண பிரதிபலனத்தினால்தான் ஏற்படுகிறது.

ஒரு கண்ணுடிக் குவளையினுள் ஒரு நாணயத்தைப் போட்டு, அதிலே தண்ணீரை வார்த்து, குவளையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, நீர்மட்டம் நமது கண்ணுக்குமேல் இருக்கும்படி வைத்து, குவளையின் சுவர் வழியாகப் பார்த்தால் தண்ணீரின் பரப்பு ஓர் ஆடிபோல் குவளையினடியில் கிடக்கும் நாணயத்தைப் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். ஒளி தண்ணீரிலிருந்து காற்றிற்கு வெளிவர முயலும்போது ஏற்படும் இங்சிகழ்ச்சியைப் பூரண அங்கரப் பிரதிபலனம் (Total Internal Reflection) என்பார்கள். இதைப்போலவே ஒலிக்கும் பூரணப் பிரதிபலனம் ஏற்படக் கூடும். டாக்டர் ஸ்டெடாஸ்கோப் (Stethoscope) என்ற கருவியை வைத்துக் கொண்டு நோயாளியின் மார்பு அடித்துக்கொள்ளும் விதத்தைக் பரீக்ஷை செய்வதை எல்லோரும் கவனித்திருக்கலாம். இங்கே மார்பு அடித்துக்கொள்வதால் உண்டாகும் ஒலிக்கு இக் கருவியின் குழாயினுள் பூரணப் பிரதிபலனம் ஏற்பட்டு அது சிற்றும் சேதமாகாமல் அவர் காதில் விழுகின்றது.

ஒளி, ஒலி இரண்டும் அலைகளாக ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் செல்லுவதை முன்பு கவனித்தோம். ஒலி அலைகளின் நீளம் ஒளி அலைகளின் நீளத்தைவிட அதிக மானது. ஒன்று அடிக்கணக்கில் அளவிடப்படும். மற்றென்று அங்குலத்தின் எவ்வளவு ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு என்று அளக்கப் படும். ஒரு தகைப் பொருளை (opaque object) ஓர் ஊற்றுக் கண்ணிலிருந்து வரும் ஒளிக் கிரணங்களில் வழியில் வைக்க, அவ்வொளிக்கற்றை தடுக்கப்பட்டு அப்பொருளுக்குப் பின் நிழல் விழுவதைக் காணலாம். இந் நிழலினுள் ஒளி நுழைவதெல்லை.

இதைப்போல ஒளியின் குறுக்கே ஒரு பொருளை வைத்தோமானால் அதற்குப் பின் நிழல் ஒன்றும் ஏற்படாமல் ஒலி நன்றாகக் கேட்பதைக் கவனிக்கலாம். ஒலியும், ஒளியும் இவ்விஷயத்தில் ஒன்றுக்கொன்று முரணை குணத்தைப் பெற்றிருப்பதாக முதலில் தோன்றும். ஆனால் அப்படி ஒன்றுமில்லை. முரணைகத் தோன்றுவதன் காரணம் அவைகளின் அலை நீளத்தில் ஏற்பட்ட மிகுந்த வேற்றமையே யாகும் என்று அறியப்பட்டது. மிகச் சிறிய பொருளைத் தாண்டிச் செல்லும்போது ஒலியைப் போல ஒளியும் பொருளின் பின் வளைந்து செல்வதைக் கண்டறிந்தார்கள். மிகுந்த சுருதிகொண்ட ஒலி அதிகப்பருநன் கொண்ட பொருளைக் கடந்து செல்லும்போது பொருளின் பின் ஒலி கேட்காதிருப்பதையும் கண்டார்கள்.

ஒர் ஒலிக்கும் பொருள் கேட்போனை நோக்கியோ அல்லது அவனுக்கு எதிர்த்திசையிலோ வேகமாக ஒலித்துக்கொண்டு சென்றால், அவ்வொலியின் சுருதி அதன் பொருட்டு வேறுகக் காதில் விழுகின்றதை முதன் முதலில் அறிந்து காட்டியவர்டாப்ளர் (Doppler) என்ற விஞ்ஞானி. அதனால் இங்கிகழ்ச்சி ‘டாப்ளர் அதிசயம்’ என்ற பெயர் பெற்றது. ரெயில்வே ஸ்டேஷனில் நின்றுகொண்டு ஊதிக்கொண்டே ஸ்டேஷனை நோக்கி ஓடிவரும் புகை வண்டியின் ஒலியைக் கேட்க அவ்வொலி ஊதல் விடுவிக்கும் ஒலியின் சுருதிக்கு அதிகமாகவும், புகைவண்டி ஸ்டேஷனைக் கடத்து சென்றபின் கேட்கும் ஒலியின் சுருதி அதற்குக் குறைவாகவும் இருப்பதை அறியலாம். இங்கிகழ்ச்சி ஒளிக்கும் ஏற்படுவதை அறிந்தார்கள். வானத்திலுள்ள நச்சத்திரங்களைத் தக்க கருவிகளைக்கொண்டு பரிசீலனை செய்து அவைகளின் ஒளி அலை நீளத்தில் உண்டாகு மாறுதலை அறிந்து, அவை குழியை நோக்கி அல்லது அப்புறம் செல்லுகின்றனவா என்று அறிந்தார்கள். செல்லும் வேகத்தையும் கண்டறிந்தார்கள். இதற்கு மேற்கூறிய டாப்ளர் அதிசயத்திற் குண்டான கணக்குகள் உபயோகப்பட்டன. மேலும், இதைக்கொண்டு பார்வைக்கு ஒன்று போலத் தோன்றுகிற நச்சத்திரம் உண்மையில் இரண்டு நச்சத்திரங்களாக விருப்பதைக் கண்டறிந்தார்கள்.

7. காகிதம் செய்தல்

[திரு. பெ. நா. அப்புஸ்வாமி, ஏ.ஏ., பி.எல்.]

இந்தக் காலத்திலே எதற்கெடுத்தாலும் காகிதம் வேண்டியிருக்கிறது. நாம் படிக்கும் பத்திரிகைகள் எல்லாம் காகிதமே. செய்திப் பத்திரிகைகளும், வேடிக்கைப் பத்திரிகைகளும், கடைசொல்லும் பத்திரிகைகளும், அறிமூட்டும் பத்திரிகைகளும், தினசரிப் பத்திரிகைகளும், வாரப் பத்திரிகைகளும், மாதப் பத்திரிகைகளுமாக எத்தனை பத்திரிகைகள்! எவ்வளவு காகிதம்! நாம் எழுதும் கடிதங்கள், நாம் படிக்கும் புத்தகங்கள் யாவும் காகிதமே. நாம் கடையில் வாங்கும் பண்டங்களை யெல்லாம் காகிதத்தில் சுற்றிக் கொடுக்கிறோர்கள். நாம் வாங்கும் மருந்துப் பூட்டிகள், அட்டைப் பெட்டிகள், தகரப் பெட்டிகள் யாவும் காகிதத்தில் பொதியப் பட்டிருக்கின்றன. மருந்துப் பூட்டிகளுக்குக் காகிதத்தில் பெயர் எழுதி ஓட்டியிருக்கிறது. மருந்துப் பொடிகளைக் காகிதத்தில் மடித்துக் கொடுக்கிறோர்கள். டிராமிலோ, பஸ்ஸிலோ, ரயிலிலோ செல்லுவதற்கு வேண்டிய பிரயாணச் சீட்டுகளும், நாடகம், சினிமா, சர்க்கல் முதலியவற்றைப் பார்க்க உள்ளே விடும் அலுமதிச் சீட்டுகளும், மனத்துக்குக் கசப்பான பரிசைகள் வினாத்தாள்களும் விடைத்தாள்களும், வாய்க்கு இனிய பிஸ் கொத்து முதலிய தின்பண்டங்களைச் சுற்றியுள்ள தாள்களும், காகிதப் பூக்களும், பட்டாசுகளும், காற்றுடிகளும், ஆயிரக்கணக்கான விளம்பரச் சீட்டுகளும் ஆகிய யாவும் காகிதமே. இக்காலத்திலே காகிதம் இல்லாவிட்டால் நாம் என்ன செய்வோம் என்பதை சினைத்துப் பார்த்தால், நம்முடைய வாழ்க்கை எவ்வளவு தூரம் காகிதத்தை யொட்டியிருக்கிறது என்பது தெரியவரும்.

முதன் முதலில் காகிதம் செய்யத் தொடங்கியவர் யார்? மிகப் பழங்கால நாகரிகத்தைச் சேர்ந்தவர்களான எகிப்தியர்கள் அன்று; பாகிலோனியர்களும், சுமேரியர்களும், அஸ்ஸிரியர்களும் அன்று; சீனர்களும் அன்று; தமிழர்களும் அன்று. இவர்கள் யாவரும் நாகரிகம் அடைந்த காலத்துக்கு முற்காலம் முதலே காகிதம் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது. யாரால் தெரியுமா? அற்பப் பிராணிகளாகிய குளவிகளால்.

பெருங்குளவி தன் வீட்டைக் காகிதத்தால் கட்டுகிறது. பிறர் இயற்றிய காகிதத்தால் அன்று. பெருங்குளவி இனத்தைச் சேர்ந்த பெண் குளவி மரங்களிலிருந்து சிறு துண்டுகளைக் கடித் தெடுக்கிறது. பிறகு அவற்றை நன்றாக மென்று கூழ் போல் ஆக்குகிறது. இப்படி அமைத்த கூழை உமிழ்ந்து, மெல்லியதாக வார்த்துத் தகடு போல் பரப்புகிறது. இப்படிப் பரப்பப்படும் ஒவ்வொரு தகடும் உலர்ந்து, இறகு, நல்ல அழுத்தமும் விறைப்பு மூள்ள கட்டிக் காகிதமாகிறது. வெகு காலத்துக்கு முன்னே இவ்வாறு இது காகித வீடுகட்டும் செய்கைக் கண்ட சினு தேசத்து அறிவாளி ஒருவர் தாழும் காகிதம் செய்து பார்த்தாராம். முதன் முதலாக மனிதன் காகிதம் செய்தது அப்பொழுதுதானும். இதன் உண்மை எதுவானுலும் சரி. வெகு காலமாக—சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷத்திற்கு முற்காலம் முதற் கொண்டே—சினு தேசத்தில் காகிதம் செய்யப்பட்டு வந்தது.

ஆனால் காகிதம் இயற்றப்படுவதற்கு முற்காலத்திலேயும் எழுத்து இல்லாமலில்லை. அக்காலத்திலே இலைகளும், ஓலைகளும், மரப்பட்டைகளும், தோலும், செங்கல்லும் ‘காகித’ மாக உபயோகிக்கப் பட்டு வந்தன. சுமார் ஐயாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னர் எகிப்திலே வளர்ந்து வரும் பபைரஸ் என்னும் ஒரு வகைக் கோரைப்புல்லைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக முடைந்து தகடு போலாக்கி, எழுத உபயோகித்து வந்தனர்.

சணல் நார், துணி அல்லது பருத்திக் கந்தைகள், ஸ்பெயின் நாட்டில் வளரும் ‘எஸ்பார்ட்டோ’ என்னும் ஒரு வகைப்புல், நார்வேயிலும் கான்டாவிலும் வளரும் ஒருவகை தேவதாரு மரம் ஆகிய இம்மூன்று வகைப் பொருள்களிலிருந்து தான் பெரும் பாலும் காகிதம் செய்யப்பட்டு வந்தது. மூங்கிலிலிருந்தும், வைக்கோலிலிருந்தும், பலவகை மரங்களிலிருந்தும் காகிதம் செய்யும் வழிகளைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மிகச் சிறந்த காகிதம் மெல்லிய சணல் நார்த்துணிக் கந்தையிலிருந்து தான் செய்யப்படுகிறது. ரூபாய், நோட்டுகளுக்கு வேண்டிய உயர்ந்த காகிதத்தைச் சணல் நார் துணியிலிருந்து செய்கிறார்கள். படங்கள் வரைவதற்கு வேண்டிய உயர்ந்த காகிதங்களும் வேறு உயர்ந்த வகைக் காகிதங்களும் செய்வதற்குத் துணிக் கந்தை

களையே உபயோகிக்கிறார்கள். அன்றன்று படித்துத் தூர் எறிய வேண்டிய பத்திரிகைகளுக்கு உயர்ந்த காகிதம் வேண்டியதில்லை. இவற்றுக்கு தக்க காகிதத்தை மரக் கூழிலிருந்து செய்கிறார்கள்.

மேற்கூறிய மூன்று வகைப் பொருள்களிலிருந்தும் காகிதம் செய்யும் முறை, முக்கிய அம்சங்களில் கிட்டத் தட்ட ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கும். காகிதம் செய்வதற் குரிய பொருளை முதலில் மிகச் சிறு துண்டுகளாக ஆக்குவார்கள். பிறகு சோடாக் காரத்தோடு கலந்து தண்ணீரில் வேகவைப்பார்கள். அதன் பிறகுதக்க எந்திரங்களைக் கொண்டு பசையாகவோ, கூழாகவோ ஆகும் வரை நசுக்கி அரைப்பார்கள். பிறகு இந்தக் கூழ் வெண்மை ஆகும் பொருட்டுச் சலவைச் சுண்ணாம்போடு கலந்து பக்குவப் படுத்துவார்கள். பிறகு வச்சிரம் போன்ற ஒரு வகைப் பசைப் பொருளை அதோடு கலப்பார்கள். இந்தப் பொருளைக் கலவாதிருந்தால் காகிதம் மை யொற்றுக் காகிதம் போல் இருக்கும். அதன் மேல் எழுதிய மை எங்கும் ஊறிவிடும்.

இதன் பிறகு இவ்வாறு தயாரித்த கூழைக் காகிதம் செய்யும் எந்திரத்தில் கொண்டு சேர்ப்பார்கள். அப்பொழுது அது, இளம் பாகுபோன்று, ஈரம் செறிந்தும் ஓட்டுப் பசையுள்ளதாயுமிருக்கும். மெல்லிய கண்ணுள்ள சல்லடை போன்றதில் கூழைவிட்டு எந்திரத்தை ஓட்டுவார்கள். கூழிலுள்ள நீரில் பெரும்பகுதி சல்லடைக் கண்களின் வழியாக அடியே இறங்கிவிடும். பிறகு அதைச் சற்றே இறுகவிடுவார்கள். அவ்வாறு இறுகிய கூழின்மேல் எந்திரங்களின் உதவியால் காற்றை உலாவச் செய்வார்கள். அந்தக்காற்று காகிதக் கூழிலுள்ள ஈரத்தின் பெரும் பகுதியை உறிஞ்சிவிடும். பிறகு கம்பிவலைச் சுருளால் செய்த உருளைகளை அதன்மீது உருளச் செய் வார்கள். உடலின் ஈரத்தை வலைத் துண்டுகள் ஒற்றியெடுப்பது போல் கூழின் ஈரத்தில் மீந்துள்ள பெரும் பகுதியை இவை அகற்றி விடும். பிறகு உற்புறத்தே நீரானியால், சூடுண்ட பல உருளைகளை இக்கூழின் மீது உருட்டுவார்கள். இவை இதை நன்றாக உலரச் செய்யும். இவ்வாறு உலர்ந்த கூழ், எங்கும் ஒன்றுபோல், ஒரே கணமூள்ள உருளைகளால் அழுத்தப்பட்டுக் காகிதமாகிவிடுகிறது. காகிதத்திற்குப் பளபளப்பு வேண்டுமென்றிருந்தால், வேறு சில

வகை உருளைகளை அதன்மீது உருளச் செய்வார்கள். அப்போது காகிதம் மெருகேறி வழுவழுப்பாய் பளபளவென்றுகிடிடும்.

இவ்வாறு இயற்றப்பட்டு எந்திரத்தினின்று வெளிவரும் காகிதமானது நெசவுத் தறியிலுள்ள துணியைப்போல் தோன்றும். இதன் நீளம் மைல் கணக்காகயிருக்கும். இவ்வாறு நீண்ட காகிதத்தை, பாயைச் சூருட்டுவதுபோல், பெரிய சூரளாக அந்த எந்திரமே சூருட்டத்தருகிறது. தினசரி பத்திரிகையை நடத்தும் பெரிய பத்திரிகாலயங்களிலே இவ்விதமாகச் சூருட்டிய காகிதத்தைத்தான் இக்காலத்தில் உபயோகிக்கிறார்கள். புத்தகங்களை அச்சுப்போடுவதற்கு இவ்வாறுன சூரள்களை அப்படியே உபயோகிப்பதில்லை. சூரளாக இயற்றப்படும் காகிதத்தை டெமிபோஸ்ட்டு, ராயல், க்ரென், இம்பிரியல் என்னும் பெயர்களிடப்பட்ட பல வகையான அளவுள்ள காகிதமாக வெட்டியே விற்கிறார்கள்.

8. கிராமச் சீர்திருத்தம்

[திரு அ. முத்தையா, எம். ஏ.]

இந்திய நாடு வேளாண்மையைத் தலைசிறந்ததாகக் கொண்டுள்ள நாடு. ஆங்காங்குப் பல சிற்றார்கள் இந்தியா முழுதும் பரவி நிலவியுள்ளன. அவை சுமார் ஏழு லக்ஷ்ம். பட்டணங்களைக் கணக்கிடப்படுமிடங்களிற் பல பேரூர்களே. மேல் நாடுகளிலுள்ள நகரங்களைப்போன்ற பட்டணங்கள் நம் நாட்டில் மிகச் சிலவே உள். ஏனொனில், மேல் நாட்டு நகர்கள் பல பண்ட உற்பத்தித் தலங்களும், பெரிய வர்த்தக ஸ்தானங்களுமாகும். உழுது பயிரிடுவதையே தமது வாழ்க்கை லட்சியமாக வைத்துள்ள மக்கள் வாழும் நாட்டில் பெரும் மட்டணங்கள் தோன்றுவதைப்படி?

மக்கட்செறிவு மிக்குள்ள பட்டணங்களைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் மிகச் சிரமமானது. மேல் நாடுகளிலோ, மிகப்பெரிய பட்டணங்களையும் அழிக்கவாக, செவ்வையான நிலையிலுள்ளன வாக நன்கு வைத்துள்ளார்கள். நம் நாட்டுக் கிராமங்கள் கூட மிகக் கேவலமான நிலைமையிலிருக்கின்றன. தெருக்கள் அசத்தக்

களஞ்சியங்களாய் இருக்கின்றன. ஊரே தூர்நாற்றத்திற்குப் பிறப்பிடமாய் இருக்கிறது.

எந்தக் கிராமத்திற்குச் சென்றாலும் முதலாவதாக ஒருவர் கவனத்தை ஈர்ப்பது அவ்வுரின் தூர்க்கங்தமே. திரு. பிரேயன் I. C. S. என்பவர் முதல் முதல் இந்திய கிராமங்களைப் பார்க்கச் சென்றபோது, கிராமங்கள் மிக அழகியவாய், பல்லேறு பூஞ்செடி களும் மரங்களும் செறிந்திருப்ப, நல் உடல் நலம்பெற்ற மக்கள் உலவும் பெருமை உடையவாய் விளங்குமென எண்ணினாரம். என்ன ஏமாற்றம்! ஊருக்குள் நழைந்ததுமே அருவருக்கத்தக்க ஒருவித நாற்றத்தையும், வாடி உலர்ந்த உடலுடை மக்களையும், தெருக்களில் குப்பையையுமே கண்டு மனம் வருந்தினாரம்.

‘சுத்தம் சோறளிக்கும்,’ என்பது நமது தமிழ் நாட்டுப் பழமொழி. சுத்தமில்லாததாற்றுன் சோறு கிடைப்பது இப்போது தூர்லபமாயிருக்கிறது போலும்! கிராமங்களைக் கண் கவரும் வனப்பினவாய், வசீகரமுடையவாய் வைத்திருக்க வேண்டுவது ஒவ்வொரு கிராமவாசியின் கடமையென எவரும் உணர வேண்டும். கிராமங்கள் சுகவாழ்வுக்கு ஏற்றவையாகச் சீர்திருத்தப்படல் வேண்டும். கிராம வாழ்க்கை மனோரம்மிய மானதாய் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வழியில் முயன்று பாடுபட வேண்டியவர்களில் முக்கியமானவர்கள் கிராமவாசிகளே.

வசிக்கும் கிராமம் செவ்வையாய் இருந்தாற்றுன் கிராம வாசிகளைப் பினி தொடராது. நோயற்ற வாழ்வு இருந்தால் குறைவற்ற செல்வம் உண்டாகும். திடம் இல்லாவிட்டால், உழைப்புக்கு உடம்பு இடம் தராது; பொருளந்தபத்தி செவ்வையாகச் செய்ய முடியாது. உண்டான பொருள்களை அனுபவிக்க முடியாது. பாரதியார், ‘வெள்ளிப் பனிமலை மீதுவுவோம்—அடிமேலைக் கடல் முழுதும் கப்பல் விடுவோம்! பள்ளித் தலமனித்துங் கோயில் செய்குவோம்—எங்கள், பாரத தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம்;’ என்று கூறியுள்ளபடி மகிழ்வு ததும்பும் மாண்புடை வாழ்க்கையை நடத்த இயலாத நடைப் பினங்கள் ஆக வேண்டி நேரிடும்.

இயற்கையோடியைந்த வாழ்க்கையை உடைய கிராம மக்கள் நோயில்லாத் திட ஆக்கையுடன், ஏறுபோற் பிடு நடையுடன்,

உலவுவார்களேன எதிர் பார்த்தல், மான் கானல் நிறைப் பின் பற்றிச் செல்வதை ஒக்கும். பினி சிற்றூர்களிலும் பெரிது உலவுவதன் காரணம், அவ்வூர்கள் சீர்கேடான் நிலையிலிருத்தலே யாகும். கிராமங்களின் தெருக்கள் என்றும் சுத்தமாய் இருப் பதே இல்லை. ஒவ்வொரு வீட்டினரும் தம் வீட்டு வாயிற்படிக்கு நேர் எதிரே கூட்டி, மெழுகிக் கோலமிடுவர். ஆனால் தெரு முழுவதையும் சுத்தமாக வைத்திருக்கவேண்டுமென்னும் உணர்ச்சி கிராமவாசிகளிடத்தில்லை. ஊராருக்குள் ஓர் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, தெருக்களை முழுதும் செவ்வனே நாடோறும் சுத்தம் செய்தல் அத்தியாவசியம். அவ்வாறு செய்தால் இருவகைப் பயன் கைகூடும்.

முதலாவதாகத் தெருக்கள் சுத்தமாகும். அதனால் பினிக்குத் தடை ஏற்படும். இரண்டாவதாக எரு சேர்க்க ஒரு வழி உண்டா கும். நம் நாட்டில் எருவின் சிறப்பை நம்மவர்கள் இன்னும் முற்றும் உணரவில்லை. விவசாயத்திற்கு ஜீவநாடு எருவே. இவ் வுண்மை புலப்பட்டால், தெருக்கள் எளிதில் சுத்தமாகிவிடும்.

அதிக பணச் செலவில்லாமல் செய்து கொள்ளக்கூடிய மற்றொரு செளாகரியம் தெரு விளக்கிடலாகும்; மூங்கிலோ, சவுக்கு மரமோ எல்லாக் கிராமங்களிலும் கிடைக்கும். அதை மரமாக நட்டுத் தெருக்களில் இரவு பத்துமணி வரையிலுமாவது விளக்கிடின், இப்போது கிராமங்களிலுள்ள அந்தகாரத்தை எளிதில் ஓட்டலாம். சில முக்கியமான சந்து பொந்துகளில் இரவு முழுதும் விளக்கிட்டு வைத்தால், திருடர் பயமும் குறையும்.

தெருக்களில் ஆடு மாடுகள் உலவும்போது அவை இடும் சாணங்களைத் திரட்டிச் சேமித்து வைத்தால், அத்தனையும் தங்கம் ஆகும் என அறிந்தவர் சிலரே. கிராமங்களில் குப்பைக்குழிகள் சரியாய் இருப்பதில்லை. அகப்படும் குப்பைகளை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து, நன்றாக அகழ்ந்த குழிகளிலிட்டு, காற்றில் பறக்காமல் சேமித்து, அவற்றை மக்க வைத்தால், உழுவுத் தொழிலுக்கு மூலப் பொருள் எவ்வளவு எளிதில் கிடைக்குமென்பதை மக்கள் உணராதது பாரத மாதாவின் தவக்குறைவே! இந்தியாவில் சாணத்தை பொன்னெனப் போற்றிப் பயிரிடற்கு உபயோகப் படுத்தாது வறட்டியாகத் தட்டி அடுப்பெரித்துச் சாம்பலாக்கு

வதைக் கண்ட மேல் நாட்டு விவசாய நிபுணர் பலர் கண்ணீர் விட்டிருக்கின்றனர். பெண்களைச் சாணம் தட்டச் சொல்வதும், சாணத்தை எரித்து விடுவதும் ஒழியும் அங்காளிலேதான் நாடு மேம்படும்.

கிராமங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் வெற்றிடங்களில் மலசலங் கழிக்கும் வழக்கம் மிகக் கேவலமானது! மிக அரு வருக்கத் தக்கது; அநாகரிகமானது! அசெளக்கியம் தருவது. மனிதர்களை மிருக நிலைக்குக் கொண்டு வருவது இப்பழக்கம். கிராம மக்களிடையே இப்பழக்கம் மிக வேலான்றிப் போயிருப்பதால், இப்பழக்கத்தை நகரங்களிலும் கையாள முயலுகின்றனர் அறியா மாந்தர். இப்பழக்கத்தால் கிராமங்களிலுள்ள வெற்றிடங்கள் பாழாகின்றன. இப்பழக்கம் கொக்கிப் புழுநோய், காசம் முதலியன பரவ ஏற்ற சாதனமாய் இருக்கிறது. இப்பழக்கம் அடியோடு நிற்றல் வேண்டும். பத்து முதல் இருபத்தி ஆழமும் பத்தடி அகலமுமுள்ளதாகக் குழியைத்தோண்டி, அதன் குறுக்கே சிறு துவாரமுள்ள கல்லீயாவது, நெடுங் கல்லெளன்றையாவது போட்டுக் குழியை மூடிவிட்டுச் சுற்றிலும் கீற்று தட்டியையாவது வேறு மறைப்பையாவது வைத்துவிட்டால், சிறந்த கக்கூசு ஆகி விடும். அவ்வது கக்கூசு கட்டும் வேறு பல முறைகளில் எந்த முறையையாவது பக்கத்து ஊர் டாக்டரிடமிருந்து தெரிந்து கொண்டு அனுஷ்டிக்கலாம். எங்ஙனமாயினும் இப்போதுள்ள பழக்கம் ஒழியவேண்டும்.

ஒவ்வோர் ஊரிலும் நீர் வசதி நன்றாக இருத்தல் வேண்டும். ‘ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ்’ என்பர். இது நீர் வசதி இன்றேல் வாழ்க்கை சிறப்புடையதாகாது என்பதையே குறிப்பின் உணர்த்தும். அநேக கிராமங்களில், நீர் வளமுள்ள ஜில்லாக்களிற்கூடக் குடிதண்ணீர் கிடைப்பது அரிதாகி இருக்கிறது. பல ஊர்களில் ஒரே குளம் உண்டு. நாய், பன்றி முதலியன குளிப்பதும் அக்குளம்; மக்கள் நீராடுவதும் அக்குளம்; மீன் பிடித்தற்காகக் குழப்பி சேராக்கப்படுவதும் அக்குளமே; குடிநீருக்கு ஜீவாதாரமாய் இருப்பதும் அக்குளமே. அத்தியாவசியமான நீர்வசதி இவ்வளவு மோசமாயிருப்பின், சுகாதாரம் எப்படி இருக்கும்? காலரா முதலிய வியாதிகள் அவ்வுரில் தோன்றினால் என்னவாகும்

அவ்வூர்? பண வசதியுள்ளவர்களும் கிணறு எடுப்பதில்லை. குடிதண்ணீருக்கு மாத்திரமாவது ஒவ்வொருவரும் கிணறு எடுக்காவிடி னும், ஊருக்குப் பொதுவாக ஒரு கிணறே னும் இருக்கலாகாதா?

கிராம மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை மிக ரம்மியமான தாக்கிக்கொள்ள, அதிக செலவில்லாமல் சில காரியங்கள் செய்யலாம். அழகிய பலன் தரும் மரங்களைத் தெருவில் இரு மருங்கிலும் வைத்து வளர்த்தால், அவை மன மகிழ்ச்சியைத் தரும். வீட்டைச் சுற்றிலும் அழகிய மூஞ்செடிகளையும், பலன் தரும் பச்சிளங்கொடி களையும் வைத்துப் பயிர் செய்தால், உள்ளக் கிளர்ச்சி எவ்வளவோ உண்டாகும்; வாழ்க்கை எவ்வளவோ நலம்பெற்றுத் திகழும். கிராமங்களைச் செம்மைப்படுத்தினால், “எக்காலமும் பெருமகிழ்ச்சி யங்கே எவ்வகைக் கவலையும் போருமில்லை” —பாரதியார்.

9. கல்வி

[திரு வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்]

மானுக்கர் இளமையில் ஈட்டத்தக்க மாண்பொருள் கல்வி. அப்பொருள் கற்பகம் போன்றது. அது வாழ்விற்கு, வேண்டப்படும் மற்றுப் பொருள்களையெல்லாம் உதவும்.

கல்வி என்பது வெறும் ஏட்டுப் படிப்புமட்டுமன்று. பட்டம் பதங்களைக் குறிக்கொண்டு படித்தலுங் கல்வியாகாது. கல்வியென்பது அறியாமையை நீக்கி அறிவை விளங்கச் செய்வது. தொழிற்கல்வி முதலியனவுங் கல்வியின் பாற்பட்டனவே.

மோழி: கல்விப் பயிற்சிக்கு எம்மொழியைக் கொள்வது என்னும் ஆராய்ச்சி, தற்காலப் ‘பெரியோ’ரிடை திகழ்ந்து வருகிறது. இந்தியாவும் இலங்கையும் இழைத்த பாவந்தான் என்னியோ தெரியவில்லை.

உலகைப் பல நாடுகளாக இயற்கை பிரித்திருக்கிறது. நாடுகள் பலவும் மொழிப் பெயரால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வங்காட்டின் இயல்புக் கேற்றவண்ணம் அவ்வம்மொழி

அங்கங்கே அமைந்திருக்கிறது. அவ்வங்நாட்டார் அவ்வும் மொழியை முதலில் பயில்வதே அறம். அஃதே இயற்கை யோடியைந்து நிற்பதுமாகும். என்னே போதிய வாய்ப்பும் ஓய்வும் பிறவுங் கூடப்பின், வேறு மொழிகளையும் பாரில்லாம்.

இவ்வீழும் தமிழ் நாட்டின் ஒரு சூறு. ஈழத்துக்குரிய இயற்கை மொழி எது? அம்மொழி வாயிலாக மாணுக்கர் கல்வி பயிற்றப்படுகிறா? தொடக்கத்திலேயே மாணுக்கர் இயற்கை யினின்றும் பிரிக்கப்படுகிறா. இவ் வனியாயத்தை யாண்டுச் சென்று முறையிடுவது?

ஈண்டு ஈண்டியுள்ள மாணுக்கர்களே! யாழ்ப்பாண மாணுக்கர்களே! என்னருமைத் தமிழ் மாணுக்கர்களே! உங்கள் பொறுப்பை யுணருங்கள்; உங்களுக்குள்ள பொறுப்புச் சாலப் பெரிது. உலகினுள்ள தாய்மாரையும் நோக்குங்கள்; உங்களை ஈண்ற தாயையும் உற்று நோக்குங்கள். அத்தாய்மார் உரிமையென்னும் அரியாசனத்தில், முடியணிந்து, கோல் தாங்கி, தங் கலை ழண்டு, இறுமாப்புடன் வீற்றிருக்கிறார். உங்கள் சாயோ - நம் பெருங்கமிழ் அன்னையோ - எல்லார்க்கும் மூத்த நம் அம்மையோ-எங்கிலையிலிருக்கிறார்கள்? அவள் முடியெங்கே? அவள் செங்கோ வெங்கே? அவள் கலைகளாம் அணிகளெங்கே? அவள் யாண்டுரை கிறார்கள்? அவட்குப் போதிய உணவுண்டா? உடையுண்டா? உன்ன உன்ன உள்ளங் குழழுகிறது; கண்ணீர் பெருகுகிறது. நந்தமிழ்த் தாய் துச்சிற் கிடந்து துயருருகிறார்கள்; அலமருகிறார்கள். இப் போதைய தமிழுலகம் தாய்மீது பெரிதுங் கருத்துச் செலுத்துவ தில்லை. அதன் கவலையீனத்தால் நந்தாய் சவலையுற்றிருக்கிறார்கள். அவள் சவலையை நீங்கள் போக்கப்போகிறீர்களா அல்லது அவட்கு ஈமக்கடலுற்றப் போகிறீர்களா என்று வினவுகிறேன்.

இனைஞர்களே! உங்கள் தமிழ்த்தாய் நேற்றுப் பிறந்தவள்ளவர்; இன்று பிறந்தவள்ளவர். அவள் மிக மிகத்தொன்மை யுடையவர்; கலைகளை யுடையவர். அவனையா கொல்வது? தாய்க்கொலை புவதா தமிழர் வீரம்; வீரத்துக்குரிய உங்கள் திலமுகம் நோக்கிக் கேட்கிறேன். நேற்றும் இன்றும் பிறந்த நாடுகளையுங் கலைகளையும் ஓம்பவும் பெருக்கவும் அவ்வங்நாட்டார் முயன்று வருகிறார். நாமோ - பாவிகளாகிய நாமோ - பழம்

பழும் பெருநாட்டை மறைக்கப் பார்க்கிறோம். தமிழ் இறந்தனென் ‘தமிழ் மன்மட்டுமிருந்தென்? மொழியன்றே நாடு? கலை எல்லவோ நாட்டின் உயிர்? மொழி இறந்துபடின் நாடும் இறந்து படுமன்றே? உலகிற்கே ஒருபோது நாகரிகத்தை வழங்கிய மாண்பு வாய்ந்த ஒரு பெரும் நாட்டையா மறப்பது? அதனையா மறைப்பது? எழுத்தினைஞர்களே! தமிழுலகின் இழிந்த நிலையை ஒருங்கள்; ஓர்ந்து உங்கள் பொறுப்பை உணருங்கள்; தமிழ்த் தாயைப் புதுப்போர்வையால் ஒப்பனை செய்து, அரியாசனத் தமர்த்தச் சூள் கொண்டெழுங்கள்; எழுங்கள்; பழந்தமிழ் வீரத்துடன் எழுங்கள்.

“‘தமிழ் தமிழ்’ எனில் தமிழில் போதிய நூல்கள் இல்லையே” என்று சிலர் கேட்கிறார். இச்சோதரர் கிலை இரங்கற்குரியதே. காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்ற கலை நூல்கள் தமிழில் இல்லையேல், அவற்றை யாக்கப்படுகுவதே அறிவுடைமை. நில நூல், வான நூல், உயிர் நூல், பொருள் நூல் முதலிய வற்றைப் பிற மொழிகளினின்றும் பெயர்த்தெழுதிக் கொள்ளலாம்.

ஜெர்மானியர், பிரஞ்சுக்காரர் முதலியோர் எம்மொழியில் கல்வி பயில்கிறார்? அவர் தத்தம் தாய்மொழியிலேயே கல்வி பயில்கிறார். தமிழன் மட்டும் என பிறமொழி வாயிலாகக் கல்வி பெறல் வேண்டும் என்பது விளங்கவில்லை. தமிழன் அடிமைப் பேய் வாய்ப்பட்டுக் கிடக்கிறான்.

ஆங்கில நூல்கள் யாவும் முதல் நூல்கள்ல. அவற்றிலும் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிருக்கின்றன. ஜெர்மானியன் ஒருவன் ஏதாயினும் ஒரு புதுமை காண்பனேல், அவன் அதை ஆங்கிலத் திலா எழுதுகிறான்? அவன் அதைத் தன் தாய்மொழியிலேயே எழுதுகிறான். ஆங்கிலேயர் அதைத் தமது தாய்மொழியில் பெயர்த்தெழுதிப் பயில்கிறார். இவ்வாறு தமிழர் என் செய்த லாகாது?

கலைகள் இருஷிதம். ஒன்று பொது; மற்றெழன்று சிறப்பு; நில நூல், வான நூல், உயிர் நூல், பொருள் நூல் முதலிய அறிவியல் நூல்கள் பொதுமையின்பாற் பட்டன. சிறப்புக் கலைகள் என்பன அவ்வந்நாட்டுக் காவியங்கள்.

பொதுக் கலைகள் முதல் முதல் எம்மொழியிலாதல் பிறக்கும். அம்மொழியினின்றும் மற்றவர் தத்தம் தாய்மொழியில் பெயர்த் தெழுதி அவற்றைப் பயன்படுத்தல் மரபு. நியூட்டன், போஸ் முதலிய பேரறிஞர் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் உலகிற்குரிய பொது உடைமைகள். அவர்தம் ஆராய்ச்சியிற் போங்த உண்மை களின் கருத்தையே உலகங் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாராய்ச்சி யாளரது மொழிமீது, உலகம் தன் கருத்தைச் செலுத்தல் வேண்டுவதில்லை.

சிறப்புக் கலைகளாகிய காவியங்களை மட்டும் அவ்வும் மொழியிலேயே பயிலுதல் வேண்டும். அவை மொழி பெயர்ப்பில் அடங்கா. காவியங்களிலுள்ள சொற்களை வேண்டுமேல் மொழிபெயர்க்க வாம். அவைகளிலுள்ள இயற்கை இன்பத்தை எங்குஙனம் மொழி பெயர்த்தல் கூடும்? அவ்வின்பத்தை அவரவரே துய்த்தல் வேண்டும்.

ஷேக்ஸ்பியரை ஆங்கிலத்தில் படிப்பதே பொருத்தம். காளி தாஸன் சாகுந்தலத்தை, அவன் எழுதிய வடமொழியில் பயில்வதே சால்பு. இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரத்தை, அவர் யாத்த தமிழில் கற்பதே சிறப்பு.

தமிழில் இல்லாத பொதுக் கலைகளைப் பிறமொழியினின்றும் பெயர்த்தெழுதிப் பயின்றும், சிறப்புக் கலைக்கு நாட்டுக் காவியங்களைப் பயின்றும் தமிழுலகை வளர்த்து வரலாம். இவ்வியற்கை முறையால் விளையும் பயன்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்று பள்ளிப் பயிற்சியின் காலச் சுருக்கம். இப்பொழுது பள்ளிப் பயிற்சிக் கென ஏறக்குறைய பதினெந்தாண்டுகள் கழிகின்றன. இத்துணை ஆண்டுகள் ஏற்றுக்கு? தாய் மொழி வாயிலாகக் கல்வி பயின்றால் இத்துணைக் காலம் வேண்டுவதில்லை.

நாட்டு மொழியைப்பற்றிப் பல திறத் தடைகள் கிளத்தப்படுகின்றன. அவற்றை இம் மகாநாட்டுத் தலைமையுறையில் விரித்தல் வேண்டுவதில்லை. ஆயினும் இன்றியமையாத மூன்றை மட்டும் ஈண்டுப் பொறிக்கிறேன்.

க. இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பல மொழியினர் இருத்தல்;

2. ஆங்கிலம் உலக மொழியாய்ப் பரவி வருதல்;

ந. தமிழில் சூறியீடுகளின்மை.

(க) இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பல மொழியினரிருத்தல் உண்மையே. அதனால், அவ்வத் தாய்மொழிகளைக் கொலை செய்தல் வேண்டும் போலும்! ஒரு கண்டத்தில் ஒரு மொழியினரிருக்கின்றனரா? பல மொழியினரிருத்தல் வேண்டும் என்றும் வாதஞ் செய்தல் கூடும்! இயற்கையின் நோக்குணர்ந்து நடப்பதே அறிவுடைமையும் அறவொழுக்கமும் ஆகும். இயற்கை வழியே மக்கட்கு மொழி, வழக்க ஒழுக்கம், நிறம் முதலியன் அமைகின்றன. இவற்றுள் மொழியைமட்டும் ஏன் நெகிழுவிடுதல் வேண்டும்? இவ்வினை இயற்கை நோக்கிற்கு அரண் செய்வதன்று.

இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகள் பல மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வும் மாகாணத்துக்கெனத் தனித் தனி மொழியும் அமைந்திருக்கிறது. அவ்வும் மொழியினர் அவ்வும் மொழிவழிக் கல்வி பெறுவதே இயற்கை.

இவ்வீழும் இலங்கையின் ஒரு பகுதி. ஈண்டு வதிவேரருள் பெரும்பான்மையோர் தமிழர். ஈண்டுக் குடிபுகுவொரும் நாளைடு வில் தமிழராகிறார். ஆதலால், தமிழ் மக்களுக்குரிய வழக்க வொழுக்கம், கலைகள் முதலியவற்றை இவண் வளரச் செய்வதே இயற்கையோடியைந்து வாழ்வதாகும்.

(உ) ஆங்கிலம் வேண்டா என்ற யான் கூறுகிறேனில்லை. ஆங்கிலம் தற்கால உலக மொழியாக வளர்ந்து வரலால், அதனைச் சில உலகியல் ஷினைகட்கும், உலகத்தோடொத்த வினைகட்கும் பயன்படுத்துவது மாண்பாகும். தமிழ்க் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் ஓர் இஷ்ட பாடமாயிருக்கலாமென்பது எனது உட்கிடக்கை. விரும்புவோர் அம்மொழியைப் பயில்வாராக. அறிவு வளர்ச்சிக்கு இன்னும் பல நாட்டு மொழிகளையும் பயிலலாம்.

(ந) சூறியீடுகளைப்பற்றி இரண்டோர் உரை பகர்கிறேன். தமிழில் சூறியீடுகளை உண்டுபண்ண முயல்வேண்டும். தமிழில் பொருந்திய சொற்கள் பெரிதுங் கிடைக்கும். கிடையாதொழியின் மூலக் சூறியீட்டை அங்குனே ஆண்டு கொள்ளலாம். ஆங்கில

நால்களிலுள்ள குறியீடுகளிற் பெரும்பான்மையன் ஆங்கிலமல்ல. அவை வத்தீன் என்பது உங்கட்டுத் தெரியும்.

இனித் தமிழ்க் கல்வித் துறைமீது சிறிது கருத்துச் சொலுத்து வோம். தமிழருக்கெனக் காவிய மாளிகைகளிருக்கின்றன; ஒவியக் கூடங்களிருக்கின்றன; இசைப்பொழில்கள் உள்ளன; வேறு பல ஞான நிலையங்களும் உள்ளன. அக்காட்சிச் சாலையைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே!

காவியம் : பல மொழிகளில் இயற்கைக் காவியங்கள் அமைய வில்லை. மிகச் சில மொழிகளிலேயே அவை அமைந்திருக்கின்றன. அம்மொழிகளுள் நந்தமிழ் மொழியும் ஒன்றெனக் கூற யான் வரம்பிலா இறும்புதெய்துகிறேன். தமிழனுகப் பிறந்தமை குறித்தும் யான் இறுமாப்படைகிறேன். யான் தமிழனுகப் பிறவாதிருப்பனேல் - பாட்டில் - ஆ! ஆ!! தேனென இனிக்குந் தீந்தமிழ்ப் பாட்டில் - கடல் முழுக்கங் கேட்பேனு; செஞ்ஞாயிற் ரெனியில் மூழ்குவேனு? வெண்டிங்கள் நிலவில் தோய்வேனு? இளங்தென்றலில் படிவேனு? அப்பாட்டுள், பசுங்கடல் பொங்கி எழுந்தாலெனவும், கருங்கடல் பெருகி எழுந்தாலெனவும் வான் ஸாவி நிற்கும் மலைக் குலங்களைக் காண்பனே? வெயில் மறைத்து மென்கால் வீசும் பூம்பொழிற் பந்தரிடைப் புகுவனே? மரகதக் கதிர்ப்பரப்போவெனப் பரந்து விரிந்த பசும்புல்லைனயில் கிடப்பனே? தமிழ்ப் பாவில் பொலியும் - 'புயல்சுமந்து விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடிக்' என்ன! 'யாழுங் குழலும் அமிழ்துங் குழமுந்த' மழிலைக் குழங்கைகளென்ன! தமிழ்க் காவிய உலகில் எத்துணை மேக மண்டிலங்கள்! எத்துணை ஏரிகள்! எத்துணை வயல்கள்! ஊர்கள் எத்துணை! நகரங்கள் எத்துணை! நாடுகள் எத்துணை! உழவு ஒருபால் - வாணிபம் மற்றெருபால் - அரசு இன்னெருபால் - அறம் வேறெருபால்! யாண்டும் விருந்தோம்பல்-யாண்டுங்கொடை - எங்கனும் விழா! நம் பெருங் காவியங்களில் உலகைக் காணலாம்; உயிரைக் காணலாம்; கடவுளைக் காணலாம். காவிய இன்பம் பேரின்பம்! பேரின்பம்!

தொல்காப்பியர் பொருளின்பழும், திருவள்ளுவர் அறமும், இளங்கோவின் எழிலும், திருஞான சம்பந்தர் பண்ணும், சேக் கிழார் அன்பும், கம்பர் கவியுமல்லவோ நம்பெருஞ் செல்வம்?

இவையே நமது கருவுலம் - அழியாச் சேமிதி. இங்கிதியருகே இக்காலத் தமிழர் பலர் அனுகவும் அஞ்சகிறார். அதனால் அவர் வாழ்வுப் பொருளிழந்து வறியராய் வாடுகிறார். அப்பெருஞ் செல்வத்தைப் பயன்படுத்த மாணுக்கர்களே! முந்துங்கள்; முந்துங்கள்.

10. இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை

[சுவாமி விபுலாநந்தர், யாழ்ப்பாணம்]

இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை என்று நான் மூன்று வார்த்தையிலே சொல்லிவிட்டேன். யாப்பருங்கலக் காரிகை நூலாசிரியர், அழிகிய சொற்களை முன்னும் பின்னும் அடுக்கிப், ‘பனி மாவியயப் பொருப்பகஞ் சேர்ந்த பொல்லாக் கருங் காக்கை’ என்கிறார். கருங் காக்கை சரிதான்; பொல்லா, என்று என் அடை கொடுக்க வேண்டும்? நூலாசிரியர் சிறுவராக விருந்த காலத்திலே, காக்கை வந்து கையிலிருந்த அப்பத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போயிருக்க வாரோ? ஒரு வேளை இருக்கலாம். நான் சிறுவனை யிருக்கும் பொழுதும்கூட, ஒரு நாள் காக்கை என் கையிலிருந்த அப்பத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அப்படிக் காக்கை செய்தது திருட்டுச் செயல் அன்று, நட்புச் செயல் என்று எனக்குப் புலப்பட்டது. மற்றொரு நாள், பக்கக்குது விட்டுச் சிறுவன் என் கையிலிருந்து அப்பத்தைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடினுன்; பின்னே தொடர்ந்து சென்று, நான் பிடிக்கப் போகும் தருணத்திலே, அப்பத்தைப் புழுதியிலெறிந்துவிட்டு நகைத்தான். அவன் எனது நண்பன்; காக்கையும் அப்படியே.

சிறு குழந்தை, ‘குறுகுறு நடந்து, சிறு கை நீட்டிக்’, காக்கையைப் பிடிக்கப் போகிறது. குழந்தையின் கை தனது முதுகிற் படும்வரையும் அசையாமலிருந்த காக்கை, மெல்லென எழுந்து, ஒரு பாகந் தள்ளி உட்காருகிறது. குழந்தை மீட்டுங் தொடர்ந்து, தொடப் போகுஞ் சமயத்திலே, இன்னுமொரு பாகந் தள்ளி உட்காருகிறது. குழந்தையும் காக்கையும் நண்பர்கள்; ‘காக்கா! கண்ணுக்கு மை கொண்டுவா!’ என்று குழந்தை பாடுகிறது. இலகுவாக எழுந்து பறந்து மெல்லென அமரு பாடுகிறது.

வதனுலே, பஞ்சதந்திர நூலாசிரியர், முன்னெரு காக்கைக்கு, ‘லகுபதனன்’ என்று பேரிட்டு வழங்கினாரோ; வேறொவது காரணம் இருக்குமோ தெரியவில்லை. பஞ்ச தந்திரத்திலே நரித் தந்திரம் ஆகப் பெரிய தந்திரம்; காக்கைத் தந்திரத்தை அதற்கு அடுத்த படியாக வைக்கலாம். மூடர்கள் தந்திரியைப் பொல்லாத வனென்று சொல்வது வழக்கம். ஆனால், அமிதசாகரர் மூடர்ல்லரே; ‘தந்திரக் காக்கை யென்று சொல்லியிருக்கலாம்’ ‘பொல்லாக் காக்கை’ என்னும் பழிச் சொல் முறையாகுமா?

இந்த நிலையிலே, நூலாசிரியரது நீதியை அறிவதற்குப் பாட்டு முழுவதையும் ஆராய்ந்து பார்ப்பது முறையாகுமல்லவா? என்ன சொல்லுகிறார் கேட்போம்.

‘சுருக்கமில் கேள்வித்’துகள்தீர் புலவர்முன் யான்மொழிந்த பருப்பொருள் தானும் விழுப்பொரு ளாம்பனி மாவிமயப் பொருப்பகனு சேர்ந்தபொல் லாக்கருங் காக்கையும் பொன்னிறமாய் இருக்குமென் றிவ்வா முறைக்குமன் ரேவிவ் விருநிலமே.’

என்று அவையிலிருந்த புலவர்களை முன்னிலைப்படுத்தி, ஆசிரியர் அவையடக்கங் கூறுகின்றார்.

புலவர் கூட்டத்தைப், ‘பொன்மா விமயப் பொருப்பு’ என்கின்றார். மிகப் பொருத்தமான உருவகம்.

‘அளக்க லாகா அளவும் பொருஞும் துளக்க லாகா நிலையும் தோற்றமும் வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மையு மலைக்கே.’

என்ற ஆசிரியர் பவணந்தியாரும்,

‘நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் தோற்றம் மலையினும் மாணப் பெரிது.’

என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரும் கூறுகின்றார்கள்.

என் கண்முன்னே தோன்றுகிற ‘நீலங்கிற விசம்பணவும் நெடுங்குமிடு மலைத்தொடர்கள்’ நெடுமால் போலவும், புலவர் போலவும் காட்சி தருகின்றன. அஃதன்றியும், இம்மலை, கங்கைப் பேரியாறு தோன்றுமிடமல்லவா? ஆதலினுலே, கவிப் பெருக்கி ஆக்கு ஊற்றிடமாகிய புலவர்கள், இமயத்திற்கு ஓப்பாதல் பொருத்த மாகுமல்லவா? அப்புலவர் முன்னிலையிலே அடங்கி

நின்று, தமது நீர்மையினப் பணிவினெடும் கூறுகின்ற ஆசிரியர், தம்மைப் ‘பொல்லாக் கருங்காக்கை’ என்கிறார். ஆசிரியர், என்னைப் போலக் கரிய திருமேனியாக விருந்தாரோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனது தயார் நல்ல பொன்னிறமாக இருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப் பெற்றார்களோ, பிறரிடம் வாங்கி வளர்த்தார்களோ என்று இளமையிலே நான் நினைப்ப துண்டு. தந்தையாரது நிறம் எனது நிறம். ஆசிரியர் அவிதசாகர் காக்கைபாடினியாரது வழிவந்தவ ரென்பது ஓர் பழங்கொள்கை. அதுபற்றி, அவர் காக்கை வண்ணத்தராக இருந்தார் எனத் திட்டமாகச் சொல்லலாமா? அதுவும் பொருந்தாது.

இவை ஒருபாலாக, காக்கைக் குலத்துக்கே ஒரு பெரும் பழிச் சொல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்திரன் சிறுவன், காக்கை வடிவாக வந்து சீதா பிராட்டியாரது திருமேனியைத் தீண்ட முயன்றுனம். இராமபிரான், ‘வல்லவன் கையிற் புல்லும் ஆடுதம்’ என்றபடி, ஓர் அறுகம் புல்லினைக் கிள்ளி, அவ் வஞ்சகக் காக்கை மீது ஏறிந்தானும். இராமபாணம் தப்புவதே கிடையாது. காக்கை மேலேமூலகம், கிழேமூலகம் எங்கும் பறந்து, பல தேவர்களிடம் முறையிட்டதாம். ஒன்றும் முடியாமல், கடைசியிலே, இராக வளையே சரண் புகுந்ததாம். அடைக்கலம் புகுந்தேரைக் காப்பாற்றும் அவ்வண்ணல், வஞ்சகக் காக்கையினது ஒரு கண்ணைக் கொண்டு போம்படி, இராமபாணத்துக்குக் கட்டளையிட்டாராம். அன்று முதலாகக் காக்கைக் குலம் அனைத்தினுக்குமே இரு கண்ணுள்ள ஒரு மணியாயிற்றும். சயந்தன் செய்த பிழைக்குக் காக்கைக் குலம் ஈடு. இது என்ன நீதி? நமது முதற்றுய் தந்தையரை வஞ்சித்த சாத்தான், ஏதேன் தோட்டத் திலே, பாம்பு வடிவமாகப் புகுந்தானும். சாத்தானுடைய பிழைக்காக, யேகோவா, பாம்புக் குலம் முழுவதும் மண்ணிலே நகர்ந்து செல்லவேண்டுமென்று சாபமிட்டாராம். பாம்புக் குலம் மண்ணில் நகரும் நீதியும், காக்கைக் குலத்திற்கு ஒரு கண்மணி போன நீதியும் ஒரே நீதிதான்.

மேலும், அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்திலிருந்த காவிரி நீரைச் சிவகுமாரன், காக்கையாகச் சென்று கவிழ்த்து விட்டாராம். ‘வான் பொய்பினுங் தான் பொய்யா பலைத்தலைய கடற்

காவிரி, 'சோழ நாட்டிற்கு வளந்தருங் காவிரி, அத்தகைய காவிரி பெருகுவதற்குக் காக்கை காரணமாக விருந்ததென்றால், அது, காக்கைக் குலத்துக்கே பெரும் பேராகுமல்லவா? 'கங்கை கொண்ட சோழன்' என்பது போலக் 'காவிரி கொண்ட காக்கையார்' குலம் என்று, காக்கைகளுக்கு ஒரு விருது எழுதிவிடலாம்.

அது நிற்கப் புலவர் தம்மைக் காக்கையென்று சொல்லுவதற்கு வேறு காரணங்களும் உண்டா? ஆம், உண்டு. இக்காலத்துப் பெரும்புலவரொருவர்,

'காக்கை குருவி யெங்கள் சாதி—நீள்
கடலு மலையு மெங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெலாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம் '

என்று வெற்றி முரசு கொட்டுகிறார்.

ஊய்க் குலத்திலும் பார்க்கக் கொடியது, மனிதக் குலம். ஒரு குலத்தினுள்ளே, ஒன்றினை யொன்று கொல்ல முயல்வதும், ஒன்ற வாழ்வதைக் கண்டு மற்றையது மனம் ஏரிவதும், இந்த மனிதக் குலத்து உயிர்களுக்கும், மனிதக் குலத்தோடு பழகிய நாய்க் குலத்து உயிர்களுக்குமேயன்றி, மற்றெந்தக் குலத்து உயிர்களுக்கும் கிடையாது. 'காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்ணார்' என்ற பெரியோர் வாக்கின்படி, உறவினரோடு கலந்துண்ணுவது காக்கைக்கு இயல்பு. புசண்டர் என்னும் ஒரு முனிவர் காக்கைக் குலத்தவரென்று பெரியோர் சொல்லக் கேள்வி.

கதையை சீட்டித்துவிட்டோம். காரிகை நூலாசிரியர் தம்மையே காக்கையென்று கூறியதும், 'பொல்லாக் காக்கை' என்று அடையடுத்துக் கூறியதும் பொருத்தமென்று வைத்துக் கொள்ளலாம். 'இமயஞ் சேர்ந்த காக்கை' பொன்னிறமாகு மென்று சொன்னாரே, இந்த உண்மையை இமயத்திலே ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ள வேண்டுமென, இமயத்திற்கு வருமுன், என்னுள்ளத்திலே ஓர் ஆசை பிறந்தது. வந்து ஓராண்டாகிறது; நான் கண்டறிந்தவற்றைச் சொல்லும் உரிமை யுண்டு.

நான் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தது கார் காலமும் கூதிர் காலமும் ஒருங்கியைந்த இலையுதிர் காலத்தில். அக்காலத்திலே, ஆச்சிரமத்துப் பாதையின் இரு மருங்கிலும் ஒங்கி வளர்ந்து

நிற்கும் தேவதாரு மரங்கள் நிரம்பப் பூத்திருந்தன. பூக்களிலிருந்து சிந்திய மகரந்தப் பொடியானது, பாதையினையும், பாதை யோரத்திலிருந்த கற் பாவிய குடிசையினையும் பொன்னிற மாக்கிவிட்டது. சில பூக்களைப் பறித்துப் புறங் கையிலே பூசினேன்; கருமை பொன்மையாயிற்று. இக் காரணத்தினாலேதான், இம் மலைக்குப் பொன்மலை யென்று பெயர் எய்தியதா யிருக்கலாம் என்று நினைத்தேன்.

தேவதாரு மலர் விரிந்து சிந்தியபூங் துகள்செறிந்து
மேவியபொன் வண்ணத்த வீதியெலாம்

என்று எனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டேன். வந்து இரண்டு திங்களுக்குள்ளே சூதிர்காலம் வந்தடுத்தது. தண்ணீ ருறை கிண்ற கடுங்குளிர்; நாங்க ஸெல்லோரும் விறகு கட்டைகளையடுக்கி, நெருப்பினை வளர்த்துக் கைகால்களைக் காய்ச்சிக் கொள்வோம். கம்பிலிக் கால்மேசு, கம்பிலிக் கைமேசு, கம்பிலிச் சட்டை, போர்வை, இவையெல்லாம் அணிந்திருக்கும்போது கூடப் பல்லுக் கொடுகும்.

இப்படியிருக்க, ஒருநாள் வானம் இருண்டு ஆலங்கட்டி பெய்தது. மிளகுப் பரிமாணம் முதல் கொட்டைப் பாக்குப் பரிமாணம் வரையுமூல்ள பனிக்கட்டிகள் பேரிரச்சஸ்லோடு பொழியும்போது, நாங்கள் வீட்டினுள்ளே நுழைந்துகொண்டோம். ஜல்கட்டியைப்போலத் தின்மையா யிருப்பதும், கொட்டைப் பாக்களவானதுமான ஆலங்கட்டி ஒன்று விழுந்தாலே தலையடையப் போதுமானதாகும். சிற்று நேரத்திலே, ஆலங்கட்டி மழையும் இரைச்சலும் கிண்றுவிட, ஓர் அமைதி யேற்பட்டது. ஞாயிற்றினது மெல்லென்ற கதிர்கள் வீசின்; பறவைகள் ஒதுக்கிடத்திலிருந்து புறப்பட்டன; நாங்களும் வெளியே வந்தோம்; காலை ஒன்பது மணி யிருக்கும்; காற்றுச் சிற்றேனுமில்லை. நந்தியா வர்த்த மலர்களையும், மூல்லை முகைகளையும், மல்லிகை மெல்லரும்புகளையும், நறுக்கிய வெளிச் சரிகையையும், பாவின் நுரையையும், அன்னத்தின் தூவியையும் வானவர் வாரி வாரி யிறைப்பத்போல இம்மழை வீழ்ந்தது. செங்கதிர்ப் பரிதி தண்கதிர் மதியம்போல விளங்கியது. நிலவுக் கதிர் விழுவதுபோல, மரங்களின் இலைகள்மீது பனி பொழிந்தது.

நிலத்திலே நான்கு அங்குல கனத்திற்குப் பணி மூடியது. பாற்கடல் போலப் பார்த்த விடமெங்கும் தூய வெள்ளை நிறம்; மலைகளெல்லாம் வெள்ளிக் குன்றங்களாக மாறிவிட்டன. மனற் சீனிபோல நிலத்தின்மேற் கிடந்த பனியின்மேல் நாங்கள் வெறுங் காலோடு நடக்க, அதுவும் மனைப் போலச் சொருசொருவென்று விட்டுக் கொடுத்தது. குளிரைத் தடுக்கும் பொருட்டுச் சப்பாத்து அணிந்துகொண்டு, சிறு குழந்தைகளைப்போலப் பனியைக் கையிலெடுத்துத் திரட்டி, வீசி, ஆர்ப்பரித்து விணொயாடினேம். இரண்டு நாள் கழுத்து மீட்டும் இம்மழு. கூரையிலிருந்து வடி கிண்ற பனி, பளிங்குப் பிளவுபோல அழகு காலும். மொத்தம் முப்பது அங்குலத்துக்கு மேல் பனிமழு பெய்யக் கண்டேன். தேவதாரு மலர்களைக் குறித்து எடுத்த பாட்டு நிறைவெய்தியது.

தேவதரு மலர்விரிந்து சிந்தியபூந் துகள்செறிந்து
மேனியபொன் வண்ணத்த வீதியெலாம் அன்னத்தின்
தாவியெனப் பானுரையின் தோற்றமென இமம்வீழுத்
தாவில்புகழ் வெள்ளிவெற்பின் தவளாநிறம் பொறுவனவே.

இப்படித் தோற்றிய வெள்ளி மலைகளைச் சூரியதேவன், தனது இரசவாத வித்தையினுலே, பொன்னுக்கும் விந்தையினைக் காண, அதிகாலையிலே விழித்தெழுவேண்டும். நரன் வசிக்கும் அறையிலிருந்து பார்க்க, நேரே தெரிவது திருக்கேதாரமலை.

தொண்டரஞ்சு களிறும் மடக்கிச் சுரும்பார்மலர்
இண்டைகட்டி வழிபாடு செய்ய மிடமென்பரால்
வண்டுபாட மயிலால மாங்கன்று துள்ளவரிக்
கெண்டைபாயச் சுஜைநீல மொட்டலருங் கேதாரமே.

என்று திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாடிய திருக்கேதாரம்; தினமும் விழிதுயின் றெழுந்த வுடனே வடக்கு நோக்கித் தரிசிப்பது அத்திருமலையைத்தான். அதற்கணித்தாகத் திரிசூலி; அதற்கப்பால் நந்தாதேவி. இது இந்தியாவிலே ஆக உயர்ந்த கொடுமூடி (இருபத்தாரூயிரம் அடிக்கு மேலானது.) எவரெஸ்டு, தீபெத்து நாட்டிற்குரியது.

ஞாயிறு தோற்றுதற்கு முன்னே, இருளிலே, காரிரும்பு
போலத் தோற்றிய மலைச் சிகரங்கள், இனங்கதிர் பட்டவுடனே,

பொன்னுகின்ற காட்சி விந்தையாயிருக்கும். கால்மணி நேரத் திற்குள்ளே, பொன்னெல்லாம் வெள்ளியாய்ப் போய்விடும். மீட்டும், மாலையிலே செல்கதிர்க் கிரணம் செறியக் கால் மணி நேரத்திற்கு, இமயம் பொற்கோட் டிமயமாகும்.

நீலங்கிரி விசும்பணவு நெடுங்குடுமி மலைத்தொடர்கள்
மேல்விழுந்த இமமழையால் வெள்ளியெனத் திகழ்வனவால்
காலையினு மாலையினுங் கதிரவனுர் வேதிக்க
மாலவனு ராடையென வயங்குவ பொன் னிறம்படர்ந்தே.

செல்கதிர் பொன்னிறமானது : அது மரப்பாவையின் மேற்படின், மரப்பாவை பொற்பாவை போலத் தோற்றும் ; பொன்னின் பாவையிற் பட்டால் எப்படி யிருக்கும் ? அப்படி யிருந்தார் களாம் தமிழ் மதுரையிலிருந்த பெண்கள் என, மாங்குடி மருதனூர் மதுரைக் காஞ்சியிலே கூறுகிறார்.

செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை
செல்சுடர்ப் பசுவெயிற் ரேன்றி யன்ன
செய்யார்.

மதுரைக்காஞ்சி, 410—413.

கருங்கல் மலை வெள்ளி மலை யாவதும், பொன் மலை யாவதும் எப்படியென அறிந்து கொண்டோம். காக்கைக்கு என்ன நிகழ்ந்ததென வாசகர்கள் வினவலாம்.

கோழி கூவிக் காகங் காரைந்தாற்றுன், பொழுது விடியும் என்று தெற்கே யுள்ள பலர் நினைப்பது போலவே நானும் நினைத்திருந்தேன். இது சிவபூமி; சூரியதேவன் ஒரு பணி விடைக்காரன்; ஆதலினாலே, ஒருவகை ஆரவாரமு மில்லாமல், உரிய காலத்திலே பளிச்சென்று வந்து கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கொண்டு நிற்பான். அவனது வருகையைக் குறித்துக் கோழியும் காகமும் கட்டியங் கூறுவதில்லை.

கூதிர்! காலங் கழிந்தது. இளவேனிற் காலம் வந்தது. செடி கொடிகள் தளிரின்று, முகை யரும்பிப் பூவலர்ந்தன. உச்சிப் பொழுதிலே, ஒருநாள் எங்கேயோ விருந்து ஒரு காக்கை வந்தது. மெலிந்த தோற்றம். நமது காக்கைகளைப் பேரல, உள்ளக் கிளர்ச்சியுடன் கரையாமல், ‘இங்குவா,’ ‘இங்குவா,’ ‘இங்குவா’

என்று நலிந்த குரவிலே கரைந்தது. பொன்னிறமோ என்று பார்த்தேன்; இல்லை. உருக்கினாற் செய்த அரத்தினது தோற்ற மாக விருந்தது. ஏது, புலவர் சொல் பொய்த்து விட்டதோ என்று எண்ணினேன். புலவர்சொல் பொய்க்கவில்லை. காலை யெழுந்திருத்தலும், மாலை குளித்து மனைபுகுசலும் காக்கைகட் குரிய மேலான குணம். இந்த மூடக் காக்கை, காலையிளங் கதிரிலோ, மாலைச் செல்கதிரிலோ, தனது குலவொழுக்கம் குன்றது, வந்திருக்குமாயின், செங்கதிர்ச் செல்வன் இரசவாதஞ் செய்து, ஒரு நாழிகைப் பொழுது, பொற் காக்கை யாக்கி யிருப்பான். உச்சிக் காலத்திலே, இது வந்ததுதான் தவறு என்று நினைத்தேன். காக்கையும் பறந்து போய்விட்டது. திருத் தக்க தேவரது பாட்டொன்று நினைவிற்கு வந்தது.

விழுக்கொடு வெள்ளனஞ்சு சல்லா உகிர்மயிர் உமிழுக்ட் பீளாப் புழுப்பயில் குரம்பை பொல்லாத் தடிதடிக் கிங்த போழுதில் விழித்தியார் நோக்கு கிந்பார் பிள்ளையார் கண் னுட் காக்கை கொழிப்பரும் பொன்னிற் ரேன்றுங் கொள்கைத்தாற் கொடியே [பென்றுன்.

பிள்ளை, கரிக்குருவி, ‘கரிக் குருவியார் கண் னுக்குக் காக்கையார் பொன்னைத்துத் தோன்றினார்’ என்னும் பழமொழி இப் பாட்டினுட் பொதியப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனம் உருச் சிறந்து தோன்றுவதற்குக் காரணம், விளைகின்ற காமம். அன்பு நோக்கு இரும்பையும் பொன்னைக்கிவிடும் என்பது ஒருதலை.

அதுபோலப், புலவர்களது அன்பு நோக்கு உளப்படுமாயின், என் புன்மொழியும் பொன்மொழியாம் என்னும் கருத்து, அமித சாகரது பாட்டினுள்ளே தொனிக்கின்றது. இமயம் தேவரும் முனிவரும் வாழுமிடம். சார்ந்த தன் வண்ணமாவது உயிர்க்கு இயல்பு. இங்கு வாழ்தலினாலே, உள்ளத்திலே படிக்கு கிடந்த அறுவகைக் குற்றத்தின் கருமை நீங்க, உள்ளமானது தெளி வெய்துகின்றது. காலையிலும் மாலையிலும் திருவாளனது பேரூ ஸினாலே, தியான வேலையிலே உள்ளம் அவனது பொன் வண்ணத்திற் படிந்து நிற்கிறது. இதனை அநுபவத்திற் கண்டு இமயத்தைச் சார்ந்த காரணத்தினாலே உள்ளமாகிய கருங் காக்கையும் பொன்னையிற்று எனத் துணிவெய்தினேன்.

11. விவேகானந்தர் கடிதம்

ஏ. இராமநாதன், எம். ஏ.

யோக்கஹமா,
ஜூலை 10, 1893.

அன்புள்ள ஜயா,

எனது நீண்ட பிரயாணத்தில் அடிக்கடி உங்கட்டுக் கடிதம் எழுதாமல் இருந்ததைப்பற்றி மன்னிக்கும்படி வேண்டுகின்றேன். ஒவ்வொரு நாளும் ஓய்வில்லை; சிறப்பாக மூட்டை முடிச்சுகளைப்பற்றிக் கவலைப்படாத எடுத்தறியாத என்னைப் போன்றவர்க்கு இப்பிரயாணத்தில் அவற்றைப் பாதுகாப்பதே பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது. ஒரு குடும்பி என்ற முறையில் இருக்கவேண்டுபவனுகிறேன். இங்ஙனம் இருத்தல் எனது நேரத்தைக் கொள்ளை கொள்கிறது. இஃது உண்மையில் எனக்குத் தொல்லையாகத்தான் இருக்கிறது.

நாங்கள் பம்பாயிலிருந்து புறப்பட்டுக் கொழும்புத் துறைமுகத்தை அடைந்தோம். எங்களை ஏற்றிச் சென்ற கப்பல் அத் துறைமுகத்தில் ஒருஞர் முழுவதும் தங்கி இருந்தது. நாங்கள் நகரத்தைக் காண விழைந்து கப்பலைவிட்டு இறங்கினேம்; நகரத் தின் பல தெருக்கள் வழியே நடந்தோம். நாங்கள் பார்த்த வற்றுள் இப்பொழுது சினாவிற்கு வருவது அழகிய பெளத்த விஹாரம் ஒன்றுதான். அங்கு நிர்வாண (முத்தி) நிலையை அடையத் தகும் பரிபக்குவ நிலையில் புத்த பகவான் உருவச்சிலை அமைக்கப் பட்டிருந்தது. அது மிகவும் அழகிய வேலைப்பாடமெந்த சிலையாகும்.

நாங்கள் அடுத்தபடி தங்கிய துறைமுகம் பினங்கு என்பது. அது மலேயா தீபகற்பத்திலிருந்து பிரிந்து கடவில் நீண்டிருக்கும் நிலப்பகுதியாகும். அங்குள்ள மக்கள் மலேயாநாட்டு முஸ்லீம் கள். நாங்கள் பினங்கிலிருந்து சிங்கப்பூருக்குச் செல்லும்பொழுது ‘சுமத்ரா’ தீவின் பகுதிகள் சில கண்ணெடுப்பேட்டன. சுமத்ராவில் உள்ள மலை முகடுகள் எங்கள் பார்வையைத் தம்பால் இழுத்தன.

சிங்கப்பூர், மலேயா நாட்டுத் தலைகரம் ஆகும். அங்கு, பலவகை அரிய செடி, கொடி, மரங்களைக்கொண்ட காட்சிச் சாலை ஒன்று இருக்கின்றது. ‘பிரயாணிகள் கை’ எனப்படும் விசிறி போன்ற இலைகளைக்கொண்ட செடிகள் ஏராளமாகக் காணகின்றன; சென்னையில் மாமரங்கள் மிக்கிருத்தல்போல இங்கு “மங்குஸ்தான்” மிகுந்து காணகின்றன. இங்குள்ள மாம்பழங்கள் ஒப்பற்றவை. இங்குள்ள மக்கள், சென்னை மாகாண மக்களைப்போல ஒரே அளவுள்ள உஷ்ணப் பிரதேசத்தில் இருப்பினும் அவ்வளவு கரியசிறம் உடையவர் அல்லர். சிங்கப்பூரில் அழகிய பொருட் காட்சிச்சாலை ஒன்றும் இருக்கின்றது.

அடுத்து ஹாங்காங். இங்குள்ளவர் சீனர். இங்கு எல்லா வகைத் தொழில்களையும் நடத்துபவர் சீனரே; வாணிகம் செய்ப வரும் சீனரேயாவர். ஒரு கப்பல், துறைமுகத்தை அடைய மாயின் நூற்றுக் கணக்கான சிறிய பெரிய படகுகள் வந்து கப்பலை வளைத்துக் கொள்கின்றன. அவை பிரயாணிகளை நகரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லவே அவ்வாறு வந்து சூழ்கின்றன. ஒவ்வொரு படகிலும் படகோட்டி தன் குடும்பத்துடன் வாழ்கிறன. அவன் குடும்பத்துக்கெனப் படகில் தனி இடம் உண்டு. படகில் இரண்டு சுக்கான்கள் உண்டு. ஒன்றைக் கையாலும் மற்றொன்றைக் காலாலும் அசைத்துப் படகைச் செலுத்தவேண்டும். இவ் வேலையைப் பெரும்பாலும் படகோட்டியின் மனைவியே செய்வது வழக்கம். அவள் முதுகில் சூழந்தை ஒன்று துணியால் கட்டப்பட்டிருக்கும். சீனத்தாய் எந்தத் தொழிலைச் செய்யும்பொழுதும் அக்குழந்தை அவ்வாறே முதுகில் கட்டப்பட்டு அமைதியாக இருத்தல் வியப்பைத் தருவ தாகும். ஹாங்காங் துறைமுகத்திற்குள் படகுகளும் நீராவிப் படகுகளும் கூட்டம் கூட்டமாக வருதலும் போதலும் காணத் தக்க ஒரு காட்சியாகும். தாயின் முதுகில் கட்டப்பட்டுள்ள பிள்ளைக்கு அரிசி அடை கொடுத்துவிட்டாற் போதும்; அஃது அமைதியாக அதனை அரைத்துக்கொண்டு இருக்கும். பிற காட்சிகளைப் பார்த்துக் களித்தவில் அதற்கு விருப்பம் இல்லை. இந்தியப் பிள்ளைகள் தளர்ந்தைப் பருவத்தில் தள்ளாடும்பொழுது, அதே வயதுடைய சீனப்பிள்ளை அமைதியாக வேலை செய்யப் போதலைக்

காணல் வருந்தத்தக்க காட்சியாகும். அச் சீனமகன் வாழ்க்கையின் தேவையை அவ்விளாம் பருவத்திலேயே கற்றுக்கொண்டான் போலும்! சீனரது கொடிய வறுமையே இதற்குக் காரணம். ஏறத்தாழ இந்திப்பரும் இங்ஙனமே வறுமை வாழ்வு வாழ்கின்றனர். அவ்வறிய சிலை, அவர்களை வறுமையைத் தவிர வேறு எதனையுமே எண்ணைதபடி செய்கின்றது.

ஹாங்காங் மிக்க அழகு பொருந்திய நகரம். அது மலைமீதும், மலைச் சரிவுகளிலும் அமைந்துள்ளது. மலை உச்சிக்குக் கீழிருந்து போய்வர மின்சார வண்டி வசதியுண்டு. அவ்வண்டி கம்பியாலும் நீராவியின் சக்தியாலும் நடமாடுகின்றது.

நாங்கள் மூன்றுநாள் ஹாங்காங்கில் தங்கி இருந்தோம். பின்னர், அங்கிருந்து எண்பது கல் தொலைவில் உள்ள காண்டன் நகரத்திற்கு ஆற்றுவழியே படகில் சென்றேரும். அடடா! என்ன சுறுசுறுப்பான போக்கு வரவு! ஆற்றுநீர் மறைப்புண்டதோ என்று எண்ணத் தக்கவாறு எண்ணிற்க படகுகள் போகின்றன; வருகின்றன. அவற்றுள் பல, சாமான்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றேரிடத்திற்கு ஏற்றிச் செல்வனவாகும். நூற்றுக் கணக்கான பிறப்பட்டுகள் வீடுகளாகப் பயன் படுகின்றனவாகும்; அவற்றுட் பல பெரியவையாகவும் பார்க்க அழகு பொருந்தியவையாகவும் இருக்கின்றன. சில படகுகளில் உள்ள வீடுகள் இரண்டு மூன்று அடுக்குகளை உடையன. சுற்றிலும் தாழ்வாரம் உடையன. இவ் வீடுகளை ‘மிதக்கும் மாளிகைகள்’ என்று சொல்லத் தடையுண்டோ?

சீன அரசாங்கத்தார், அங்கியர் இருத்தற்கென்று விடுத்துள்ள நிலப்பகுதியில் நாங்கள் சென்று தங்கினோம். ஆற்றின் இரண்டு கரைகளிலும் எங்களைச் சுற்றியுள்ள இடம் முழுவதும் பெரிய நகரமாகக் காணப்படுகிறது. மக்களுடைய ஒசையும் சாமான்களைத் தள்ளும் ஒசையும் படகுகளைச் செலுத்தும் ஒசையும் செவிகளைத் தளைக்கும். அக் காண்டன் நகரம் சுறுசுறுப்புக்கு இடமானது; நெருக்கமூள்ள மக்கள் தொகையைக் கொண்டது. எனினும், அது வெறுக்கத் தக்க நகரமாகும். என்னை? அஃது இந்திய நகரம்போல அச்ததங்கள் நிறைந்த நகராகுமா? எனின், இல்லை. அச்தமான பொருள் எதனையும் வீணைகப் போகுமாறு

சீனர் விடுவதில்லை. ஆனால் சீனன் ஒருபோதும் குளிப்பதில்லை என்று சபதம் செய்துளான் போலும். ஓவ்வொரு வீட்டின் அடிப்பகுதி கடையாகக் காண்கிறது; மேற் பகுதியிற்குண் மக்கள் குடி இருக்கின்றனர். தெருக்கள் மிகவும் குறுகலானவை. ஒரு மனிதன் கை வீசிக்கொண்டு நடந்தால் அவன் கைகள் இரண்டு பாகங்களிலும்ள்ள கடைகளைத் தொட்டுத்தான் தீரும். தெருக்களில் பத்தடிக்கு ஒரு இறைச்சிக் கடையைக் காணலாம். நாய் இறைச்சியையும் பூனை இறைச்சியையும் விற்கும் கடைகளும் இருக்கின்றன. மிகவும் எளிய சீனரே நாய் அல்லது பூனை இறைச்சியை உண்பார்.

சீனப் பெருமாட்டிகளை வெளியிற் காணல் இயலாது. வட இந்தியாவில் இந்துப் பெண்களுக்குள் அந்தப்புற வாழ்க்கை இப் பெருமாட்டிகட்கும் உண்டு. தொழிலாளர் பெண்களையே வெளியிற் காண இயலும். அப்பெண்களுடைய பாதங்கள் உங்கள் மிகச் சிறிய குழந்தையின் பாதத்தைவிடச் சிறியதாகவுள்ளது வியப்பைத் தருகிறது. அப்பெண்கள் மெய்யாகவே நடக்கிறார்கள் என்று சொல்லுவதைவிட நொண்டி நடக்கிறார்கள் என்று கூறுதல் பொருத்தமானது.

நான் சீனர் கோவில்கள் பலவற்றைக் காணச் சென்றேன். அவற்றுள் மிகப் பெரியது சீனநாட்டு முதல் அரசர்க்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டது ஆகும். அங்கு புத்தர் பெருமானுடைய சிலை நடுநாயகமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் அடியில் முன் செரான்ன சீன முதல் அரசர் உருவச்சிலை அமைந்துள்ளது. அவற்றைச் சுற்றிலும் பெளத்த சமயத்தை முதன் முதல் தழுவிய ஜெஞ்சாஹ் பெளத்த சீடர்களின் உருவச்சிலைகள் வைக்கப் பட்டுள்ளன. அவை அனைத்தும் மரத்தால் இயன்றவை; அழகிய வேலைப்பாடு கொண்டவை.

நாங்கள் காண்டன் நகரிலிருந்து மீண்டும் ஹாங்காங் சென்றேம். அங்கிருந்து ஜப்பானை அடைந்தோம். நாங்கள் முதன் முதல் சென்று சேர்ந்த துறைமுக நகரம் நாகசகி என்பது. நாங்கள் கப்பலைவிட்டு இறங்கி நகருக்குட் சென்றேம். என்ன நேர்மாருள காட்சி! ஜப்பானியர் மிகவும் தாய்மையாக இருக்கின்றார்கள். ஓவ்வொர் இடமும் சுத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும்

காணப்படுகிறது. எல்லாத் தெருக்களும் இயன்றவரை அகல மாகவும், சோகவும், பதப்படுத்தப்பட்டனவாகவும் இருக்கின்றன. அவர்களுடைய வீடுகள் கூண்டுகளைப்போல் காண்கின்றன. ஒவ்வொரு நகரத்தின் அல்லது கிராமத்தின் பின் பச்சைக் கம்பளம் போர்த்தாற் போன்ற பசியமரம், செடி, கொடிகளைக்கொண்ட அழகிய குன்றுகள் நகரத்தை அல்லது கிராமத்தை அணி செய்கின்றன. ஜப்பான் அழகுக்கு இருப்பிடம் என்னலாம். ஜப்பானியர் குட்டை உருவினர்; அழகிய மேனி யுடையவர்; வியப்பூட்டும் தோற்றும் கொண்டவர். அவர்களுடைய நடை, உடை, பாவணைகள் நம் கவனத்தை ஈர்ப்பன. பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு வீட்டின் இன்புறமும் அழகிய தோட்டம் இருக்கின்றது. அதனில் செய்குளம், புல் மேடைகள், ழுச்செடிகள், மருந்துச் செடிகள் முதலியன் காண்கின்றன.

நாங்கள் நாகசகி என்னும் நகரத்திலிருந்து கோபே என்னும் துறைமுகத்தை அடைந்தோம். நான் ஜப்பானில் உள்ள உள்ளாட்டுக் காட்சியைக் காண விழைந்து கப்பல் ஏரயாணத்தை இஃதுடன் முடித்துக் கொண்டேன்; கோபேயிலிருந்து பல ஊர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே யோகஹாமா சேரலாம் என்று முடிவு செய்தேன்.

நான் உள்ளாட்டுப் ஏரயாணத்தில் மூன்று பெரிய நகரங்களைக் கண்டேன். அவை ஓச்கா, கிவொடோ, டோக்கியோ என்பன் ஓச்கா என்பது பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் பெரிய தொழிற் சாலை நகரமாகும். கிவொடோ என்பது ஜப்பானின் பழைய தலைநகரம். டோக்கியோ என்பது இப்பொழுதுள்ள கோநகரம் ஆகும். இந் நகரம் கல்கத்தாவைப்போல இருமடங்கு பெரியது; இருமடங்கு ஜனத்தொகையும் கொண்டதாகும். இங்கு அது மதிச் சீட்டு இன்றி எந்த வெளிநாட்டானும் உள்ளாட்டுப் ஏரயாணம் செய்ய விடப்படுவதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜப்பானியர் இன்றைய தேவைகளை நன்கு உணர்ந்தவராகக் காண்கின்றனர். அவர்களிடம் துப்பாக்கிகளைத் தாங்கி நன்கு பயிற்சிபெற்ற படைவீரர் இருக்கின்றனர். அத் துப்பாக்கிகளும் அந் நாட்டுப் படைத் தலைவர் ஒருவர் கண்டுபிடித்தனவேயாகும். அவர்கள் தொடர்ச்சியாகத் தங்கள் கப்பற்படையைப் பெருக்கிப்

பலப்படுத்தி வருகின்றனர். ஜப்பான் எஞ்சினியர் ஒருவர் ஒரு மைல் நீளமுள்ள புழையை மலையிற் குடைந்திருப்பதை நான் கண்டேன்.

தீப்பெட்டி செய்யும் தொழிற்சாலைகள் பார்க்கத் தக்கவை. ஜப்பானியர் தமக்கு வேண்டும் பொருள்கள் அனைத்தையும் தம் தாய் நாட்டிலேயே செய்ய விழைகின்றனர். ஜப்பானியக் கப்பல்கள் ஓய்வின்றி ஜப்பானுக்கும் சீனவுக்கும் பிரயாணம் செய்கின்றன.

நான் பல கோயில்களைச் சென்று பார்வையிட்டேன். ஒவ்வொரு கோயிலிலும் பழைய வங்கமொழி எழுத்துக்களில் வடமொழி மந்திரங்கள் சில எழுதப்பட்டுள்ளன. குருமாருட் சிலரே வடமொழி படித்துள்ளனர். ஆயினும் அவர்கள் மிக்க அறிவுடையவர்கள்; இக்காலத்திற்குத் தேவையானவற்றை நன்கறிந்துள்ளனர். நான் ஜப்பானியரைப்பற்றி நினைப்பன யாவும் இச் சிறிய கடிதத்தில் எழுதமுடியவில்லை. ஆண்டுதோறும் நம் இந்திய இளைஞர் சிலரேனும் ஜப்பானுக்கு வந்து போகவேண்டும் என்பது எனது அவா. உயர்வுக்கும் நல்லவற்றிற்கும் இந்தியா தாயகமானது என்பது ஜப்பானியர் எண்ணமாக இருக்கிறது.

ஆனால், நீங்களோ—இந்தியராகவுள்ள நீங்களோ—வாழ்நாள் முழுவதும் பயனற்றவற்றைப் பேசும் வீணர்களாக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? ஜப்பானுக்கு வாருங்கள்; இம் மக்களைப் பாருங்கள்; வீடு திரும்பி வெட்கித் தலைசுனியுங்கள். நீங்கள் வெளிநாடு சென்றால் உங்கள் ஜாதி கெட்டுவிடும் என்று எண்ணும் அறிவீனர்களாக இருக்கிறீர்கள். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வளர்க்கப்பட்ட மூட நம்பிக்கைகளை மென்மேலும் வளர்த்துக்கொண்டும், தீண்டாமையைப்பற்றி நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாக வாதம் செய்துகொண்டும் நாட்களை வீணே கழிக்கின்றீர்கள்? பல நூற்றுண்டுகளாக வளர்க்கப்பட்டு வந்த சமூகக் கொடுமையால் மனித இனத்தை உங்கட்டு அப்பாற பட்டதாகச் செய்துவிட்டார்கள். என்ன செய்கிறீர்கள்? இப் பொழுது என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறீர்கள்? கையில் புத்தகங்களுடன் கடற்கரையில் உலாவிக்கொண்டு மேனுட்டு ஆசிரியன்மார் அறிந்தோ, அறியாமலோ எழுதியுள்ள சில

செய்திகளை மனப்பாடும் செய்துகொண்டு முப்பது ரூபாய் கூலிவரும் குமாஸ்தா வேலைக்காக அல்லது சட்ட நிபுணர் பதவிக்காக நீங்கள் படும்பாடு பரிதாரிக்கக் கூடியது. இதுதானு இந்திய இளைஞர்து வாழ்க்கையின் உயர்ந்த நோக்கம்? இங்ஙனம் பழித்த மாணவனுடைய கால்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அவனுடைய பிள்ளைகள் பசிப்பினியால் இடும் இரைச்சலோ கொடிது! கொடிது!! உங்களுடைய புத்தகங்களையும் பட்டவுடைகளையும் பட்டத்தாள்களையும் பிறவற்றையும் மூழ்கடிக்கக் கூடவில் நீர் இல்லையா? இங்கு வாருங்கள்; மனிதராக இருங்கள்; முன்னேற்றத்திற்கு எப்பொழுதும் தடையாகவுள்ள புரோகிதர் களைப் புறக்கணியுங்கள். அவர்கள் உள்ளத்தை மாற்ற முடியாது; அவர்கள் உள்ளம் ஒருபோதும் விரியாது. அவர்கள் சென்ற பல நூற்றுண்டுகளாக இருந்துவரும் மூட நம்பிக்கை, கொடுமை இவற்றினின்றும் தோன்றியவர்கள். அதனால் முதலில் புரோகிதத் தையே சமூகத்திலிருந்து களைந்து ஏறியுங்கள்; வாருங்கள்; மனிதராகுங்கள். உங்கள் குறுகிய வளைகளிலிருந்து வெளியே வாருங்கள்; கெடுங் தொலைவு சுற்றிப்பாருங்கள்; பிறநாடுகள் எவ்வாறு முன்னேறிச் செல்லுகின்றன என்பதைக் கவனியுங்கள். நீங்கள் உங்களைப்போல் உள்ள மனிதரை நேசிக்கின்றீர்களா? உங்கள் நாட்டை நேசிக்கின்றீர்களா? நேசிப்பதாயின் வாருங்கள். நாம் உயர்ய நோக்கங்கட்காக உழைப்போம்; பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கவேண்டாம். உங்கள் உயிர்க்கு இனியரானவர் அழுதாலும் பின் நோக்கம் வேண்டாம். முன் நோக்கமே வேண்டற் பாலது!

இந்தியா, கோடிக்கணக்காக வள்ள தன் மக்களில், குறைந்தது ஆயிரம்பேருடைய தியாகத்தை விரும்புகிறது. அந்த ஆயிரம்பேரும் மனிதத்தன்மையும் தியாக வள்ளமும் உடையவராக இருத்தல்வேண்டும். எனியவர்மேல் இரக்கம், அவர்களது பசித்த வயிற்றுக்கு உணவு, அறியாமை இருளில் ஆழந்துள்ள மக்கட்கு அறிவு, உங்கள் முன்னேரால் விலங்கு நிலைக்குக் கொணரப்பட்டுத் தாழ் நிலையில் உள்ள ஏழை மக்களை மனிதராகச் செய்யும் முயற்சி, இவை அனைத்தும் இன்று வேண்டற்பாலன்.

இவற்றைச் செய்யத் தன்னலமற்ற, நிரம்பிய அறிவுபெற்ற இளைஞர் எத்துணையரைச் சென்னை மாகாணம் வழங்குதல் கூடும்? அமைதி, ஆரவாரம் இன்றை, நிதானமான தொண்டு இவையே வேண்டற்பாலன. பத்திரிகைகளில் பெயரை விளம்பரப்படுத்தும் ஆடம்பர வேலை வேண்டாம்.

உங்கள் அன்புள்ள,

விவேகானந்தன்.

12. உணவு நெறி

[சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார்]

உழைக்கப் பசி; பசிக்கப் புசி—இது உணவு நெறி. செடிக்கு உரம்; உடலுக்கு உணவு; நல்ல வீஜை; நல்ல நாதம்; நல்லுடல் நல்ல வாழ்வு. நல்லுணவால் நல்லுடலாம், நன் மனமாம். கெட்டவணவால், உடல் கெடும், மனங்கெடும். உணவு தளர்ந்த தசைக்குத் தெம்பும், நரம்புக்கு வலிவும், உடலுக்கு ஊக்கமும் கனலுந்தரும். இடம், காலம், வயது, உழைப்பு, பசி, பழக்கம் இவற்றிற்கேற்றபடி உணவு பலவகை, பல நிறையாகும். ஒடியாடும் குழந்தை நிறைக்கு அதிகமாகவே யுண்ணும்; குழந்தைகளுக்கு நல்ல ஊட்டம் கொடுக்கவேண்டும். நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழுப் பாடுபடும் தொழிலாளிக்கும் தெம்பான உணவு வேண்டும். காலாடாமல் மூளை வேலை செய்வோர், பசிக்கேற்றபடி மிதமாக உண்க. சோறு மட்டுமல்ல; இப்பூதவுடலுக்கு நீர், காற்று, கதிர், வெப்பம், மண், நல்லெண்ணைம், உட்களிப்பு—இவையும் உணவாகும்.

நிறையுடன் உண்டால் நீடுழி வாழலாம். நெறி பிச்கினுல் பொறி பிசுகும். பெரும்பாலோர் வயிற்றளவை மீறி யுண்பர்; பசியாதுண்பர்; மாழுலாக உண்பர்; கிடைத்த போதெல்லாம் வயிற்றில்லடைப்பர்; பசியே அறியாது கண்டதைக் கண்டபடி தீட்டுவர்; நாக்கிற்காக உண்பர்; வேளை தப்பி யுண்பர்; வாய் நாற, வயிறு நாற, குடல் நாற மலம் வைத்துண்பர்; ‘ஜேயோ வேண்டாம்; இனிப் பொறுக்கமாட்டேன்!’ என்று வயிற்றப்பர்.

அலறித் தவித்து முரண்டு செய்தாலும் விடமாட்டார்கள் ; குத்தியடைப்பர். இயற்கை தரும் அழுதவுணவைத் தமது செயற்கையறிவால் கசக்கிப் பிழிந்து வதைத்துச் சிறைத்துச் சாம்பார் முதல் சேமியாப் பாயசம் வரையில், மசால்வடை முதல் மைசூர்ப் பாகுவரையில், ஆயிரம் வகையாகச் சமைத்துத் தின்று தீர்ப்பர் ! அஃதுடன் உணவு நாடகம் ஓய்ந்ததா? புலி சிங்கத்துடன் போட்டி போட்டுப் புலால் உண்பர்! பகுத்தறிஞரல்லவா? மசாலையுடன் காரசாரமாகத் தீட்டுவர்; அஃதுடன் விட்டாரா? அதற்குமேல் தினுச தினுசான குடி—காப்பி முதல் விஸ்கி வரையில்! ஆயுளை அசைபோட் டொழிக்கின்றனர்! நாக்கும் வயிறும் நாளை விழுங்குகின்றன, ஆளை விழுங்குகின்றன! இதன் பய னென்ன? இடப்புறம் விருந்து, வலப்புறம் மருந்து! உன்நாட்டுணவு போதாதென்று அயல் நாட்டுணவுகளை டப்பி டப்பியாய், பெட்டி பெட்டியாய், புட்டி புட்டியாய் வரவழைப்பர்! உள் நாட்டு மருந்து போதாதென்று அயல்நாட்டு மருந்துகள்! இந்த வயிறு மனிதனை என்ன பாடு படுத்துகிறது! அல்ல, மனிதனின் நெப்பாசை வயிற்றைப் படுத்துகிறது? வயிறு என்ன கேட்கிறது? “பசிக்கிறது; போதும் என்று நான் ஒரு ஏப்பம் விடுமேட்டும் சசிருசியாக எளிய உணவைக் கொடு; நான் கேட்காதபோது பலாத்காரங்கு செய்யாதே! இறங்காதபோது ஏற்றுதே!” என்கிறது! வயிற்றிற்கு இந்த உரிமை தராது குத்தியடைத்துக் கொடுங்கோல் புரிந்தால், “ஹேவ் டாம், டும், புஸ்!” என்று அது புரட்சி செய்கிறது. அஜீரணம், மந்தம், மலபந்தம், தலைவலி, வயிற்றுவலி, வாங்திபேதி, காய்ச்சல் முதலிய எல்லாப் பிணிகளும் உணவுக் கொடுங்கோலை எதிர்க்கும் புரட்சிப் புயல்களேயாம். பசித்துப் புசி, உழைத்தப் புசி; குளித்து, வணங்கி, வழுத்தி, இருந்து, அமர்ந்து, சுசிருசியாக வைஸ்வானர குஜை செய்க! கிழக்கு அல்லது வடக்கே பார்த்து இலை முன் அர்க! இஷ்ட தெய்வத்தை நினைக! “அன்னம் அமுதாகுக! ஆற்றலாகுக!” என்று நீர் சுற்றுக. “பஞ்சமூதம், பஞ்சப்ராணன், பஞ்சதன்மாத்திரைகள், தசேந்திரியங்கள், அந்தக்கரணைதிகளை இதயத்தினின்று ஆளும் சுத்தான்ம சக்தியே! இவ்வணவை ஏற்று அழுதமாக்கி, ஆற்றலும், ஷீரிய பலமும், ஒளியும், இன்பத் தாய்மையும் அருள்!” என்று பிரானைஹாதி போட்டுக்கொண்டு சாப்பிடத் தொடங்குக.

இலையைக் கவனித்து, வக்கணை பேசாமல், பத்தினித் தெய்வம் அன்போடிட்ட அழுதை உவந்துண்க! வட்டிலில் உண்போர் அதை நன்குக் கழுவவேண்டும். வாழையிலை, ஆவிலை, தாமரையிலை இவை நல்லனவாம். விலைச் சோற்றையிட வீட்டுச் சோறு நூறு மடங்கு நல்லது. வேளை யறிந்துண்க! அவசரமாக அள்ளி யடைத்தால் அடி வயிறு பினியிரும். நிதானமாக உண்க! சுத்த வணவை, சுத்தமா யுண்க!

நாகரிகம் வரவர வழு வழா!! பல பேர் சாப்பிட்ட பிங்கான் தட்டு! சரியாகக்கூடக் கழுவவதில்லை; வெங்காய நாற்றம் குப்பென்றடிக்கிறது! அந்த எச்சில் தட்டிலேபே மீண்டும் மிகப் பலர் இட்டவில் உப்புமா சாம்பார் போட்டுப் பலர் தொண்டை களில் நுழைந்த அலுமினியக் கரண்டியால் உண்ணல் எவ்வளவு அசங்கியம், அனைசாரம், அபாயம், அஞ்சகரிகம்! சுசிருசியாக விட்டிலுண்க! அல்லது தன் கையால் தயாரித்துண்க! உணவு ஜீவாத்ம வழிபாடு. இருந்து, மென்று, சுவைத்து, எச்சிலோடு நன்கு கலந்து, உண்க! சுவைத்துண்டாற் சுகமுண்டாம்; வயிறு நாறினால் வாய்ம் நாறும்.

காலை 10 மணிக்கும் மாலை 6 மணிக்கும் உண்ணல் நலம். இடையில் பசிதாகத்திற்குத் தண்ணீர், நீர்மோா, இளாநீர், பழ ரசங்கள் அருந்தலாம். உணவிற்கும் வேலைக்கும் சம்பந்தம் உண்டு. மேற்சொன்ன 10 மணி 6 மணிச் சாப்பாடு எல்லாருக்கும் சௌகரியமாயிராது. வேலையெல்லாம் தீர்ந்த பிறகு கவலையற்று உண்ணவேண்டும். இதுவே உணவுநெறி. வயிறு நிறையப் போட்டடைத்து ஓட்ட வோட்டமாகக் கச்சேரிக்கு ஓடி வேலை செய்வது ஒருவகையான தற்கொலையே யாரும். அதனால் சீரணக்கருவிகள் நோடியும். நமது நாட்டில் வேலை நேரங்களைக் காலை 8-11, மாலை 3-5 மணியாக மாற்ற வேண்டும். பிரஞ்சிந்தியாவில் அப்படித்தான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். பசிதாங்காத சிறுவர்க்குக் காலை கஞ்சி, இளாநீர், நீர்மோார், பால், பச்சைக் காய்கறி, கனிகள் ஏதாவதொன்றைத் தரலாம். நம் ஆன்றேர்கள் காலை யுண்ணது, பாராயணம் பூஜை அனுட்டானங்களை முடித்து, 12 அல்லது 1 மணிக்கு உண்டுவந்தனர். அதனால் நல்ல பசியெடுத்து, சீரணக்கருவிகள் நன்கு வேலை

செய்து, உடல்நலம் பெருகினர். அதுபோலவே, நாமும் காலை வேலைகளெல்லாம் ஒழிந்து, 11½ மணிக்குமேல் ஒரு மணிக்குள் ளாக உண்ணால் நலம். உணவில் சத்துக் குறையாமல் பெரும் பாலும் இயல்பா யிருக்கவேண்டும். காய்கறிகளை வேக வைக்கும் போது வெந்த தண்ணீரை வடித்தல் கூடாது. அரிசிமினுக்கல், கஞ்சி வடித்தல் இரண்டும் சத்தை நீக்கும். மாலையுணவு, வேலை களெல்லாம் முடிந்து அனுட்டானங்கள் ஆனதும், சுமார் 7 மணிக்குக் கொள்ளலாம். உண்டதும் ஆடுமாடுகள்கூட இளைப்பாறி நிம்மதியாயிருப்பதைக் காண்கிறோம். உண்ட மயக்கம் தொண்ட ருக்கும் உண்டு அல்லவா? ஆகலால் வேலைமுடிந்து உண்க! உண்ட பின் ஒரு மணியாவது இளைப்பாறுக! விழுங்கு மட்டும் நமது வேலை; உள்ளே போன உணவைச்செரித்து, அன்னசாரமாக்கி, இரத்தமாக்கி உடலை வளர்த்துக் கழிவை நீக்க இயற்கை ஆயிரம் வேலை செய்கிறது. உடலியற்கை யறிந்து, இதம் பதம் மிதமறிந்து உண்ணவேண்டும். நாடு விளைவிப்பதே நயமான உணவு. அவரவர் நிலத்தில் விளைந்த உணவே அவரவர் உடலுக்குப் பொருந்தும்.

13. திருக்கயிலாயகிரி யாத்திரை

[சுவாமி சித்பவாந்தா]

தக்களக் கோட்டை

கணவாயினின்று 12 மைல் நடந்த பின் தக்களக் கோட்டை எனும் ஊர் வந்து சேருகிறோம். திபேத்தில் நாங்கள் பார்த்த ஊர்களில் பெரியது இது ஒன்றுதான். இங்கு ஜங்பன் எனும் அரசியல் அதிகாரி இருக்கிறார். அவன் நம் நாட்டில் உள்ள கலெக்டருக்கு ஒப்பாவான். திபேத்தில் அதிகார முழுதும் பெளத்த சன்யாசிகளிடம் இருக்கிறது. அரசனுக்குப் பதிலாக ஒரு பெளத்த சன்யாசியே அந்நாட்டை ஆண்டு வருகிறார். தக்களக் கோட்டையானது கர்னலி எனும் நதிக்கரையோரம் இருக்கிறது. இது பிரம்மபுத்தரா நதிக்கு உப நதியாகும். பார்ப்பதற்கு இது மிக அழகாயிருக்கிறது. ஆங்காங்கு மலையின் மீது உறைபனியும் தென் படுகிறது. திபேத்தில் மழை பெய்வது கிடையாது. அது சுமார்

14,000 அடி உயரத்தில் இருக்கும் பீட்டுமி யாதலால் பனிக் கட்டியே மழுக்குப் பதிலாகப் பெய்கின்றது. நதியினின்று கால்வாயின் வாயிலாகத் தண்ணீர் பாய்ச்சித் தக்களக் கோட்டையில் கொஞ்சம் கோதுமை, பட்டாணிக் கடலை முதலியவைகளை வேணிற்காலத்தில் சாகுபடி செய்கின்றனர். திபேத்தில் வேறு எவ்விடத்திலும் கிருவித் தொழிலை நாங்கள் பார்க்கவில்லை.

வீடுகள் கல்லாலும் மண்ணலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கூரைக்கு மரம், குச்சி முதலியவைகளைப் போட்டுக் களிமண்ணால் மூடியிருக்கின்றனர். இன்னும் சிலர் மலைச் சாரலில் சூகை போன்ற குழிவெட்டி அதனுள் வாசம் செய்கின்றனர். அவ் வீடுகள் அழுக்குக்கும் அசுசிக்கும் பேர் பெற்றவைகள். வீட்டின் அருகில் செல்வது நம்போன்றவர்களுக்கு இயலாது. மக்களிடத் தும் ஒருவித வாடை வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. நீராடுவதும் பல துலக்குவதும் துணி கசக்குவதும் அங்காட்டில் செயற்கரிய செய்கைகளாம். திபேத்தியர் பலசாலீகள்; ஆனால், அழகுடையவர் அல்லர். சூளிர் காற்றுப் படுவதால் அவர்களுடைய முகமும் கையும் கறுப்பாயிருக்கும். ஆண் மக்கள் முகத்தில் உரோமம் வளர்வதில்லை. உடையிலும் வித்தியாசம் இல்லை. ஆதலால் அவர்களுள் ஆண்கள் யார், பெண்கள் யார் என்று தெரிந்து கொள்வது கொஞ்சம் கடினம். முகத் தோற்றத்தில் அவர்கள் பெரிதும் முரடர்களாகவேயிருப்பர். கற்றவர்களைக் கண்பது அரிது. தேத் தண்ணீர், பச்சையிறைச்சி, வறுத்த கோதுமை மாவு ஆகியவைகள் தான் அவர்களின் முக்கிய உணவு. அவர்கள் வீட்டைச் சுற்றிலும் ஆட்டுக் கொம்புகளும் எலும்புகளும் சிதறுண்டு கிடப்பதைக் காணலாம்.

கவரி என்று அழைக்கப்படும் சடைமாடுகள் தக்களக் கோட்டையில் உண்டு. அவைகளின் மீது சவாரி செய்வதும் சாமான்களை ஏற்றிச் செல்வதும் அத்தேசத்து வழக்கம். அம் மாடுகளின் வால் நுனியில் உள்ள பெரிய குஞ்சங்களே சாமரமாக உபயோகிக்கப்படுகின்றன. கவரியின் பாலைத் திபேத்தியர் அருந்துகின்றனர். தடித்துள்ள அப்பாலீன் மணமும் சுவையும் நம்மவர்க்கு

குப் பிடிக்காது. உடலுக்கும் அது ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அதன் வெண்ணெயைத் தோற்பாண்டத்தில் போட்டு விற்கின்றனர். அதன் நாற்றமோ சகிக்க முடியாதது.

ஒரு நாட்டின் பழக்கம் வழக்கம் மற்றொரு நாட்டில் அநாகரிகமாகத் தோன்றும். நம் கிராமங்களுக்கு ஆங்கிலர் அல்லது புதுமனிதர் யாராவது வந்தால் அவர்களை ஏற்டிடுப் பார்ப்பது நம் கிராம மக்களின் வழக்கம். மேல் நாட்டார் கொள்கைப்படி அது மிகக் கெட்ட வழக்கம். பிறர்க்கு எவ்விதத்திலும் ஊறு விளையாதிருப்பதை நல்லொழுக்கம் எனலாம். இடைஞ்சல் உண்டு பண்ண வேண்டும் எனும் எண்ணமின்றியே சிலர் ஊறு விளைவிக்கின்றனர். அங்ஙனம் திபேத்தியர்களுக்கிடையில் நாங்கள் பெற்ற சில அனுபவங்களை ஈண்டு வெளியிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும். வேற்றார் சமைக்கு மிடத்துக்குப் போகலாகாது என்று திபேத்தியருக்குத் தெரியாது. பச்சை மாமிசத்தைப் புசிக்கும் அம்மக்கள் ஆட்டுப் புழுக்கையில் தீ மூட்டித் தேத்தண்ணீர்ப் பானம் பண்ணுவதைத் தவிர வேறு எவ்வித சமையலையும் அறிந்திலர். மண்ணெண்ணென்ற அடுப்பு (Stove) சத்தமிட்டுக் கொண்டு எரிவது அவர்களுக்கு ஓர் அதிசயக் காட்சி; பூரி, பட்சணம், குழம்பு முதலியவைகளை நாங்கள் சமைப்பது மற்றோர் அதிசயம். இவைகளைக் காண்பதற்காகக் கூடாரத்தைச் சுற்றிலும் வட்டமிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு கூடாரத் துணியையும் உயரத்துக்கிப் பிடித்துக்கொள்வார்கள். அவர்களை விரட்டியோட்ட முயன்றுல் விவகாரம் வந்து விடும். ஏனென்றால் அவமானப்படுத்துவதை அவர்கள் சுகியார்கள். எப்பக்கம் திரும்பினாலும் திபேத்தியர் தலைகள் நம்மை உற்றுப் பாரத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஏற்டிடுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அத்தனை தலைகளுக்கிடையில். சமைக்கும் வேலை எப்படியோ முடிவுறுகிறது. இனிச் சாப்பிட வேண்டும். சென்னையிலிருந்து தையலிலை கொண்டு போயிருந்தோம். அதில் உணவைப் பரிமாறிப் பிசைவது அவர்களுக்கு ஓர் ஆச்சரியம். வாயிற்போட்டு மென்று விழுங்குவதும் ஆச்சரியம்! ஐம்பது கண்கள் இங்ஙனம் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது புசிப்பது எங்ஙனம்? எச்சில் இலையை வெளியே எடுத்து எறிந்த

வுடனே அவர்கள் அதை எடுத்து நக்கியும் பியத்தும் பார்த்தனர். தங்கள் மொழியில் ஏதோ பேசிக்கொண்டு சிரித்தனர். அவர்கள் முன்னிலையில் நாங்கள் பைத்தியக்காரர் ஆனாலே! இன்னும் நாங்கள் நதியில் நிராடுவது. துணி துவைப்பது, பல் துலக்குவது, கை கால் அலம்புவது ஆகிய அனைக்கும் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாகவே விளங்கின. நடையுடை பாவணியில் எங்களைப் போன்ற நூதனப் பிராணிகளை அவர்கள் முன்பு பார்த்ததில்லை போலும்! அவர்களோடு சண்டையிட்டுக் கொள்ளாதும் அவர்களைப் பொருட் படுத்தாதும் எங்கள் சொந்த அலுவல்களையே கவனிப்பது எங்களுக்கு ஓர் அலாதியான ஆத்ம சாதனமாயிருந்தது.

தக்களைக் கோட்டையில் ஒரு மலையின் உச்சியில் பெளத்த மடாலயம் இருக்கிறது. ஐந்து மையிலுக்கு அப்பாவிருந்தே அது தென்படுகிறது. அம்மலை பார்ப்பதற்கு அதிக உயரமாயில்லை யெனினும் அதில் ஏற ஏற அது வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. புத்தர் கோயில் தரிசனத்தின் பொருட்டும், பெரியார்களைச் சந்தித்தற் பொருட்டும் நாங்கள் அம் மடாலயத்துக்குச் சென்றோம். மடத்தின் அலுவல்களைக் கவனிப்பவர்கள் எங்களை அன்புடனும் மரியாதையுடனும் வரவேற்றனர். பெளத்த சன்யாசியை லாமா என்று அழைப்பது அத் தேசத்து வழக்கம். வழிகாட்டி எங்களைக் காசிலாமாக்கள் என்று அறிமுகப்படுத்துகிறார்கள். இந்தியாவினின்று போகும் சங்கியாசிகளைக் காசி லாமாக்கள் என்று அவர்கள் அழைக்கின்றனா. இந்தியாவுக்கும் இந்து மதத்துக்கும் பிரதிநிதியாயிருக்கும் ஊர் காசி என்று அவர்கள் என்னுகின்றனர். மடாலயம் முழுதும் எங்களுக்குச் சுற்றிக் காட்டப்படுகிறது. பார்க்கப் பார்க்கக் கட்டடம் பெருகிக்கொண்டே போகிறது. மரம் வளராத அவ்வூரில் அவ்வளவு பெரிய மாங்களை உபயோகித்து அவர்கள் மடாலயம் கட்டியிருப்பதினின்று அவர்கள் சமுதாயத்தில் அது எவ்வளவு முக்கிய ஸ்தானம் வகிக்கிறதென்பது புலனுகின்றது. நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு ஏதுவான அலுவல்களைல்லாம் அங்கு கவனிக்கப்படுகின்றன. ஜாங்பன் எனும் அரசியல் அதிகாரியின் வீடு மடாலயத்துடன் ஒட்டியிருக்கிறது. மடத்தில் உள்ள லாமாக்களின் அனுமதியின் பேரில் அவன்

அரசாங்கக் காரியங்களை நிர்வகிக்கின்றன. மக்களும் மடத்தின் உதவியைக் கொண்டே தங்கள் சொந்த அலுவல்களைக் கவனிக் கின்றனர். கெட்ட வழியில் செல்லாது கட்டுப்படுத்துவதும் நல் வழியில் செல்லத் தூண்டுவதும் மடத்தின் செயல். அதற்கேற்பத் திபேத்திய மக்களும் பெளத்த சந்தியாசிகளிடத்தில் வைத்துள்ள பயபக்தி போற்றத் தக்கது. கல்வி கற்கும் சிறுவர்களைல்லாம் மடத்தில் தங்கியிருந்து கற்று வருகின்றனர். தக்களக் கோட்டை மடத்தில் 250 பிள்ளைகள் படிப்பதாக எங்களுக்குச் சொல்லப் பட்டது. கொஞ்ச தூரத்துக்கு அப்பால் இது போன்ற மற்றொரு சிலையும் பெண்களுக்கென்று இருக்கிறதாம். முற்காலத்தில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட மடங்களும் சமுதாயத் தொண்டின் பொருட்டே இருந்திருக்கவேண்டும்.

மடத்தினுள் வெண்ணெயின் வாடைதான் சகிக்க முடியாத தாயிருக்கிறது. மக்களும் அதை உடலில் பூசிக்கொள்கின்றனர். குளிர் காற்றின் கொடுமையினின்று உடலைக் காத்தற்கு அது பெரிதும் பயன் படுகிறது. நாங்கள் சன்னிதிக்குப் போகும் போது பிற்பகல் ஆராதனை நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அது இந்தியாவின் பழங்காலத்து மகிமையையே எங்களுக்கு ஞாபக மூட்டிற்று. பொன்போன்று மின்னுகிற உலோகத்தில் செய்த புத்தர் பெருமானின் பெரிய திருவுருவம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் எதிரே அணியணியாய் லாமாக்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர். மேள தாளம் நாகசுரம் முதலியன வாசிக்கப் படுகின்றன. பின்பு எல்லோரும் சேர்ந்து பிரார்த்தனை செய்கின்றனர். ஒருவர் பின் ஒருவராக புத்தர் முன்னிலையில் வணங்குகின்றனர். இக்காட்சி மனதைக் கவர்கின்றது. அவர்கள் வழிபாடு முடிந்ததும் நாங்கள் உள்ளே சிலையின் அருகிற சென்று வணங்க அனுமதிக்கப்படுகிறோம். தியான மூர்த்தியாகிய புத்தரின் சிறு சிலைகள் கணக்கற்றவைகள் அணியணியாய் உள்ளே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு மடாதிபதியின் முன்னிலைக்கு நாங்கள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறோம். அவர் எங்களை ஆசிரியத்திற்குப் பிரசாதம் வழங்குகின்றார். எங்கள் கயிலை யாத்திரை இனிது முற்றுப் பெற வேண்டு மென்று அவர் ஆசி கூறுகிறார்.

பாலி எழுத்தில் பெளத்த சாஸ்திரங்கள் அங்கு ஏராளமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுவரில் சித்திரங்கள் ஏராளமாக வரையப்பட்டிருக்கின்றன. சாதன வகைகள், சுவர்க்கம், நரகம், புத்தரது ஜீவியம் ஆகிய இத்தனையும் சித்திரத்தில் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை ஆராய்தற்கே பலநாள் வேண்டும். மூஜா பாத்திரங்களைல்லாம் இந்தியாவினின்று கொண்டு போகப்பட்டவைகளாம். “ஓம் மணிபத்மே ஹாம்” என்பது அவர்கள் சதா உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் மந்திரம். அதை உச்சரிப்ப தோடு தர்மச் சக்கரம் எனும் ஒன்றைச் சுழற்றுகின்றனர். அது தாமிரத்தில் செய்யப்பட்டது. நமது ஜபமாலைக்குப் பதிலாக அவர்கள் கையிலிருப்பது தர்மச் சக்கரம். தக்களைக் கோட்டை மடாலயத்தில் குதிர்போன்ற வடிவுடைய ஒரு பெரிய தர்மச் சக்கரம் இருக்கிறது. அதனுள் ஓர் ஆள் புகுந்துகொண்டு அதை ஓயாது சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். சுற்றுக்கொரு தடவை அது மணியடிக்கிறது. ‘ஓம் மணிபத்மே ஹாம்’ எனும் மந்திரமும் அத் துடன் உச்சரிக்கப்படுகிறது. ஆள் மாறி மாறி அதனுள் புகுந்து கொண்டு அதை ஓயாது சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம். இந்தியாவின் மீதும் இந்திய மக்கள் மீதும் திபேத்தியர் பேரவீரானால் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் இந்தியாவினின்றும் அங்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட பெளத்த மதமேயாம். புத்த மதத்தின் உயர்ந்த அம்சங்களைல்லாம் ஹிந்து மதத்தைச் சார்ந்தவைகள் என்பதை நாம் அறிய வேண்டும். மதப்பிரசாரத்தை நல்ல முறையில் செய்வதே இந்தியா உலகுக்கு அளிக்கும் நன்கொடையாகும் என்பதற்குத் திபேத்தே இன்றைக்குச் சான்றுக விளங்குகின்றது.

திபேத்தில் பிரயாணம்

இதுபரியந்தம் ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்கு உள்ள தூரம், வழியில் தென்படும் அதிசயங்கள் முதலிய சொல்லப்பட்டன. ஆனால் தக்களைக் கோட்டையிலிருந்து கயிலைவை நோக்கித் திபேத்தின் உட்பிரதேசத்தில் செல்லுவது கடலில் போவதற்கு ஒப்பாகும். சமுத்திரத்தில் இத்தனை நாள் பயணம் போகவேண்டும் என்கிறோம். அதே பேச்சுத் திபேத்துக்கும் பொருங்

தும், தக்களைக் கோட்டையிலிருந்து வடமேற்குத் திசையில் ஐந்து நாட்கள் பிரயாணம் செய்து தீர்த்தாபுரி எனும் ஸ்தலத்துக்கு வந்தோம். அங்கிருந்து கீழ்த் திசையில் மூன்று நாட்கள் நடந்து கயிலாயகிரியின் அடிவாரம் வந்தோம். காலை ஒன்பது மணிமுதல் மாலை நான்கு மணி பரியந்தம் நடப்பது வழக்கம். வழியில் ஆங் காங்குக் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வது உண்டு. நாள் ஒன்றுக்குப் பதினெட்டு மைலுக்குக் குறையாமல் நடந்தோம் என்ற யூகிக்கலாம். சில இடங்களில் கண் ஊக்கெட்டுமளவு ஒரே மைதானம். அதைக் கடல் என்றே சொல்லவேண்டும். வேணிற் கால மாதலால் ஆங்காங்குக் கொஞ்சம் புல்லாம் பூச்சித் தென்படு கிறது. வேறு சில இடங்களில் ஒன்று அல்லது இரண்டடி உயர் மூள்ள குத்துச் செடிகள் இருக்கின்றன. தழை மட்டும் கொஞ்சம் அகலமாயிருந்தால் அவை தேயிலைத் தோட்டமோ எனும் சந்தேகம் வந்துவிடும். பச்சையாயிருக்கும்போதே தீப்பிடித்தெரியும் ஒரு புதுமை இச்செடிகளுக்குண்டு. இச்செடிகளுக்கிடையில் முயல் கள் ஏராளமாய்த் தென்படுகின்றன. சில இடங்களில் காட்டுக் குதிரைகளும் திரிகின்றன. கெண்டைக் காலையுங்கூட மறைக்க முடியாத இச்செடிகள் இருக்குமிடத்தைத் திபேத்தியர் வனம் என்கின்றனர்! ஹிமய மலையின் தென் சாரலில் நாங்கள் கண்ட வனத்துடன் இதை எப்படி ஒப்பிடுவதென்று எங்களுக்கு விளங்க வில்லை.

மைதானத்தில் விதவிதமான வர்ணமுடைய மணல், கூழாங் கற்கள், நெடுஞ்சவர் போன்ற சூன்றுகள், கரடுகள், அவைகளின் மீது உறைபனி, ஆகியவைகள் பார்க்க மிக அழகாயிருக்கின்றன. சில இடங்களில் சிவப்புக்கல், பச்சைக்கல் முதலியவைகள் மலை மலையாய்க் குவிந்துகிடக்கின்றன. அவைகளின் நிறம் எடை முதலியவைகளினின்று அவை தாமிரம், நாகம் முதலிய உலோகங் களின் தாதுப் பொருளாயிருக்குமென்று யூகிக்க இடமுண்டு. அங்கு மழை பெய்வதில்லை. இலேசாகப் பனிக்கட்டி மட்டும் சில வேளைகளில் வீழ்கின்றது. குளிர் காலத்தில் எல்லாம் பனிக்கட்டி மயமாயிருக்குமாம்; ஆக மழையில்லாது, மரம் செடி கொடி யில்லாது ஒரு தேசம் எழில் படைத்திருக்கக் கூடும் என்பதற்குத்

திபேத்தே அத்தாட்சியாகின்றது. பிற்பகலில் அங்குக் குளிர்காற்று அடிக்க ஆர்ம்பித்து விடுகிறது. அதன் வேகம் உடலில் எலும்பைத் தாண்டி அதனுள் உறையும் ஊன்சத்தைப் போய்த் தாக்குகிறது. காற்றுப்படும் அங்கங்களாகிய முகம் கை முதலிய வைகள் தீயில் சுட்டவை போன்று கறுத்துத் தீய்ந்துபோய் விடுகின்றன. முகத்துக்கு எண்ணெய் தடவிப் பாதுகாத்தபோதிலும் தோல் ஒரு படலம் உரிந்து வந்துவிடுகிறது. உஷ்ணமான சில இடங்களில் இரவில் இருபது பாகத்துக்கு வந்தது. அதாவது நீர் உறையும் பாகத்துக்குக் கீழ் பண்ணிரண்டு பாகம் போய்விடுகிறது. கைவசம் உள்ள கம்பள உடைகளையெல்லாம் உடலில் அணிந்து கொண்டும் சுற்றிக்கொண்டும் மூட்டை கட்டியது போன்று சுருண்டு கிடக்கவேண்டும். மூன்றரை முழும் உயரமுள்ள ஆள் ஒன்றரை முழுத்துக்குக் குறுகிவிடுகிறுன். ஆள் படுத்துறங்குகிறுன் என்பதற்குப் பதிலாகக் கம்பள மூட்டை கிடக்கிறது என்றே சொல்லாம்! கூடாரமும் சில வேளைகளில் காற்றால் வீழ்ந்து விடும். இத்தனை வேதனைகளுக்கிடையில் இரவைக் கழிப்பதுதான் மிகக் கடினம்.

பசி நாளுக்குநாள் குறைந்துகொண்டு வரும். ஜீரனசக்தி இங்குத் தளர்ந்துவிடுகிறது. ஆகாரத்தைப் பார்த்தாலோ அருவருப்பாக இருக்கும். கயிலாய பூமி தவத்துக்கும் யோகத்துக்கும் உரிய தென்றும், போகத்துக்கு உரியதன்ற என்றும் சொல்லப்படுகிறது. பசி குறைதற்குக் காரணம் ஒருவேளை இதுவாயிருக்கலாம். ஒருவன் விரும்பியபடி ஒன்றைச் சாதிக்க முடியாதென்றால் அவனுடைய பருப்பு வேகாதென்பார்கள். திபேத்தில் வாஸ்தவமாகவே யருடைய பருப்பும் வேகாது! இது நாங்கள் நேரே கண்ட அனுபவம். இச்செய்தியைக் கேள்வியற்ற நாங்கள் எங்கள் பருப்பைக் காப்பியாங்கிலேயே மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு மாதிரிக்கு மட்டும் கொஞ்சம் கொண்டுபோயிருந்தோம். ஆனால் அதை எவ்வளவு நேர்த்தான் அவித்தபோதிலும் அது வேவதே கிடையாது. அரிசியைப்பற்றிய அனுபவம் மற்றெருருவிதமானது. உலையில் இருக்கும்பொழுது சாதகமாகத் தென்படுகிறது. அடுப் பினின்று கீழே இறக்கி வைத்ததும் அது ஊறிய அரிசிபோன்று

உருமாறிவிடுகிறது. ஆக அரிசியும் பருப்பும் திபேத்தில் உதவா. பூரி, சப்பாத்தி முதலிய கோதுமை உணவே சிறந்தது. வாசகர் யாராவது கயிலைக்குப் போவார்களானால் அவர்கள் அவஸ் முதலிய ஏற்கெனவே ஒருதடவை அவித்துள்ள பொருள்களைக் கொண்டு போய்ப் பரீக்ஷை செய்து பார்ப்பார்களாக.

வழிகாட்டியின் அரும்பணி

கிச்சா கம்பா எனும் பெயருடைய வழிகாட்டி யொருவன் கர்பியாங்கில் நியமிக்கப்பட்டான் என்று முன்னமே சொல்லப் பட்டது. அவனுக்கு நாங்கள் கூலியாகக் கொடுத்தது ரூபாய் இருபத்தெந்துமட்டும். பிறகு வெகுமதியாக ரூபாய் பத்தும் கொஞ்சம் கம்பள உடைகளும் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அவன் ஆற்றிப் தொண்டுக்குக் கைம்மாருக அவனுக்கு எதைக் கொடுத் தாலும் போதாது. சிலபேருடைய சேவை உலகில் எதனேடும் சீர்தாக்க முடியாத அவ்வளவு மேன்மை வாய்ந்ததாகின்றது. தெய் வத் தன்மை சிறிதாவது அமையப் பெற்றவர்க்கே அது இயலும்.

குதிரைகளைக் கவனித்துக்கொள்ளும் கூலியாட்கள் முரடர்கள். காரணமின்றி அவர்களுள் சண்டை வந்துவிடும். சில வேளைகளில் நமக்கும் அவர்களால் பேருபத்திரவும் ஏற்படும். அத்தகைய நெருக்கடிகளில் வழிகாட்டியானவன் முன்னணியில் வந்து நிற்பான். விலங்குகளைப் போன்ற அம்மனிதர்களை அடக்கி யாள அவனுக்கே இயலும். ஒடுங்கிய பாதையில் நெடுங் தூரத் துக்குக் குதிரைகளும் ஆட்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் போய்க் கொண்டிருப்பார்கள். ஆகியோடந்தமாக அவர்கள் எல்லோரையும் வழிகாட்டி கவனித்துக்கொண்டே போவான். ஓரிடத்தில் குதிரையினின்று எதாவது சாமான் தவறிக் கீழே விழும் தறுவாயில் இருந்தால் அக்கணத்தில் வழிகாட்டியை அங்குக் காணலாம். யாருக்காவது வழியில் ஏதேனும் துன்பமேற்படுமிடத்து அங்கு அவன் ஆயத்தமாக அத்துன்பத்தைத் துடைக்க வந்து காத்துக் கொண்டிருப்பான். வழி நெடுக ஒடைகள் ஏராளமாயிருக் கின்றன. தண்மையில் பனிக்கட்டிக்கு இந்திகள் பின் வாங்கியவைகள்லவ; அத்துடன் அவைகளின் வேகத்தைக்

கண்கொண்டு பார்க்க முடியாது. நம் போன்றவர்களுக்கு அவை களைக் கடப்பது எளிதன்று. இங்கு வழிகாட்டி என்ன செய்கின்றன? ஒவ்வொருவராகத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் அக்கரையில் வைக்கிறார்கள். சில வேளைகளில் ஒரே முச்சில் இரண்டு அல்லது மூன்று பேரை அப்பால் கொண்டுபோய் விடுகிறார்கள். அதற்கிடையில் வேடிக்கை விடேதங்கள் பல செய்துவிடுகிறார்கள். அவனுக்கு விளையாடுவது போன்றிருக்கிறது தன் கடமையைச் செய்வது.

உறை பனியின்மீது ஒடுங்கிய பாதையிருந்தால் முதலில் அவன் ஒரு தடவை அதன்மீது நடந்து அதன் வலிவைச் சோதிக்கிறார்கள். பிறகு அபாயமான எல்லையில் நின்று கொண்டு ஒவ்வொருவராக அப்பால் அனுப்புகின்றார்கள். அந்த ஆபத்தான விடத்தில் நடக்க அஞ்சபவர்களைத் தூக்கித் தோனில் வைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். நல்ல விடத்தில் மூட்டைகளை இறக்கிவைப்பது போன்ற மானுடச் சுமைகளை வைத்துவிட்டுத் திரும்ப ஒடிவந்து பழைய இடத்தில் கின்றுகொள்கிறார்கள். உறைபனி மாரியாக எப்பொழுது எவ்விடத்தில் பெய்யுமென்று அவன் வானத்தைப் பார்த்துக் கண்டுபிடித்து விடுவான். இராத் தங்குதற்குக் கூடாரமடிக்கும் இடங்களை அதற்கேற்றவாறே நியமிப்பான்.

இதையெல்லாம் விடப் பெரிய ஆபத்து ஒன்று உண்டு. தக்களைக் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டதும் பெரிய ஊர் ஒன்றும் எங்கும் கிடையாது. ஒரு கூடாரம் அல்லது இரண்டு கூடாரங்கள் அடங்கிய ஒரிடத்துக்கு ஒரு கிராமம் என்று பெயர். ஒரு நாளெல்லாம் நடந்தால் வழியில் இரண்டு மூன்று பேர்களுக்கு மேல் சந்திக்க முடியாது. அவர்களுள் சிலர் கொள்ளைக்காரர்கள். பகவில் பிச்சைக்காரர்போன்று வந்து உளவு அறிந்துகொண்டு போவார்கள். இரவில் ஆள் திரட்டிக் கொண்டு வந்து நம்மை விரட்டியும், அடித்தும், கொலை செய்தும், நம் பொருள்களையும் குதிரைகளையும் கொண்டு போய் விடுவார்கள். யாசகர்போன்று வருபவர்களுள் திருடர் யார் என்றும் அவர்களுக்குப் பேர் பெற்ற இடங்கள் எவ்வென்றும் வழிகாட்டிக்குத் தெரியும். அத்தகைய

இடங்களில் அவன் இரவெல்லாம் உறங்கமாட்டான். இரண்டு மணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவை துப்பாக்கியில் வேட்டு எழுப்பு வான்; பாரா காத்துக் கொண்டிருப்பான். நம் உயிரே அவன் கைவசம் இருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் திருடர்களுக்கு அவன் நம்மைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டால் நமக்கு அதோகதி தான். ஆனால் அவன் ஆற்றிய அரும்பணி ஸ்ரீ ராமபிரானுக்குக் குகன் செய்த திருத்தொண்டை எங்களுக்கு ஞாபக மூட்டிற்று.

87143

14. மனோகாலம்

அங்கம் 2

களம் 8

TB
031(9)
N47

இடம்: சுந்தரமுனிவர் மடத்து நந்தவனத்தில் ஒரு மேடை.

காலம்: மாலை.

[சுந்தர முனிவர் மேடைமீது உட்கார்ந்
திருக்கப் பக்கத்தல் நடராஜரும்
நாராயணரும் நிற்கின்றனர்.]

சுந்தர முனிவர்: இதையெல்லாம் எதிர்பார்த்துத் தானே நான் மதுரையிலிருந்து வந்தேன். அரசருக்கு அமைச்சர் அவயவ மெனப்படுவர். ஆனால், இங்கு அவயவங்களே உயிரை உண்ணப் புறப்பட்டுவிட்டன. என்னதான் மந்திரிமேல் மயக்கமிருந்தாலும் இவ்வளவு மதிக்கெட்டுப் போவாரா இம் மன்னர்! வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்று நினைக்கிறோர்; தொழுத கையுள்ளும் படையொடுங்கும் என்பதை அவர் இன்னும் அறியவில்லை. எவருக்குங் தெரியாமல் நடராஜரை அனுப்பி இம்மன்றலை முடித்துக் கொள்ளலாமென்று நான் ஆலோசனை கூறினால், குடிலனேடு கலந்து பலதேவனைப் பரிவாரங்களோடு பகிரங்கமாக அனுப்பி வைக்கிறோர். பலதேவனை அனுப்புவதில் சூடிலன் எதோ சூது சூழ்ந்திருக்கிறோன்; இதனால் என்ன விபரிதம் நடக்கப் போகிறதோ தெரியவில்லை!—அந்தக் கற்பரசி—அங்கயற்கண்ணி—உயிரோ

திருந்தால், தன் நாதனைக் குடிலன் வலையில் இவ்வாறு சிக்க விடுவாளா! அவள் இளமையில் மாண்டதும் இப்பாண்டி நாட்டின் தெளர்ப்பாக்கியமே—நடராஜரே, நாராயணரே, இனி நீங்கள் தாம் நமது அரசரையும் மனோன்மனியையும் பாண்டி நாட்டையும் குடிலன் சூழ்சிகளால் நேரக்கூடிய அழிவினின்றும் காக்கவேண்டும்.

நட : எங்கள் உடல் பொருள் ஆவி முன்றினையும் இக்கடமையினை இயற்றுவதில் தத்தஞ் செய்யத் தயாராகவிருக்கிறோம், சுவாமி.

நா : ஆம், சுவாமி.

சு : நல்லது, உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகுக! உங்கள் உறுதி மொழியை மறவாதீர்கள்.—நடராஜரே, மதுரைக்காவல் உங்களுக்குக் கிடைத்திருப்பது நமக்கு எதிர்பாராது ஏற்பட்டுள்ள பாக்கியமே. குடிலன் தன் சுயங்கள் வேட்டையில் சிறிது தூரப்பார்வையை இழுந்தான். இல்லாஸிட்டால் இப்பெரிய பலத்தினை உங்கள் கையில் ஒப்பிக்க அவன் எண்ணியேயிரான். எல்லாம் இறைவன் அருள்!—நடராஜரே, நீங்கள் இன்றிவே மதுரைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று, அந்நகருக்குச் செம்மையான பாதுகாப்புக்களை ஏற்படுத்திவிட்டு, நன்றாகப் பயிற்றப்பெற்ற நம்பிக்கையான சில படைவீரர்களையாத்திரிகர்கள் வேடத்துடன் இன்னும் இரண்டு வாரங்களுக்குள் இங்கு அழைத்து வரவேண்டும். குடிலன் துராலோசனையால் சீக்கிரமே சேர நாட்டுக்கும் நம் நாட்டுக்கும் கடும் போர் மூன்றுமென எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த இக்கட்டான நிலையில் நாம் அரசரையும் அரசாங்கத்தையும் இளவரசிமனோன்மனியையும் காப்பாற்ற ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும்.

நட : தங்கள் சித்தப்படியே செய்கிறேன், சுவாமி.

சு : நாராயணரே, நீங்கள்தான் அரண்மனையில் அரசருக்கும் மனோன்மனிக்கும் யாதொரு தீங்கும் நேராதபடி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

நா : அது என் பொறுப்பு, சுவாமி. என் உயிரை உண்டபிறகல் லவோ அரசர்க்கேனும் இளவரசிக்கேனும் எவ்வேணும் கேடு சூழ முடியும்!

நட : சுவாமி, அந்த ஓவியனை அழைத்து வரவேண்டுமே.

சு : அதைப்பற்றி உங்களுக்குக் கவலை வேண்டா; அதற்கு நான் வாலையாநந்தரை அனுப்பிவைக்கிறேன்.—நாராயணரே, உங்களுக்கோ ரதிரகசியமான வேலை யிருக்கிறது. [எழு கிரூர்.] உள்ளே வாருங்கள்; அதை விவரித்துச் சொல்லு கிறேன். [போகிறுக்கள்.]

அங்கம் 3

களம் 1

இடம் : திருவனந்தபுரம் புருஷோத்தம மன்னர் அரண்மனை யில் ஓரறை.

காலம் : காலை.

[புருஷோத்தமர் ஓவியர் இரவிவர்மரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.]

புருஷோத்தமர் : இரவிவர்மரே, தங்கள் விருத்தாந்தம் மிக ருசிகரமாக இருக்கின்றது. இப்போது தங்களுக்குச் சிறிது ஓய்வு கிடைத்திருப்பதைக் குறித்து மிகவும் மகிழ்கிறேன்.— மனைவி மக்களை இன்னுங் காணவில்லை போலும்?

இரவிவர்மர் : ஆம் அரசே; திருகெல்வேலியிலிருந்து நேராகத் தங்களிடமே வந்தேன். தங்களைக் கண்டு பத்து மாதங்களுக்கு மேலாய் விட்டதால், நாடு திரும்பியதும் என் மனம் தங்களையே நாடியது.

புரு : மிகவும் சந்தோஷம்.—நமது அரண்மனையிலுள்ள சில சித்திர வேலைகள் செய்ய வேண்டும்; சிறிது ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு வாருங்கள்.

இ : கட்டளைப்படியே, அரசே.—நான் வெளிநாடுகளில் கண்ட பல அரிய காட்சிகளையும் பெருமக்களையும் இப்புத்தகத்தில் சித்தரித்து வைத்துள்ளேன். அதைத் தங்களுக்குப் பாத காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிக்க உத்தரவு தரவேண்டும். [அரசர்க்குப் புத்தகத்தைக் கொடுக்கிறார்.]

புரு: இரவிவர்மரே, தங்கள் அன்புக்குப் பெரிதும் மகிழ் கிறேன்.—[படங்களைப் புரட்டிப் பார்க்கிறோர்.] இதென்ன! இதன் தலைப்பில் எனது படம் இருக்கிறதே!

இ: அதுவே நான் எங்கிருந்தாலும் தங்களை நேரில் தரிசித்துக் கொண்டிருப்பதோல் இதுகாறும் என் மனத்துக்குச் சாந்தி யளித்து வந்தது, அரசே. [சேவகனென்றுவன் வருகிறேன்.]

புரு: என்ன அது, அச்சுதா?

சேவகன்: பாண்டிநாட்டிலிருந்து தூதர் வந்திருக்கிறார்கள், அரசே.

புரு: நல்லது, அவர்களை இன்று கொலுமண்டபத்தில் காண் போம் என்று சொல். [சேவகன் போகிறேன்.]—நல்லது, ஓவியரே, நான் இப்படங்களை திதானமாய்ப் பார்க்கிறேன்.

இ: எனக்கு விடையளியுங்கள், அரசே; தயவிருக்கவேண்டும்.

புரு: அதற்கென்ன, ஓவியரே! தங்களைப்போன்ற கலைஞர்கள் இயற்கை வனப்பு நிறைந்த நம் நாட்டுக்கு அணிகலன்கள் என்றோ! போதிய ஓய்வு ஏற்பட்டதும் நமது அரண்மனை யைச் சித்தரிக்க வாருங்கள். [ஓவியர் அரசரை வணங்கிச் செல்கிறார்.]

புருஷோத்தமர்: [படங்களைப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே] இது குற்றல நீர் வீழ்ச்சி போலும். இது பொதியமலைக் காட்சி போலும். ஆ ஆ, இந்தக் கிழவரின் திறமை தான் என்னே! இயற்கைத் தோற்றங்களை எவ்வளவு உண்மையாகச் சித்தரித்திருக்கிறார்!—ஓ, இது மதுரை மீனங்களியம்மன் சங்கிதானமோ!—[மனேன்மணியின் உருவத்தைக் கண்டு] ஆ, இது யாருடைய படம்? அழகின் அவதாரமோ! என்ன சுந்தர வதனம்! அழகரசிரியர் பலர் தோன்றும் நமது சேர நாட்டிலும் இத்தகைய அணங்களைய மங்கை நல்லாள் ஒருத்தியை நான் இது வரைக்குங் கண்டதில்லையே! [சேவகன் வருகிறேன்.]

சேவகன்: கொலுமண்டபத்தில் எல்லோரும் தங்கள் வரவை எதிர் நோக்கியிருக்கின்றனர், அரசே.

புரு: அப்படியா? [எழுந்து போகிறார்.]

களம் 2

இடம் : புருஷோத்தம மன்னர் கொலுமண்டபம்.

காலம் : காலை.

[புருஷோத்தம மன்னர் மந்திரி பிரதானி யாருடன் கொலுவீற்றிருக்கிறார்.]

புருஷோத்தமர் : அமைச்சரே, அதை அவ்வாறே முடித்து ஸ்டாங்கள்.—சரி, பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வந்துள்ள தூதுவர் எங்கே?

அருள்வரதார் : அச்சுதா, அவர்களை அழைத்துவா. [சேவகன் பல தேவனைப் பரிவாரத்துடன் அழைத்து வருகிறேன்.]

பலதேவன் : மங்கலம், மங்கலம், மலையத்தரசரே!

புரு : அமருங்கள்.—நீங்கள் யாரோ?

பல : புருஷோத்தம மன்னரே, பாண்டி மன்னர் நரேந்திரபுவிச் சக்கரவர்த்தி ஜீவகப்பெருவழுதியாரின் தூதன் யான்; அவர மைச்சர் சூடிலப் பிரபுவின் குமாரன். என் பெயர்பல தேவன் என்பார்கள்.

புரு : நல்லது; தாங்கள் கூறவந்துள்ள செய்தி யாதோ?

பல : புருஷோத்தம மன்னரே, பாண்டி மன்னர் ஜீவகப்பெரு வழுதியாரின் பராக்கிரம செயல்களும் வீரதீர சௌரியங்களும் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்.

புரு : இருக்கலாம்.

பல : அவர், தமது நாட்டின் தென்கோடியிலுள்ள திருநெல் வேலி நகரத்தை இராஜதானி யாக்கிக்கொண்டு, அங்கே பகைவர் கண்டவுடன் வெசுன்டோடும் பான்மையில் புதிய அரணைன்றினை அமைத்துள்ளார் என்னும் செய்தியைத் தாங்கள் ஒற்றர் மூலம் அறிந்திருப்பேர்களை என்னுகிறேன்.

புரு : மற்றவர் செயல்களைக் கவனித்துவர ஒற்றர்களை ஏவும் வழக்கம் எமக்கில்லை.

பல: அக் கோட்டையின் கண் அமைந்துள்ள விசித்திரப் பொறி களையும் அவற்றுல் அதற்கேற்பட்டுள்ள வன்மையினையும் வியந்து கவியரசர்கள் பலர் பாடியுள்ளார்கள்.

புரு: அக்கவிகளுள் ஒன்றேனும் எமது செவிகளுக்கு எட்ட வில்லை.—அதெல்லா மிருக்கட்டும்; தாங்கள் வந்த காரிய மென்ன?

பல: பாண்டிய நாட்டின் எல்லைப்புறத்தில் தற்போது தங்கள் அனுபோகத்தில் நன்செய் நாடென்பது ஒன்றுண்டன்றே?

புரு: ஆம், உண்டு. உண்டோ இல்லையோ என்னுஞ் சந்தேகம் இப்போது ஏன் தங்களுக்குக் கிளம்பியது?

பல: அது உண்மையில் பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதியேயாகும். அங்கு வழங்கும் தமிழ் மொழியும் அதன் மக்கள் பால் காணப்படும் பழக்க வழக்கங்களுமே அது தங்கள் மலைபாட்டினைச் சேர்ந்ததல்ல வென்பதைத் தெளிவாக்கும்.

புரு: அவ்வாறு எனக்கொன்றுங் தெளிவாகவில்லை.

பல: அதைத் தங்கள் வமிசத்தினர் பாண்டி மன்னர்களிடமிருந்து வஞ்சகமாகக் கைப்பற்றி ஆண்டு கொண்டு வருவதை எமது மன்னர் இனிப் பொருர்.

புரு: ஆகவே?

பல: ஆகவே, அதைத் தாங்கள் நியாய முறையிலே மீண்டும் எமது வேந்தர்குக் கொடுத்தாவது விடவேண்டும்; அல்லது. அதன் பால் அவர்க்குள்ள உரிமையின் அறிகுறியாக அதன் பரப்புக்கும் செழுமைக்கு முரிய கப்பத்தினை அவருக்கு இவ்வருஷ முதல் செலுத்திக் கொண்டாது வரவேண்டும். இது வரையும் தாங்கள் அதன் வளங்களைத் துய்த்து வந்ததற்கு அவர்யாதொரு அபராதமும் கேட்கவில்லை.

புரு: என்ன தயாளம்!—சொல்ல வேண்டியதெல்லாஞ் சொல்லி யாய் விட்டதா?

பல: தாங்கள் எங்கள் புதிய கோட்டையின் வன்மையை உள்ளத் தூட்கொண்டு சமாதான முறையிலே நடந்து கொள்ளுதலே

உசிதமாகும். அதற்கோருபாயமு முண்டு. அவ்வாயத் தினைப் பின் பற்றினால், தங்கள் புகழுக்கும் மதிப்புக்கும் யாதொரு சூறைவும் நேராமல் தாங்கள் நன்செய் நாட்டினை ஆண்டுகொண்டிருக்கலாம்.

புரு : அது என்ன சமாதானமுறை யென்பது? அதற்கென்ன உபாயம் நீர் கூறவந்தது? எனது புகழுக்கும் மதிப்புக்கும் பங்கம் வராத வழியிலே!

பல : ஜீவக வழுதியாருக்கு ஒரு மகளுண்டு. பாரெங்குங் தேடி னாலும் அவளுக்கு ஓப்பான மாதரசியைக் காண்ப தரிது. அம்மெல்லியலைத் தாங்கள் பட்டமகிஞியாக அடைந்து, தங்கள் அரியணையில் சமத்துவமாக அமர்த்திக் கொண்டு, அழைதியுடன் ஆள உடன்படுவீர்களானால், வழுதியின் மனம் ஒருவரது சமாதான மடையும்.

புரு : உடன்படாவிட்டாலோ?

பல : இரண்டு இராச்சியங்களுக்கும் போர்மூளப் பார் எங்கும் இருக்காத இரத்தமும் ஆரூபப் பெருகும்.

புரு : நல்லது, உமது கூற்று முடிந்ததன்றே?

பல : ஆம், புருஷோத்தம மகாராஜே.

புரு : எமது பதிலை உமது மன்னர்க்குத் தெரிவிப்போக :— உமது மன்னருக்கு ஆகாயத்தில் எவ்வளவு பங்குண்டோ அவ்வளவு பங்குதான் எமது நன்செய் நாட்டிலும் உண்டென்றும், போருக்குப் புருஷோத்தமன் எந்த நாளிலும் பின்வாங்கிய தில்லை என்றும், உங்கள் புதிய கோட்டையின் விநோதங்களைக் காண இன்னும் பத்து நாட்களில் அதன் முன்னர்ப் போர் முழுக்கத்தோடு வந்து நிற்பானென்றும், அதற்குள் தமக்கும் தம்குடிகளுக்கும் வேண்டிய பாதுகாப்புகளை அவர் செய்துகொள்ளலாம் என்றுஞ் சொல்லும். பெண் கொள்ளுதல் விவூதமாக, வஞ்சிநாட்டார் வலியவரும் பெண்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்றும், எங்கள் நாட்டில் காதல்

மணங்களே மரபென்றும், எமது அரியனை இருவர்க்கு இடங்கொடாதென்றுஞ் சொல்லும். போம்.

பல : தங்களிஷ்டம், அரசே. [பரிவாரங்களுடன் போகிறுன்.]

புரு : ஹ ஹ ஹ ! அமைச்சரே, இதைப்போன்ற தூதினைத் தாங்கள் கேட்டதுண்டா ?

அருள்வரதர் : மிகவும் வினேதமாகத்தான் இருந்தது, அரசே. தாங்கள் அவன் கூறியவற்றையெல்லாம் பொறுமையோடு கேட்டதுதான் எனக்கு வியப்பைத் தருகிறது.

புரு : தூதன் என்னும் பாதுகாப்பில் வந்ததால்தான் இவ்வளவு பொறுத்தேன் ; அன்றேல் அவன் இன்று உயிரோடு நம் மண்டபத்தைக் கடந்திருப்பானு !—அமைச்சரே, நமது படைகள் நன்றாய்ப் பண்ணுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவன் ரே ? இந்தப் பாண்டிப் பயல்கள் நம்மீது படையெடுத்துவர எழுவதற்குமுன் நாமே சென்று அவர்கள் புதுக்கோட்டை யைத் தகர்த்தைறியவேண்டும்—என்ன பெருமை பேசினான் ! பார்ப்போம் அக்கோட்டையின் வன்மையை !

அரு : படைகளெல்லாம் இங்கிமிஷமே சித்தமாயுள்ளன, அரசே. நெடுநாள் போரில்லாதது அவர்களுக்குக் குறையாயிருந்தது : இப்போது அவர்கள் தோள் தினவு தீரும் நாள் வந்துள்ளது.

புரு : நல்லது. பாண்டி நாட்டுப் படையெழுச்சிக்கு உடனே ஆயத்தஞ் செய்யுங்கள். [எழுகிறார்.]

போர்வீரர்கள் : வாழுக ! வாழுக ! மலையத்து மன்னர், வாழுக !

[சபை கலைகிறது.]

களம் 3

இடம் : புருஷோத்தம மன்னர் அரண்மனையில் ஓரறை.

காலம் : மாலை.

[புருஷோத்தமர் படத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார்.]

புருஷோத்தமர் : [தனி மொழி] இவ்விதம் சித்தர ரூபமாக வந்து என் உள்ளத்தை விழுங்கிவிட்ட இந்த மாதர் திலகம் யாரோ ?

காண்பதற்கிணிய கட்டழகியர் பலரை நான் நேரிலும் படங் களிலுங் கண்டுள்ளேன். எவரும் என் மனத்தை இவ்வாறு கலக்கவில்லையே! உலகத்திலுள்ள அழகையெல்லாம் திரட்டி ஒரு கற்பனை ரூபமாக அமைத்தாரோ இவ்வோவியர்!— இல்லை. இல்லை; தாம் நேரில் கண்டவர்களின் படங்களைத் தானே எழுதிவந்ததாகச் சொன்னார். இம் 'மங்கை நல்லாளை' யும் அவர் கண்டே யிருக்கவேண்டும்—என்ன கவர்ச்சி மிகுந்த தோற்றம்! படத்தை மூடிவிட்டாலும் அவ்வருவம் என் கண்முன் கிறிதும் சிறைவின்றி நிற்கின்றதே!—இவளை நான் அடைவேனு! யார் என்று இவளை நான் தேடுவது? எங்கென்று நாடுவது? இவளைப்பற்றி எந்த விவரமுங் தெரியாமல்!—ஓவியரைத்தான் வரவழூத்துக் கேட்க வேண்டும்.—யாரங்கே? அச்சதா. [சேவகன் வருகிறேன்.]

சேவகன்: சுவாமி.

புரு: இன்று காலை இங்கு என்னைக் காணவந்த ஓவியர் இரவிவர்மார் தமது கிராமத்துக்குப் போவதாகச் சொன்னார். அங்குச் சென்று அவரைக் கண்டு, நான் எங்கிருந்தாலும் உடனே வந்து என்னைக் காணும்படி கட்டளையிட்டதாகச் சொல்.

சேவ: அப்படியே, சுவாமி. [போகிறேன்.]

புரு: [தனிமொழி.] அவருதவியின்றி ஒரு யோசனையுஞ் செய்வதற் கில்லையே! ஆனால், அதுவரை என் மனத்துக்கு நான் என்ன போக்கைத் தேடப்போகிறேன்! [வெளியில் வீரமுழுக்கம். புருஷோத்தமர் சன்னல் வழியாகப் பார்க்கிறார்.] நமது படை வீரர்கள் போர்முழுக்கஞ் செய்து தெருக்களில் அணிவகுத்துச் செல்கின்றனர். நாளையன்றே பாண்டி நாட்டுப் பயணம்!— இப்போர் மூண்டதும் எனது மன நிலைக்குத் தக்கபரிகாரமே யாம். இதன் ஆரவாரங்களிலேலும் இம்மங்கையின் மதி வதனத்தை மறக்க முயல வேண்டும். [போகிறார்.]

15. பெண்கள் முன்னேற்றம்

[திருவாட்டி லோகநாயகி குலசேகரம்]

ஓப்பற்ற சத்தியசீலர் காந்திமகான், உலகத்தில் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்த இரவீந்தரநாத தாகூர், இன்று முடிசூடா மன்னராக இந்தியாவின் மணிப்பைத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஜவர்லால் நேரு, ஒப்பற்ற தென்னட்டுக் கவிஞர் தேசியவினாயகம் பிள்ளை, வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகிய சிறப்புற்றேரைப் பெற்றெடுத்து இந்தியாட்டை உய்வித்த இந்துப் பெண்களுக்கு முன்னேற்றம் வேண்டும்.

இந்த முன்னேற்றத்திற்காக கிளர்ச்சிகள் நடக்கின்றன. சட்டங்கள் பிறக்கக் காத்திருக்கின்றன. கிளர்ச்சி செய்யக்கூடிய நிலை பெண்களாகிய நமக்கு வந்ததேன்? நமக்கு இரண்டு நிலை. மோட்சத்தின் நிலை அல்ல; வாழ்க்கை நிலை. வாழ்க்கையின் உயர்நிலை அல்ல; வாழ்க்கையின் போக்கில் அமைந்த அடிமை நிலை. ஒன்று தாயகத்தில் வளரும்போது; மற்றொன்று மாமியகத்தில் மனாந்த பின். இவ்விரு நிலைகளே நம்மை இக்கதிக்கு ஆளாக்கின. பெற்றேர்கள் ஆண் பிறந்தால் மகிழ்ச்சி கொள்வதும், பெண் பிறந்தால் துக்கம் கொள்வதும் கண்கூடாகக் காண்பதொன்று. பெண்ணின்றி ஆனும், ஆணின்றிப் பெண்ணும் இயங்காதென்பது இயற்கைக் கூற்று. அவ்வாற்றுக்க இந்த வெறுப்பு என்? இதனைத் தீர ஆராய்தல் வேண்டும்.

இதற்கு மூன்று காரணங்கள். ஒன்று 'சமூகம்' மற்றொன்று 'சாத்திரம்' பிறிதொன்று 'பொருளாதாரம்.' பொருளாதாரத்தை விட 'சமூகம்' மிகக் கொடிது. சாத்திரம் மிக மிகக் கொடிது. ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மதத்தின் பெயரால் நம்மை—நம் மதியை மயக்கிவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆண் மகவு பெற்றேரை இவ்வுலக வாழ்வில் மட்டுமல்ல—வானுலக வாழ்க்கையிலும் கடவுளுகில் அமரச் செய்யும். ஆண், குமெபத்தின், குலத்தின் விளக்கு. குடும்பத்தை ஓங்க வைப்பவன். குடும்பத்தின் பொருளாதாரத்தை உய்ய வைப்பவன். இந்தக் காரணங்களால் 'ஆண் மகவு' வேண்டுமென்று மக்களைக் கருதவைத்து விட்டது சமூகம்.

‘ஊருக்கு வளர்க்கிறேன்’ என்பர் பெண் குழந்தையை சாண் பிள்ளையானதும், ஆண் பிள்ளை? ‘பெண் னுக்கேன் இந்தக் கர்வம்?’ இத்தகைய பேச்சுக்களை நம் வீடுகளில் சர்வசாதாரண மாக நாம் கேட்கிறோம். ஆண் பிள்ளை வருகிறான் என்று 60 வயது கிழவியும் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்வதை நீங்கள் பார்த்திருப் பிரேர்கள். பிள்ளை உட்கார்ந்து பேசுவதையும் தாய் நின்று பேசுவதையும் அன்றூட்டம் பார்க்கலாம். ஏன் இது? ஆண் உயர்ந்தவன், பெண் தாழ்ந்தவன் என்ற எண்ணத்தால் அன்றே? பெண் வயது முதிர்ந்தவளாக இருந்தபோதிலும், தாழ்த்தப்பட்டவளாக இருப்பதால் மரியாதை காட்டக்கூடியவளாக இருக்கவேண்டி வருகிறது. ஆண் சிறிய வயதுடையவனுக் கீருந்தபோதிலும் உயர்ந்தவன் என்று கருதப்படுவதாலும், கருதச் செய்வதாலும் வணக்கத்திற்குரியவனுகிறான். இவ்வித ஏற்றத் தாழ்வு சமூகத்தினிடம் எவ்வாறு புகுந்துவிட்டது? என்று புகுந்தது? இதற்குள்ள ஈடையை வரையறுத்துச் சொல்ல இயலாது. இந்த ஏற்றத் தாழ்வுக்குப் பெரிதும் ஆக்கம் கொடுத்தது சாத்திரம். சமூகம் சாத்திரத்திற்கு அடங்கியது. அச்சாத்திரம் யார் செய்தது? ஆண்கள். ஆண்கள் இயற்றிய சாத்திரக் குப்பையில் பெண் கருக்கு முக்கிய நிலை, சம நிலை கொடுக்கவேண்டுவதை எதிர் பார்க்கலாமா? முடியாது. சாத்திரக் குப்பையைக் கழித்தால் சமூகம் சிர்பெறும். சமூகம் சிரடைவதற்கு பெண்கள் நிலையில் முன்னேற்றம் ஏற்படவேண்டும்.

பெண்ணைப் பெற்றவருக்கு திருமணச் செலவு, சீதனச் செலவு, பல்வேறு காலங்களில் கொடுக்கவேண்டிய செலவு எல்லாம் செலவதான். பெற்றேருக்கு கையைவிட்டுப் போகிறது பொருள். ஆகவே செலவில் யாருக்கும் விருப்பமோ, மதிப்போ இருப்பதில்லை! வருவாயில், பாங்கியில் பணத்தைப் போடுவதில், கை இருப்பு அதிகமாவதில் மதிப்பு அதிகம்! ஆண் மகவு பிறக்கப் பிறக்கப் பாங்கியில் இருப்பு அதிகமாகிறது! பெண் மகவு பிறக்கப் பிறக்கப் பாங்கியின் பணம் செலவாகிறது! பெற்றேரின் பொருளாதாரத்திற்குத் தீங்கு நேரிடுகிறது; அழிவு ஏற்படுகிறது. இந்த நிலையில்தான் ஆணை உயர்வாகவும், பெண்ணைத் தாழ்வாகவும் கருதவைப்பதற்கு அடிப்படையான காரணம். பெண்கள் பெரும்பாலும் சோற்றுக்குக் கேடாய், மனத்தின் காலத்தை

எதிர்நோக்கி மூடர்களாகவே வளர்க்கப்படுகிறார்கள். பெருவாரி யான பெண்கள் நிலையைக் கொண்டு இம்முடிவைக் கொள்ள வேண்டும். கல்வியில்லாதோர் கயவர்கள். அறிவற்றேருக்கு மதிப்போ, உயர்வோ இருப்பதில்லை. ஆகவேதான் நமக்கு மதிப்பும் உயர்வும் இருப்பதில்லை.

இது மட்டுமா ?

திருமணத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது மனம் குணத்தையோ திறத்தையோ, ஒழுக்கத்தையோ, கல்வியையோ, அறிவையோ, குலத்தையோ சார்ந்ததாக இல்லை. மனம் கடையில் வாங்கும் பொருளாயிற்று. சந்தைக் கடையில் எலம் விடுவதுபோலாயிற்று. எந்தப் பெண்ணுக்கு சீரும், சிறப்பும் அதிகமாகச் செய்கிறார்களோ—அதற்கேற்ற இக்கால படிப்பும் (!) வருவாயும் (!! உள்ள மாப்பிள்ளைகள் முன்னுக்கு வருவது வழக்கமாயிற்று. கன்னங்கரேலென்று கருங்குரங்கை நிகர்த்த பெண்ணை வைர மழை பொழிவதாலும், செல்லப் பால் சுரப்பதாலும் எத்தனை ஆண்கள் மனக்கிறார்கள் ! இராஜ இரவிவர்மனின் ஓவியத்தைப் போன்ற அழகு வடிவத்தினர்கள், சேற்றில் முனைத்த பங்கயம் போவிருக்கும் பெண்மணிகள் எத்தனை அலங்கோல அவலட்சண உருவங்களை மனக்க நேரிடுகிறது !! அந்தோ பரிதாபம் ! பரிதாபம் !! இது மேல் போக்காக உருவ அமைப்பில் மட்டும்தான் இது. குண அமைப்பைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அடித்தாலும் கணவன் ; உதைத்தாலும் கணவன் ! என்ற பழுமொழியை முன்னே உலாவ விட்டு அதன் பின்னே நம்மைத் தள்ளி வைத்திருக்கிறது இந்தப் பாழான சமூகம். சாந்தமே உருவான நங்கையருக்கு முரட்டுக் குணமும், மூர்க்க புத்தியும், மிருக சுபாவமுமூள் ஆண்கள் வாய்ப்பதை நாம் தினமும் பார்க்கிறோம். இந்த எல்லை இல்லாத தொல்லையினின்றும் பிரிப்பது ஈசன் ஒருவனுவதான் செய்ய முடியும் !! இந்த அங்யாயத்தைக் குறித்து வெளியில் பேசப் புகுந்தால் ‘வாய்ப்பட்டி’, ‘அடங்காப்பிடாரி’ என்றெல்லாம் தூற்றுவதோடு, ‘கல்லானுலும் கணவன், புல்லானுலும் புருஷன்’ ‘அடிக்க ஒரு கை அணைக்க ஒரு கை’ என்று பேசி மழுப்பித் தேற்றப் பார்க்கிறது இந்தக் கேடுகெட்ட சமூகம் ! பெண்ணின் கொடுமையை மட்டும் பலரறியச் செய்து, “ ஏறுமாறுன மனைவி

வாய்ப்பாலேல் கூருமல் துறவுகொள்” என்று ஆண்களைச் சொல்லி வைக்கிறது இச்சமூகம். ஆனால் கணவன் கொடுமையைத் தாங்காத கண்ணினைய காரிகைகளுள் எத்தனை பேருக்கு கேணிகள் அபயம் கொடுத்திருக்கின்றன; முழுக் கயிறுகள் விடுதலை தந்துள்ளன!! இந்த அநியாயம் ஏன்? நமக்குக் கல்வியில்லை; சம்பாதிக்க வழி கிடையாது; நம்மைக் காத்துக்கொள்ள வகை கிடையாது. கணவன் கையை எதிர்பார்த்து ஏங்கி நிற்பதனாலன்றி வேரெருா காரணம் காட்ட இயலுமா?

இந்த நிலை மாறவேண்டும்

நம்முடைய தமிழ் நூல்களில் “ஆனும் பெண் னும் இனைந்தே முழுமையாகிறது” “வாழ்க்கை எனும் வண்டிக்கு இரு எருதுகள் தேவை. அவை ஆண் பெண். கணவன் மனைவி” என்பதெல்லாம் பரக்கக் காணலாம். “இதோ சிவன் உருவத்தைப் பார். ஒரு உருவத்தில் ஒரு பாதி பரமசிவன். மற்றொரு பாதி பார்வதி தேவி. இவ்வாறு நம் கடவுள் காட்சி அளிப்பது ஆண், பெண் சம நிலையையும், சம ஆற்றல் பெற்றவர் என்பதையும் அறிவுறுத்த வில்லையா?” என்பதெல்லாம் உலகத்தை ஏமாற்றுவதற்கன்றிப் பிறிதென்ன? இவை எல்லாம் ஏட்டுச் சுரக்காய்; அனுபவத்தில் கண்டதில்லை. புக்ககம் புகுந்த பெண் னுக்குச் சுதந்திரமுண்டா? கணவனுடன் சமமான நிலையுண்டா? உங்கள் செஞ்சில் கையை வைத்து நினைத்துப் பாருங்கள். இடியும் துன்பமும் தானே? ஏன் இது? பெண் னுக்கு கதியில்லாததே.

மற்றொன்று, அதையும் சொல்லி விடுகிறேன். ஆண்களின் விளையாட்டுப் பொருள்களாகப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்! குழந்தைகள் பொம்மைக்கு அலங்காரம் செய்து மகிழ்ந்து விளையாடுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இந்த நிலையில்தான் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். கண்களுக்கினிய முறையில் பெண்களை அலங்கரித்துக் காண வேண்டுமென்பது ஆண்களின் கருத்தும் எண்ணமும். இந்தக் கருத்திற்கும் எண்ணத்திற்கும் தூபம் போட்டு வளரவிடுவது நம்மவரிடமுள்ள கட்டுக் கடங்கா மோகம். எதில்? நகைகளில், உடைகளில், நலமற்ற பூக்களில் கொண்டுள்ள நங்கையர் மோகமே வெளியில் போகும்போதெல்லாம் நம்மை நம்

சக்தியின் எல்லைவரையில்—நம் மூளைக்கு எட்டின வரையில் நம்மை அழகுபடுத்திப் படிமத்தில் பார்த்துப் பார்த்து முற்றிலும் திருப்தி யடைந்த யின்னர்தான் நாம் வெளியில் புறப்படுகிறோம்! இது என்ன பேதமை? நம் உடலை இயற்கைக் கூற்றுக்களினின் தும் காப்பதற்கு உடை என்பதை மறந்து அழகுக்காகவே உடை என்று நினைப்பதும், அதற்காகப் பணத்தைக் கொட்டிப் பலவித வர்ணங்களைக் கொண்ட துணிகளையும், மணிகளையும், நகைகளையும் வாங்கி நம்மைப் புனைந்து கொள்வதும் நம்மை நம் மனத்திற்கு அடிமையாக்குகிறோம். அதனால் ஆண்கள் நம்மை அலங்கரித்து அழகுபார்க்கும் பதுமைகளாக நம்மைக் கருதவைக்கிறோம்! இது மிகக் கேவலம். இப்படி எல்லாம் செய்வதின் காரணத்தினால் தான் “பெண்ணுறவாம் வந்த மாயப்போய் தன்னை” என்று நம் மைப்பற்றிச் சொல்ல வைத்ததோடு “மாதர் மயக்கத்தை யறுக்க வேண்டும்” “வாளருங் கண்ணியர் மோகம் எமவாதைக் கணலை வளர்க்கும்” என்றும் தரியுமான சுவாமியைச் சொல்லவும் வைத்தோம்.

இந்த நிலை மாறி இயற்கை வனப்பில் முன்னேற்றம் கொள்ள ஆசைப்பட வேண்டும்.

பிறப்பில் அடிமை, சமய அடிமை, சமூக அடிமை, பொருளா தார அடிமை, அழகு அடிமை, அறியாமைக் கடிமை ஆகிய அடிமைத் தளைகளை உடைத்தால்தான் நாம் முன்னேற்றமடைவதற்கிய அம். பெண்கள் முன்னேற்றமடையாவிடில் நாட்டிற்கு உயில்லை, ஆண்களுக்கு உயர்வில்லை என்பதை ஒவ்வொரு பெண்ணும் நன்றாக உணர வேண்டும்.

இந்த முன்னேற்றத்தை யடைய வழி என்ன?

சமயத்தின் பெயரால் நம்மிடையே புகுத்தப்பட்டுள்ள இன்றைய முட்டாள் பழக்கத்தை விட்டாலன்றி நாடு முன்னேறுவது துர்ல்லபம். ஏறும்பு முதல் மனிதன் வரையிலுள்ள உயிர் ஒரே தன்மையதே என்று சொல்லும் நம்மவர், பிறப்பது பெண்ணையினும் ஆணையினும் இன்பத்துக்குரிய ஒரே செயல் என்பதை மறந்ததேன்? பிறத்தல் இயற்கையின் செயல், இருவரும் சமூகத்திற்கும், நாட்டிற்கும் முக்கியமானவர்கள் என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். எழுபது வயதுள்ள பாட்டி எழுவயதுள்ள பேரனுக்கு

எழுந்து சின்று மரியாதை காட்டும் பொருளற்ற அடிமை மனப் பான்மையை ஒழிக்க வேண்டும்.

பெண்களுக்கு கல்வி வேண்டும். என்? ஒரு ஆண் படித்தால் அவ்வொருவனுக்குத்தான் உதவும். பெண் படித்தால் குடும்பத்திற்கே உதவும். அவ்வாரூபின் எக்கல்வி வேண்டும்? இக்காலக் கல்வி வேண்டவே வேண்டாம். இப்பொழுதுள்ள கல்வித் திட்டம் ஆங்கிலேயர் கிழக்கிந்திய வாணிபக் கழகமாக வந்து நாட்டைப் பிடித்தபோது இந்த நாட்டை ஆட்சி செய்வதற்குப் போதிய ஆட்களில்லாமல் அதற்காகப் பயிற்சி செய்வதற்காக வசூல்த்த திட்டமாகும். இந்தத் திட்டம் அடிமை வாழ்வை நிரந்தர மாக்க வந்த திட்டம். பணச் செலவுள்ள திட்டம். தேகத்தைப் பாழ்பண்ணும் திட்டம். மேல் நாட்டிற்குகந்த திட்டம். கீழ் நாட்டிற்கு ஏற்ற திட்டமன்று. சகோதர மனிதர் வேற்றனுகவும் விரோதியாகவும் கருசவைக்கும் திட்டம். ஆண்களுக்கே உதவாத திட்டம். ஆதலின் எப்படிப் பெண்களுக்கு ஏற்றதாகும்?

இந்தத் திட்டத்தில் பெண்கள் படித்தால் என்ன நேரிடும்? சமையல் செய்வதை மறக்கச் செய்யும். வாழ்க்கைமக்கு அவஸ்ய மானதை மறக்க வைக்கும். மனைவியும் கணவனும் வாழ்க்கை யுணர்ந்து வாழ வைக்காமல் முரண்பட நடக்கவைக்கும். மக்கள் பிறப்பது வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு, நல் வாழ்க்கைக் காண்பதற்கு. அதற்கு தகாத திட்டம் நமக்குத் தேவையில்லை. ஆகவே இதனை ஒழித்து, நமக்கு ஏற்றபடிநம் நாட்டிற்கு ஏற்றபடி மாற்றி அமைக்க வேண்டும். அந்த நாளை நாம் விரைவுபடுத்த வேண்டும்.

சமூகத்தில் நம்மை உயர்வாகவும், பெருமையாகவும் கருத வைப்பதற்கும் நாம் முன்னேறுவதற்கும் வேறொன்று தேவை. இப்பொழுதுள்ள மனமுறை, பெண்களுக்காக எழுதப்படாத சட்டங்கள் இருக்கின்றனவே அவற்றை மாற்றி யமைக்கவேண்டும். பணத்திற்காக மனப்பதென்னும் வழக்கத்தை நாம்தான் மாறும்படிச் செய்ய வேண்டும். இதற்குச் சட்ட சபைகள் தேவையில்லை. சட்டம் தேவையில்லை; நீதிமன்றங்களும் தேவையில்லை. “பணம் இவ்வளவு கொடுத்தால் மனப்பேன்” என்று எவன் கேட்கின்றாலே அத்தகைய கதியற்றவனை, வாழ வழியற்றவனை, பிழைக்க வழி காணுதவனை மனப்பதில்லை என்று மனமாரா

ஒவ்வொரு பெண் னும் உறுதிகொள்ள வேண்டும். அத்தகைய வனுக்குத் தம் பெண்ணைக் கொடுப்பதில்லை என்று ஒவ்வொரு தாயும் உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டும். நாம் விலைப் பொருள்கள்லல். ஆகவே இத்தகைய உறுதிகொள்ளின் அவசியம் ‘படித்தவன்’ என்ற பேரில் ஆண்கள் பெண்களை விலைக்கு வாங்கும் வழக்கம் அவசியம் மறைந்தே ஒழியும். பெண் பெற்று அவதிப்படும் பெற்றேர்களின் துண்பம் மறையும். இதற்குச் சாரதாவோ, தேஷ்முக்கேதோ தேவையில்லை நமக்குச் சட்டம் செய்ய.

வாழ்க்கை இன்பம்

இருபொருள்களின் இணைப்பால் மின்சாரம் தோன்றுகிறது போல அறிவுப் பொருள்களின் சேர்க்கையால் இன்பம் உண்டாகிறது. அறிவுக்கு வளர்ச்சியுண்டு. அதுபோல அறிஞர் கூட்டத் தின் இன்பத்திற்கும் வளர்ச்சியுண்டு. ஆகவே அறிவின் நிலைக்கு ஏற்றவாறு இன்பமுண்டாகிறது. அவ்வின்பம் உள்ளத்தின் உணர்ச்சியே. அவ்வணர்ச்சியே மனிதனின் மின்சார சக்தி.

செல்வமும் இன்பமும் ஒன்றுவழில்லை. செல்வாக்கு, பட்டம் ஆயுள் செல்வம் முதலிய எல்லாவற்றையும் இயற்கை அன்னைகொடுப்பாள் ; ஆனால் இன்பத்தைக்கொடாள். இன்பத்தை அடைய நாமே முற்படவேண்டும். அம்முயற்சிக்கு ஏற்பக்கூலி யுண்டு. வீணையில் இசை இருப்பதுபோல் வாழ்க்கையில் இன்பமுண்டு. வீணையை மீட்டத் தெரிந்தால் இசையை எழுப்பலாம். அதுபோல வாழ்க்கையை நடத்தத் தெரிந்தால் இன்பத்தைக் காணலாம்.

“இன்பத்தைத் தேடி வேட்டையாடாதே. உன்னை விட்டு வெளியில் இன்பமில்லை. நியே மற்றவருக்கு இன்பமாகத் தோன்று. உன்னைக் கண்டு மற்றவர் களிப்புக் கொள்ளட்டும்” என்று ரஸ்கின் என்னும் புலவர் சொல்கிறார். வாழ்க்கையை இன்பமயமாக்குவது கடினமான வேலை. மண்ணில் பொன்கலந்துள்ளது ; மணிகள் கலந்துள்ளன. பெருங்கடவில் பவழ முண்டு. அப்பொன்னும், மணியும், முத்தும் மகளிரின் கழுத்தி அம் காதிலும் மிளிர்வதற்கு முன் எவ்வளவு பாடுபட வேண்டி இருக்கிறது ? அத்துணைப் பாடுபட்டால் தான் வாழ்க்கையிலும் துன்பத்தோடு கலந்துள்ள இன்பத்தைக் காணலாகும்.

பகலும் இரவும் கலந்ததே நாள். அதுபோல் இன்பழும் துன்பழும் கலந்ததே வாழ்க்கை. துன்பமின்றேல் இன்பமில்லை. இன்பமின்றித் துன்பழுமில்லை. உன்னை, உன் உற்றுரை, உன் வாழ்க்கையை மட்டும் நீ நினைத்தால் அதுதான் துன்பம். பிறரை, பிற உயிரை, வெளி உலகத்தை நீ நினைத்தால் அது தான் இன்பம். உன்னை நீ மற. அவ்வாறு மறப்பது வாழ்க்கையில் கலந்த துன்பத் தைப் போக்குவதற்கு வழியாகும். அத்துன்பம் அகன்றுல் இன்பம் எஞ்சி சிற்கும். இருட்டைக் கண்டு குழந்தைகள் அஞ்சு வது போல் பகலைக் கண்டும் பயப்படுவோர் பலர். அத்தகை யோர்க்கு இன்பழும் துன்பமாகும்.

தேவலோகத்தில் பிறந்து, கற்பகத் தருவின் கீழிருந்து, காமதேனுவை நுகர்வதுதான் இன்பமென்று மக்கள் எண்ணுவது தவறு. அறிவுடையோர் எங்குப் பிறப்பினும், எங்கிருப்பினும் இன்பம் காண்பார். மனமே எதற்கும் காரணம். கதிரவன் ஒளி அரண்மனையிலும் குடிசையிலும் படுகிறது, மலை உச்சியிலும் பள்ளத்தாக்கிலும் பரவுகிறது. அது போலவே மனத்தின் கதிரொளி இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பற்றி நிற்கும். துன்பத் தினைக் கண்டு கசப்பதும் இன்பத்தினைக் கண்டு களிப்பதும் அறிவுடையோர் செயலன்று. துன்பத்தினையும் இன்பமாகக் கொள்வதற்கு மிக்கபயிற்சி வேண்டும். அப்பயிற்சி தான் வாழ்க்கை.

இவ்வுலக வாழ்க்கையினைக் கடுங்காவல் தண்டனையாக நினைப்பார் பலர். ஏழைக்குத்தான் இந்நினைப் பென்பது தவறு. செல்வனுக்கும் அத்தகைய நினைப்பு உண்டு. செல்வன் பணத்தால் பொருளைப் பெறலாம், இன்பத்தினைப் பெற இயலாது; துன்பத் தினையும் போக்க இயலாது. உலகத்தின் பொருளைத் தேடுபவனே அவன். அவ்வேலையில் அவன் ஒய்வு காணுன்; அமைதியை அடையான்; சாந்தியைப் பெறுன். ஒய்வும், அமைதியும் இன்றேல் இன்பம் இல்லை. அவற்றிற்கு மனத்தைப் பக்குவப் படுத்தவேண்டும். ஆசையின் அலைகளை அடக்கவேண்டும். பகற் கனவை ஒழிக்கவேண்டும். அது தான் வாழ்க்கையின் நோக்கம்.

கதிரவனுடைய ஒளி மலர்களை மலரச் செய்கிறது. காய்களைக் களியச் செய்கிறது; உயிர்களை உயரச் செய்கிறது, அது

போல் உற்சாகம் இன்பத்தைப் பெறச் செய்கிறது. உற்சாகம் நம்பிக்கை, உணர்ச்சி, மக்களுக்கு இருக்கிற வரையில் மனம் ஒடிவ தில்லை; வாழ்க்கை கசப்பதில்லை. காரைக் கண்டு மயில் அகவுவது போல் உற்சாகத்தைக் கண்டு உள்ளம் மலர்கிறது; களிக்கிறது; இன்பம் பெறுகிறது. அறிவில்தான் உற்சாகம் உண்டு. துன்பத் தையும் இன்பத்தையும் ஒன்றாகக் கொள்வதே அறிவு. எதையும் கவலையாகக் கொள்ளாமல் அன்பாகக் கொள்வது அறிவிலுடைய வேலை. அவ்வறிவு பிறர்பால் தொடர்பு படுத்தும், அத்தொடர்பே அன்னின் பிடம். அன்பு காதலாகும். காதலே கடவுளாகும். அக்காதற் கடவுளைக் காண்பதே வாழ்க்கை இன்பம்.

16. பேர்னுட்ஷா

[திரு ஸி. ஆர். நரசிம்ம ராஜ்]

மனித இனத்தின் இடையிலே மலிந்து கிடக்கும் இழிவான மனப்பான்மைகளை மாற்றி அமைக்க காலத்திற்கேற்ப பெருமக்கள் தோன்றுவது வழக்கம். அவர்கள் கவிவானர் களாகவோ, கதாசிரியர்களாகவோ, கட்டுரையாளர்களாகவோ, சரித்திராசிரியர்களாகவோ காட்சியளிப்பர். அங்ஙனம் தோன்றிய இங்கிலாந்தின் சமூக சீர்க்கேடுகளை எழுத்தோஷியமான நாடகங்களின் மூலம் களைய அரும்பாடுபட்டு வருபவர் பேர்னுட்ஷா ஆவர். இவரின் எழுத்தின் ஒலியும் ஒளியும் இங்கிலாந்து மட்டு மல்ல, உலகின் ஏனைய நாடுகளிலும் இனிது மினிர்கின்றது. நவீன நினைவுகளின் நாயகர்கள் என்று கருதப்பட்டு வரும் கார்ல் மார்க்ஸ், எச். ஜி. வெல்ஸ், ஸி. யிஃ எம். ஜோட், ஹத்லே என்பவர் களின் குழுவிலே ஷா பிடு பெற இடம் பெற்றிருக்கிறார்.

இவர் 1856-ம் வருடம் கப்பின் நகரில் எளிய ஆனல் உயரிய ஒழுக்கமுடைய குடும்பத்திலே பிறந்தார். இவரது தந்தையார் சிற்றின்பப் பிரியர்—வேடிக்கையாகப் பேசும் திறம் பெற்றவர். ஆனல் குடிகாரர். இவரின் தாயாரோ பழைமையிலும் மத நம்பிக்கையிலும் ஊறிப்போனவர். எப்பொழுதும் சங்கீதத்திலேயே

ஆழந்தும் அமிழ்ந்தும் கிடப்பவர். ஷா இளமையிலே தன்னாங்தனிமையாக, தாய் தந்தையரின் ஆதிக்கத்தினின்று விடுபட்டு வளருமாறு ஒதுக்கப்பட்டார். இவ்வாறு பெற்றேர்களின் அக்கரையின்றி உதற்பட்டு வாழ்ந்த “வீட்டின் இளமை வாழ்வு” இவர் எதிர்காலத்தில் தனிப்பட்டு வாழும் இயல்பைப் பயிலுவதற்கு ஏற்ற வளர்சிலமாகப் பயன்பட்டு வந்தது. இவர் தந்தையரின் தீயபண்பாய சூடிப் பயிற்சியைப் பயிலாதிருந்தாராயினும் தாயாரின் நல்லொழுக்கம் நன்கு அவருக்குப் படிந்திருந்தது.

பெர்னட்ஷா அக்காலப் பள்ளிகளில் பயிற்றுவித்த பாடத்திட்டமும், பாடங்களும் எள்ளளவும் விருப்ப முடையதாகவில்லை. தாகூரைப் போல! அவர் தனிகரமாக “நான் பள்ளிக்குச் சென்று பயின்றதால் கண்ட பலன் எதுமில்லை” என்று கூறுவர். தனக்கு வேண்டாதனவும் விளங்காதனவுமானவற்றைப் படிக்கத் தன்னிடம் எத்தகைய சக்தியும் சாமர்த்தியமும் இல்லை என்று மனப்பூர்வமாகக் கூறிக்கொள்வார் என்றாலும் அவர் படிக்காதன எவை என்றும், அவருக்கு விளங்காதன எவை என்றும் நமக்கு விளங்கவில்லை. மாணவர்கள் தமக்கு விருப்பமில்லாதனவற்றைப் படிக்குமாறு வற்புறுத்துகின்ற உபாத்தியாயர்கள் மீது திடமாகக் குற்றஞ்சாட்டுவார்கள். தம்முடைய ஐந்தாவது ஆண்டு முதற் கொண்டே—என் அதற்குக் குறைவான வயது முதற்கொண்டும் எனலாம், ஷா பேராவலோடும், பேரார்வத்தோடும் நிரம்பப் படிப்பார்—சதா படித்த வண்ணமாகவே காணப்படுவார். அவர் தன்னுடைய பத்தாவது ஆண்டு முடிய முன்னரே கிருஸ்துவவேத நூலாகிய பைபிளையும் ஷேக்ஸ்பீயர் எழுதிய நூல்களைத் தையும் எழுத்தெண்ணிக் கற்றிருந்தாரெனலாம். தம்முடைய பன்னிரண்டாம் வயது நிரம்பு முன்னரே ஆங்கில நாவலாசிரியன் ‘சார்லஸ் டிக்கன்ஸ்’ எழுதிய நூல்கள் முழுவதையும் கற்றறிந்திருந்தார். அவர் கற்ற கல்வியாவும் அவருடைய ‘தன் முயற்சியால் கைகூடிற்றே அன்றிப் பெற்றேரின், உற்றேரின், மற்றேரின் தூண்டுதலினுலோ, துணையினுலோ, உதவியினுலோ அல்ல.

அவர் தம்முடைய இருபதாம் ஆண்டில் வண்டன் மாநகரம் சென்று வாழுத்தலைப்பட்டார். அங்கு ‘எழுத்தாளர்’ என்ற வகை

யில் வாழ்ந்தார். ஆனால் அவர் எழுதிய ஐந்து பெரிய நாவல்கள், எப்பதிப்பகம் அனுப்பப்பட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் விடு திரும்பி வருவதாயின. இவ்வாறு வருவாய் இன்றி வறுமை யில் வாழும் நாளில் இவரின் அண்ணையார் ஈட்டும் பொருளைக் கொண்டே தன் வாழ்வை நடத்தி வந்தார். அவருக்குத் தன் அண்ணையார் பொருளை ஈட்ட அதனைக் கொண்டு தான் வாழ்வது வெட்ககரமாகவோ விசனிக்கத்தக்கதாகவோ, வெறுக்கத்தக்க தாகவோ தோன்றவில்லையாம். ஆனால் தனக்குப் பிடிக்காத—பொருந்தாத வேலையைச் செய்து வாழ்க்கையை நடத்த விரும்பவே மாட்டார்.

அவர் வண்டன் நகருக்குச் சென்று பத்து வருடங்கள் வரையில் சம்பாதித்த பணம் ஆறு பவுன்கள். அவற்றில் ஐந்து பவுன்கள் மருந்து வகைகளை விளம்பரப்படுத்த எழுதித்தங்க துண்டுப் பிரசரங்களின் மூலம் பெற்றவையாம். ஆயினும் அவர் தன்னை எப்பொழுதும் ஒரு ‘கலைஞர்’ என்று வெளிப்படையரகச் சொல்லிக்கொள்ளத் தயங்கமாட்டார். ‘கலைஞர்’ என்பதற்கு அவர் கொண்ட கருத்து வேடிக்கையானது. “கலைஞர் எப்பொழுதும் தன் மனைவிக்குக்கூடச் சோறிடும் அளவு சம்பாத தியம் பெறும் அதிர்ஷ்டம் இல்லாதவன்—அதாவது தன் மனைவியைப் பட்டினியால் வாடச் செய்வான்—தன் மக்களை வெற்றுக்காலோடு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக விடுப்பான், ஏழ்மையின் காரணமாக காலுக்குச் செருப்பு வாங்கித்தரும் வசதியும் வழியும் அற்றவன்—தனக்காகத் தன் தாயையும் வயோதிக சிலையிலே வேலைக்குச் சென்று வருந்தக்காண்பான்—அவன் தன் கலைக்காகக் கவல்வானே அன்றி; மற்றைய கவலை ஏதும் கொள்ளான்” என்பதாம்

இன்னர் பெர்னுட்ஷா ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் ஓரிரண்டிற்குச் சங்கீத விமர்சனம் எழுதும் எழுத்தாளராக விளங்கியபோது மாதம் ஒன்றுக்கு சராசரி இருபது பவுன்கள் வருமானம் பெற்று வந்தார். இப்பணியை ஆற்றி வந்ததால்தான் அழுகுபட எழுதச் சீர்திருத்திக் கொண்டார். அவர் எவ்வரையும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி மரியாதையற்ற வகையில் விமர்சனம் கூறிவிடுவார். ஆயினும்

அதற்கு நேர்மாருகத் தன்னிப்பற்றிப் பெருமைபடப் புகழ்ந்து கொள்வார். என்றாலும் ஷாவைப் போல் இதுகாறும் யாவரும் விரும்பிப் படிக்குமாறு அழகிய சங்கீத விமர்சனங்களை ஏவரா யினும் எழுதியிருப்பாரா என்பது ஜயப்பாடே.

அவர் தொடர்ந்து பின்னர் நாடகங்களைப்பற்றி விமர்சனம் எழுத ஒரு சில பத்திரிகைகளுக்கு இயைந்தார். அங்கிலையில் அவர் விமர்சனம் கூறுத் தடிகள் நடிகைகள் எவருமிலர். தமக்கு அளவு கடந்த பற்றுதல் ஷேக்ஸ்பீயர் பால் இருப்பினும்கூட அவரையும் கண்டிக்காமல் ஷா விட்டதே இல்லை. எனினும் ஷேக்ஸ்பீயரின் நூல்களைக் குறைத்தும் திருத்தியும் வெளியிடுவோரை அங்ஙனம் செய்வது தகாது என்று கண்டித்தார்.

பெர்னுட்ஷாவிற்கு அக்கால நாடகங்களின் போக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவை யாவும் போலீஸ், விவாக ரத்து ஆகிய கருத்துக்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. ஷாவிற்கு அவற்றைத் திருத்தி அமைக்கப் போராவல் எழுந்தது. மத தத்துவக் கருத்துக்கள் செறியாத நாடகங்கள் ஓர் இம்மி அளவேனும் பிடிக்கவில்லை.

அவர் 1822-ம் ஆண்டில் 'சம உரிமை'க் (Socialism) கட்சி யின் கோட்பாடுகளை (Henry George) என்பவர் பேசக்கேட்டு அக்கட்சியில் விரும்பிச் சேர்ந்தார். அதே சமயத்தில் அவர் 'கார்ல்மார்க்ஸ்' எழுதிய 'டாஸ் காப்பிடல்' ('Das Kapital') என்ற அரசியல் நூலையும் படித்து, அதனுடைய அழகிய கருத்துக்களையும் கருத்துட்ட கொண்டார். 1884-ல் அவர் சோவியலிலத்தைப் பறப்புவதற்காக Fabian இயக்கம் என்பதில் சேர்ந்து பெரிதும் பாடுபட்டார். இங்ஙனம் இவர் இச்சங்கத்தில் உழைத்த முதல் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் பெரியதும் சிறியதுமான பொதுக் கூட்டங்கள் ஆயிரத்துக்கு மேலாகப் பேசியுள்ளார். இவ்வாருக இவர் ஒரு பெரிய புகழ்மிக்க பேச்சாளராக மாறப் பெரிதும் வழி ஏற்பட்டது.

இங்கிலையில் தம் பரந்த அறிவின் திறனாலும் அரிய உழைப்பின் மேம்பாட்டாலும் பெர்னுட்ஷா தன் நண்பர்களோடு இணைந்து

Fabian சங்கத்தை ஆங்கில அரசியல் சரித்திரத்தில் பெரியதோர் இடம் பெறுமாறு செய்வித்தார். ஷா பொதுஜன உழைப்பில் ஈடுபட்டதோடு நில்லாமல் இடையே ஒய்வு கிடைத்தபோது சமூகத் தைச் சீர்திருத்த விழைந்து பல நூல்கள் எழுதியதுண்டு. இங்ஙனம் அவர் ஆரம்பத்தில் எழுதிய நூல்கள் மூன்று. அவை 'Widower's House', 'The Philanderer; 'Mrs. Warren's profession' எனப்படுவன. இவை மூன்றினையும் ஒன்றூய் இணைத்து அவற்றிக்கு ஒரு பொதுவான தலைப்பிட்டார். அதாவது 'The Unpleasant Plays' 'இனிமை அற்றநாடகங்கள்' எனப் படுவதாம். இவ்வித தலைப்பு அவரிட்டதற்குக் காரணம், ஆங்கில மக்களின் அன்றூட வாழ்விலும் சமூகத்திலும் செறிந்துள்ள சீர்மையற்ற பண்புகளைப் பொதுவுலகின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவே எனலாம். ஷாவின் எழுத்தோவியங்களை ஒரு சில விமர்சகரே ஊகித்து உணரும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். ஏனெனில் அவையாவும் அவர் வரி வடிவங்களின் பெயரால் விடுக்கும் வாரும் வேலும் வில்லும் போன்று உள்ளத்திலே திகிலையும் கிணத்தையும் கிண்டிவிடும் தாக்குதல்களாம். அவர் கையாளுகின்ற ('ஆங்கிலத்திலே கூறப்படும் 'Wit')—'அறிவு செறிந்த நுனுக்கமான வேடிக்கைப் பேச்சுகள்,' கேட்போரின் கண்ணங்களில் அமுதாறச் செய்வதைவிட ஆத்திரத்தைத்தான் அதிகமாக மூட்டும். அதாவது, அவ்வளவு கொடுரோமான சீர்திருத்த மனப்பான்மையோடு கூடிய சாட்டை அடிகளாக அவை விடும்.

அவர் ஆரம்பத்தில் எழுதிய நாடகங்களில் கையாண்ட திறனெல்லாம் பரம்பரையாக வழிவழி வந்த பண்பாடற்ற எண்ணங்களை எள்ளி நகையாடலே ஆகும். அக்காலத்தில் அவர் எழுதிய Arms and the man ; Candida ; You Never Can போன்ற தான் நாடகங்களில் விக்டோரியா காலத்தில் நிலவி வந்த கேவலமனப்பான்மைகளையும், ஒழுக்கத்தையும் கண்டித்திருக்கிறார். ஷா, ஆதியில் எழுதியதான் Mrs. Warren's Profession ; The Showing up of Blanco Pasnet' ஆகிய இரு நூல்களும் அரசாங்கத்தாரால் தடை செய்யப்பட்டன.

பெர்னுட்ஷா தம் நாற்பதாம் வயதில் (1896-ல்) Charlotte Payne Townshend என்ற சீமாட்டியான ஐரிஷ்மாதொருத்தியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அச் சீமாட்டியாரும் Fabian சங்கத்தில் சேர்ந்து சமூக ஊழல்களைக் களையும் பணியில் சாலவும் பாடு பட்டார். இங்னைம் ஷாவும், அச்சீமாட்டியாரும் நெருங்கிப் பழகிய நட்பு இறுதியில் காதலாகக் கருக் கொண்டது. எனவே 1898-ல் அவ்விருவருக்குமிடையே திருமணம் நடைபெற்றது. ஓயா உழைப்பாலும் வேளைக்குத் தக்க உணவு கொள்ளாயையாலும் ஷாவின் உடல் பலங்குன்றிக் காணப்பட்டது. எனவே திருமணம் முடிந்தவுடன் அக் கார்லெட் அம்மையாருக்குத் தன் கணவன் இழுந்த உடல் நலத்தையும் பலத்தையும் புதுப்பிப்பதே முக்கியமான வேலையாகத் தோன்றியது. காலங் கழியக் கழிய ஷா தன் வாழ்வில் முன்னேறவது போல் வேலையிலும் இனிமை தோன்ற முன்னேறினார். இங்கிலையில் அவர் தம் சொந்த தத்துவத் தையும் மத நோக்கத்தையும் விளக்கி வெளியுலகை வறண்ட பாலை வனத்தினின்றும் வளம் படைத்த வயல் வழியே அழைத்துச் செல்ல 1903-ம் ஆண்டு Man and Superman (மனிதனும் அதிமனிதனும்) என்ற நாடகத்தை வெளியிட்டார்.

ஷா எப்பொழுதும் தான் கண்டுய்த்த சொந்த தத்துவார்த்தத் தைக் கடைப்பிடிப்பாரே அன்றி பிறர் காட்டிய வழியில் சென்று மாட்டிக் கொள்ளமாட்டார். தனக்காகத் தன் மூளை வேலை செய்யவேண்டுமே அன்றி பிறர் மூளை வேலை செய்து கண்டு பிடித்த உண்மைகளை ஒருபோதும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்.

பெர்னுட்ஷா எழுதிய நாடகங்களில் சாலச்சிறந்து விளங்குவது “ஹீதரும், கிலியோபாத்ராவும்,” என்பதே. அவர் மற்றும் ‘Major Barbara’ என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

அவரியற்றும் நாடகங்கள், வெளி உலகம் வியந்து பாராட்டும் திலையில் பரப்பெய்தி உள்ளன. இம்மட்டோடு தில்லாமல் பெர்னுட்ஷா மேலும் பல நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவருடைய நாடகங்களைல்லாம் மிக மிக நீண்ட,—சில சமயங்களில் நாடகத்தையேவிட நீண்ட முகவரைகளால் அலங்கரிக்கப்படும்.

அம் முகவரைகளெல்லாம் சாலச் சிறந்த வசன நடை செறிந்த தாகக் காணப்படும்.

இவ்வாறு புகழ் மனக்க வாழும் இந்நாடகாசிரியருக்கு 1925-ம் ஆண்டு இலக்கியத் துறையில் இணையற்ற தொண்டு புரிந்தமை கருதி 'நொபெல் பரிசு' வழங்கினர். 'நொபெல் பரிசு' எனப்படுவது அவ்வாண்டில் கலைகளின் தனித் தனித் துறை ஒவ்வொன்றிலும் சிறந்ததாக எழுதப்படும் நூல்களுக்கு வழங்கப் படும் பெருவாரியான நிதியாம். ஆயின் உண்மையைக் கூறப்போனால் ஷா அவ்வாண்டில் எத்தகைய புதிய நூலையும் எழுதி வெளியிட்டாரில்லை. எனவே தமக்கு அளித்த நிதி தகுதியற்று என்று மறுத்தார். அவர் வேடிக்கையாக "இவ்வாண்டில் நான் எதுவும் எழுதாது உலகத்தைச் சுற்று ஓய்வில் விடுபட்டிருக்குமாறு செய்ததீன் நலனுக்கு அறிகுறியாக அளிக்கும் நன்றிப் பரிசில் போலும்," என்று கூறினார். தமக்கு அளிக்கப்பட்ட பரிசுத் தொகை 7000 பவன்களையும் முதலில் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தாரேனும், பின்னர் நண்பர்களின் தொந்தர விண் பேரில் ஏற்று உடனே "Anglo Swedish Literary Alliances," என்ற இயக்கத்திற்கு நன்கொடையாக வழங்கினார். அவர் 1945-ல் Every Body's Political What is What; என்ற நூலை வெளியிட்டார்.

பெர்னிட்ஷா என்றும் மாமிசம் உண்ணமாட்டார் காய் கறி களையே உண்பார். மற்றும் அவர் அதிகக் கடுமையான பான வகைகளையும் பருகமாட்டார். இதைப்பற்றி அவர் அடிக்கடி, தன் உடலில் இத்தகைய உயரிய வலிமையும் நலனும் விளங்கக் காரணம் இவ்விரு பழக்கங்களே என்று பெருமிதத்தோடு கூறுவார். மற்றும் பெர்னிட்ஷா, "சாதாரண மனிதனைருவனல் இயற்கையாக இயற்றக் கூடிய அரிய செய்வொன்றைப் பெரும்பாலும் குடியும் மாமிச முண்ணுதலுமான் பழக்கங்களைக் கொண்டுள்ள ஒருவனல் செய்ய முடியாது" என்று தீர்மானமாகக் கண்டு தெளிந்தார். இதனை அவர் தானரிந்ததோடன்றி வெளியிலகிற்கும் தன்னை ஒர் எடுத்துக்காட்டாக வைத்து விளக்கியும் வருகிறார்.

மேலும் அவர் புகை குடிப்பவருமல்ல. அவர் தம்முடைய இருபது ஆண்டுகள் நிரம்பு முன்னரே தன்னறையில் தான் போடு கின்ற குப்பை கூளங்களைப் பிறரொருவரை ஏவிப் பெருக்கச் செய்வது ஒருவனுடைய அநியாயத்தையும் அறியாமையையும் விளக்கும் என்று இடித்துப் பேசுவார்.

முறைமைக்காகவும் மரியாதைக்காகவும் அர்த்தமற்ற வகையில் கையாளும் சடங்குகள் ஷாவிற்கு என்றும் பிடிக்காது. மாலைக்காலத்திற்கு என்று தனிப்பட்ட முறையில் உடைகளை அணிந்து கொள்ளும் அப் பழக்கமும் அவரிடம் காணப்படவில்லை. நல்ல சம்பாஷனை நிகழ்த்தலாம் என்ற திடமான எண்ணாந் தோன்றினால் அவர் தன் நண்பர்களின் வீடுகளுக்கு எப்பொழுதோ ஒவ்வோர் சமயம் வார இறுதியில் வரவேற்பிற்கிணங்கச் செல்வார். அங்கு அவா தனிப்பட்ட முறையில் கௌரவமாகவும் நடந்து கொள்ளாமல் நண்பர்களின் வீட்டில் கலந்து எல்லா வேலைகளையும் செய்வார். எனினும் பொதுவாகச் சொன்னால் ஷாவிற்கு விடுமுறை நாட்களிலும், விளையாட்டுகள் பிடிப்பதில்லை. தம் உடல் பயிற்சிக்கென்று அவர் சைகள் விடுவதையும் நீந்துதலையும் பெரிதும் விரும்புவார்.

அவரணியும் ஆடைகள் அவருடைய உண்மையான உள்உருவை விளக்குவதகும். எப்பொழுதும் அவர் ஆடை அணிவதில் மற்றவர்களினின்றும் தனிப்பட்டு விளங்குவார். அவருடைய சட்டைக் 'காலர்கள்' மிருதுவான தன்மையன. அவர் எப்பொழுதும் Skirts என்று கூறப்படும் மேலங்கியை அணிந்து கொள்ளவே மாட்டார். அவர் தலைமுதல் உள்ளங்கால் வரையிலுமாக நீண்ட அங்கியை அணிந்துகொள்ளப் பிரியப்படுவார்.

அவர் உருவத்தில் மிகவும் நீண்டு ஒல்லியாக ஆனால் சுறுசுறுப் போடு ஒரு புதுப் பொலிவு தோன்றக் காணப்படுவா. அவர் இனிமையாகப் பாடுவது மட்டுமன்றி மோட்டார் ஓட்டுவதிலும் புகைப்படமெடுப்பதிலும் அளவற்ற ஆசை கொண்டவர். அவர் தன்னைப் பிறர் படம் பிடிக்கப் பெரிதும் உளங்குளிர்வார். இங்ஙனம் எடுத்த அவரின் புகைப் படங்கள் எண்ணிறந்தன, காணலாம். ஷா சதா படித்துக் கொண்டிருப்பதில் ஆவல் கொண்டவர். சந்தேக மேதுமில்லாமல் அவரை ஒரு சிறந்த இலக்கியத் துறையில்

பெரியார் எனலாம். ஷேக்ஸ்பியருக்கு அடுத்தபடியாக சிறந்து விளங்கும் நாடகாசிரியர் இவரே. அவர் எப்பொழுதும் சீரிய கருத்துக்கள் செறிந்த நாடகங்களையே எழுதுவார். பழையை மிக்க பண்பாடற்ற பழக்க வழக்க ஒழுக்கங்களைச் சீர்திருத்தப் பெரிதும் முயன்றார். அறிவு நுனுக்கம் கொண்ட பேச்சுகள் பேசுவதில் வல்லவர். ஷா தம்முடைய ஆற்றெழுக்கான அரிய அறிவுமிக்க பேச்சு வண்மையால் மக்களின் உயிரையும் உணர்ச்சியையும் உள்ளத்தையும் தட்டி எழுப்பும் சாமர்த்தியம் படைத்தவர், என்று ஒம் பெர்நூட் ஷா பெரும்பாலும் மார்க்ஸ் போன்ற தலைவர்களின் கோட்டுபாடுகளையே என்பற்றி வந்தார்.

ஷாவின் கருத்துக்கள் அடிப்படையில் மார்க்ஸின் தத்துவத் தைச் சார்ந்ததாகவே புலப்படும். சமூகத்திலும், வாழ்வின் ஒழுக்கத்திலும் மலிந்துகிடக்கின்ற ஊழல்களையும், தீமைகளையும் மத சம்பந்தமான வேத வைத்தீகப் ரிசாரங்களால் எக்காலத்திலும் களைந்தெறிய முடியாது என்று கூறினார். பல நூற்றுண்டுகளாகத் தெய்வப் ரிரார்த்தனைகளுக்கும், வேத பாராயணங்களுக்கும் இனங்காமல் நேர்மாறு நிலவிவகு போர், வறுமை அக்கிரமங்கள் ஆகியவை பிரங்கிப் படையை எதிர்க்க வொண்ணுதலை என்று குறிப்பிட்டார். சமுதாய புரட்சியின் மூலம் வறுமை அழிக்கப் பட வேண்டுமே அன்றி புரட்சியின் பயங்கரத்திற்காக வறுமை யைப் பெரிதும் மக்களிடையே போதித்தல் தகாதாம்.

நல்ல பணிசெய்து வாழ்வதே மனிதனுக்கப் பிறந்ததற்குப் பொருள் என்று அவர் நம்பி வந்தார். அவர் ஈடும் எடுப்பும் அற்ற பிரசாரம் செய்வதில் வல்லவா. தன் கருத்துக்களைக் கேட்போர் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடிய வண்ணம் மிகவும் சாமர்த்தியமாகப் பேசும் திறம் படைத்தவர். அவருடைய உடல் வலிவும், இலக்கியத் துறையில் ஆர்வமும் இன்றும் குறைந்தபாடில்லை. அவருக்கு 92 வயது ஆயிற்றெனினும் அவருடைய உடல், உள்ளம் ஆகிய இரண்டின் சக்திகளும் இன்னும் போற்றத்தக்க வகையில் பொலிவு பெற்றுமினிருக்கின்றதே அன்றி அழிவைக் காட்டும் சின்னங்கள் ஏதும் புலப்படவில்லை. அவர் இனியும் இலக்கியத் துறையில் பாடுபட்டு உயிருள நாள் வரையிலும் நாடகங்களும் தூல்களும் ஓயா உழைப்போடு எழுதிக் குவிப்பார் என்பதில் எட்டுணையும் ஜயமில்லை !!!

குறிப்பு தை

I. வாழ்த்து

1. தேவாரம்

தேவாரம் : தெய்வத்திற்குரிய இசைப் பாட்டு (தே+வாரம்). தேவாரம் பாடிய மூவர்களில், திருக்காவுக்கரசராகிய அப்பருடைய பாடல் அன்புச் சுவை ததும்புவது. இவர் வாழ்ந்த காலம் ஏழாம் நூற்றுண்டு. மகேந்திரவர்ம் பல்லவன் ஆண்ட காலம். திருஞான சம்பந்தரும் இவர் காலத்தவரே. வேளாளர், சிவபெருமான் அருளால் சூலை நோய் வரப்பெற்று, அதனால் தடுத்தாளப்பெற்றவர்.

2. திருவாசகம்

திருவாசகம் சைவசமய ஆசிரியர்களில் ஒருவராகிய மாணிக்க வாசகரால் பாடப்பட்டது. “திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திக்கும் உருகார்” என்னும் பெருமையை உடையது. இராமலிங்க அடிகளும் இதன் பெருமையைப் போற்றிப் புகழ் கிண்றார். இதன் பெருமையை மேல் நாட்டாரும் உணர வேண்டுமென்று கருதி போப்துரை மகனார் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். பாண்டி நாட்டில் திருவாதவுரில் தோன்றிய மாணிக்க வாசகர் காலம் இன்னதென முடிவு செய்யப்படவில்லை. ஒரு சாரார் மூன்றும் நூற்றுண்டென்பர் ; மற்றொரு சாரர் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டென்பர்.

3. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம்

திருமால் பக்தியில் ஈடுபட்டு ஆழந்தவர்களாகிய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரால் பாடியவை நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம். இப் பாடலைப் பாடிய குலசேகர ஆழ்வார் சேர நாட்டரசர். திடவிரதன் என்பாருடைய அருமைத் திருமகனார்.

4. திருப்புகழ்

முருகன் அருளில் ஈடுபட்டுப் பாடிய பிற்கால நூல்வகையில் திருப்புகழ் விரும்பிப் படிக்கக்கூடிய நூலாகும். பிற்காலச் சந்தத் தோடு கூடியது. ஆசிரியர் : அருணகிரிநாதர்.

5. திரு அருட்பா

வடலூர் இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடியது. 1823-ல் தோன்றியவர். சமரச சன்மார்க்க நெறியைப் பரப்பியவர். யாழ் பாணம் ஆறுமுக நாவலரும் இவரும் ஒரே காலத்தவர்கள்.

6. கிறிஸ்து வணக்கம்

இது 'தேம்பாவணி' என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. தேம்பா + அணி=மங்காத மலர் மாலையைக் குறிக்கின்றது. இங் நூலை இயற்றியவர் ஹீரமா முனிவர் என்பர். இத்தாலி நாட்டிலே கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ மதத்திலே பிறந்து கான்ஸ்டன்டென் ஜோஸ்ப் பெஸ்கி என்னும் இயற்பெயரூடைய இவர் திருநெல் வேலிக்கருகிலுள்ள வடக்கன்குளம் என்னும் ஊரிலே வந்து தங்கி சுப்பிரதீயக் கவிராயர் என்பவரிடம் தமிழ் கற்றுப் புலவரானார். 18-ம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்.

7. முகமதுநபி வணக்கம்

இப் பாடல் முகம்மதியரது நூலாகிய சீராப் புராணத்தி லிருந்து எடுக்கப்பட்டது. சீரு—(இழுக்கம்) அபு மொழி. முக மதுநபி அவர்களின் ஒழுக்க நெறியைக் கூறுவதால், இப்பெயர் பெற்றது.

ஆசிரியர், எட்டயபுரப் புலவர், கடிகை முத்துப்புலவர். சீதக்காதியின் வேண்டுகோட்படி பாடி அரங்கேற்றப்பட்டது. காலம் பதினேழாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதி.

8. தமிழ் வாழ்த்து

இகன் ஆசிரியர் பெ. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், எம். ஏ. பட்டம் பெற்றவர். திருவிதாங்கூர்க் கல்லூரியில் பேராசிரியரா பிருந்தவர். சைவ வேளாளர் மரபு. காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதி. மனேன்மணியத்தில் காணப்படும் தமிழ்த் தாய் வாழ்த்துக்களில் இது ஒன்று.

II. அறவரை

1. திருக்குறள்

குறள் - குறகியது. வெண்பாவிற் சிறிய இரண்டடிப் பாட்டை யுனர்த்தும் கருவியாகு பெயரால் குறள் வெண்பாவினால் ஆகிய நூலுக்கு ஆயிற்று. சிறப்புப் பொருளுனர்த்தும் திரு என்னும் அடைமொழி பெற்று வந்தது.

இது மூன்று பெரும் பிரிவுகளை யடையதாகி, ‘முப்பால்’ என வழங்கப்படுவது.

இது பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் ஒன்று. அவை,

நாலடி, நான்மணி நானுற்ப தெந்தினைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாழுலம்
இன்னிலைசொல் காஞ்சியுடன் ஏலாதி யென்பவே
கைந்நிலை ஆங்கீழ்க் கணக்கு

என்பதால் அறியப்படும்.

‘தமிழ் மறை’ என்று புகழப்படும் இந்நால் எம்மதத்தாரும் எக்குலத்தாரும் எங்காட்டாரும் போற்றிப் படிக்கக் கூடியது. எனவே, எல்லா மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பெருமை யடையது.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவரைப்பற்றியவைகள் உண்மையானவையல்ல; வள்ளுவர் என்பர் தமிழ்ப் பழங்குடி மரபினர் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

திருவள்ளுவ மாலை என்பது திருக்குறலைப் பாராட்டிய பல புலவர் பாடல்களின் தொகுப்பாகும். திருவள்ளுவர் காலம் 1800 ஆண்டுகட்கு பிற்பட்ட கடைச் சங்க காலமாகும். பதின் மர் உரைகளில் பரிமேலழகர் உரையே சிறப்பாகக் கருதப்படுகின்றது.

2. நாலடியார்

நாலடி - நான்காகிய அடிகளைப்படையது. பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. அத்தகைய வெண்பாக்க ஓலாகிய அந்நாலுக்குக் கருவியாகுபெயராயிற்று. ஆர் - சிறப்பு விகுதி.

திருக்குறளோடு மதிக்கப்படுவது. பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் இதுவும் ஒன்று. 400 பாடல்களைக் கொண்டது.

ஆசிரியர்-சமண முனிவர்கள். காலம்-கடைச் சங்க காலம்.

3. திரிகடுகம்

பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் 'ஒன்றுகிய இதனை இயற்றியவர் நல்லாதனார். "இம்முன்றும் திரிகடுகம் போலு மருந்து" என்னும் நூலின் முதற் பாடத்திலிருந்து இந்நாலின் பெயர்க் காரணம் விளங்குகின்றது, "திரிகடுகஞ் சுக்கோடு திப்பவி மிளகுமாகும்" என்ற சூடாமணி நிகண்டு கூறுகின்றது.

காப்புச் செய்யுளிலிருந்து ஆசிரியர் வைணவர் என்று தெரிகின்றது. காலம் : கடைச் சங்க காலம்.

4. நான்மணிக் கடிகை

நான்கு மணிகளை இட்டு இழைத்த அணிகலம் போல அரிய பொருள்கள் நான்கு அடங்கிய பாக்களையுடையது என்பது இதன் பொருள். விளம்பிநாகனரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நாலி மூலானார் கடவுள் வணக்கத்தால், அவரை வைணவர் என்று கொள்ளலாம்.

இந்நால் பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் ஒன்றுதலால், கடைச் சங்க காலம் என்று கொள்க.

5. ஏலாதி

ஆறு பொருள்களால் சேர்க்கப்பட்ட ஏலாதி என்னும் மருந்து உடற் பிணியைப் போக்குவதுபோல, அரிய நீதிகள் ஆறு அடங்கிய இந்நால் உயிர்ப் பிணியைப் போக்கும் என்பது கருத்து

(எலம் ஆகியாவன : எலம், இலவங்கம், சிறு நாவற்ஷு, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு).

இந்தாலே இயற்றியவர் கணி மேதையார். இந்தால் பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் ஒன்றுதலால், கடைச் சங்க காலம் எனக் கொள்க.

6. ஆசாரக் கோவை

பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் ஒன்றுகிய இதனை இயற்றியவர் பெருவாயின் முள்ளியார் என்பவர். இருடிகள் அருளிச் செய்த ஆரிடம் என்னும் வடமொழி நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்ததாகும் இந்தால் என்பது இதன் தற் சிறப்புப் பாயிரத்தால் விளங்குகின்றது.

இதன் பாக்கள் சீவக சிந்தாமணி, பத்துப் பாட்டு, நன்னால் முதலியவற்றின் உரையாசிரியர்களால் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

7. நன்னால்

இது பவணங்தி முனிவரால் இயற்றப்பட்டது. தொல்காப்பியம் முதலிய முன்னேர் நூலின் வழி நூலாகும். சிவஞான முனிவர் போன்ற பேராசிரியர் பலர் இந்தாலுக்கு உரை எழுதி பிரூக்கின்றனர்.

சீயகங்கண் என்னும் அரசரின் வேண்டுகோள்படி இயற்றப் பட்டு அவனது சபையில் அரங்கேற்றப்பட்ட செய்தி இந்தாலின் சிறப்புப் பாயிரத்திலிருந்து தெரியவருகின்றது. காலம் : சீயகங்கண் காலம்.

III. காதை

1. நள வெண்பா

‘வெண்பாவிற் புகழேந்தி’ என்று புகழுப்பெற்ற புகழேந்திப் புலவர் இந்துலை இயற்றியவராவர். இவருடைய பிரப்பிடம் தொண்டை நாட்டிலுள்ள, பொன் வினாந்த களத்துராகும். இவர் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்துப் புலவரான ஒட்டக் கூத்தர், சம்பர் முதலியோர் காலத்தில் இருந்தவர்.

சந்திரன் சுவரக்கி என்ற சிற்றரசனால் ஆதரிக்கப்பட்டவர் என்பது நள வெண்பாவில் பல இடங்களில் அவனைப் பாராட்டிக் கூறியுள்ளதிலிருந்து தெரிய வருகின்றது.

நள வெண்பாவுக்கு முதனால் வடமொழியிலுள்ள பாரத மாகும்.

ஒட்டக்கூத்தர் புகழேந்தி பால் பொருமை கொண்டிருந்த பரம்பரையான கதைகளை விநோத ரசமஞ்சரியில் காணலாம்.

2. வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

பாரதம் பாரதருடைய கதையைக் கூறுவது என்பது பொருள். பரதனுடைய வமிசத்தவர் பாரதா. துஷ்யந்தன் மகனுகிய பரதன் வமிசத்தில் தோன்றியவர் கதை.

அத்தகைய கதையை வடமொழியில் வியாசரால் பாடப் பட்டதை வில்லிபுத்தூரார் என்பவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து பாடினார்.

வில்லிபுத்தூரார் திருமூனைப்பாடி நாட்டிலே சனியூரிலே அந்தனர் குலத்திலே பிறந்தவர். இவர் கொங்குர் குலவரபதியான ஆட்கொண்டானால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். இவருடைய பாடல்கள் பலவிதச் சந்தங்கள் பயின்று இனிய ஒசையுடையதாய் விளங்கும். வில்லிபுத்தூராரும் அருணகிரிநாதரும் ஒரே காலத்தவர் என்று சொல்லப்படுவதால், பதினைந்தாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதி என்று கொள்ளலாம்.

தமிழில், பெருந்தேவனார் பாரத வெண்பாவும் நல்லாப் பிள்ளை பாரதமும் ஆகிய வேறு இரு நூல்களும் வழங்கிவருகின்றன.

3. குசேலோபாக்கியானம்

இது பாகவத புராணத்தில் கூறியிருக்கும் கிளைக் கதைகளில் ஒன்றாகும். இதைத் தமிழில் சிறு நூலாக இயற்றியவர் வல்லூர் ; தேவராஜ பிள்ளை யாவர். இவர் திரிசிரபுரம் மகா வித்து வான் மீனாக்ஷிஸந்தரம் பிள்ளை யவர்களுடைய மாணுக்கரில் ஒருவர். இந்நூல் அரங்கேற்பட்ட காலம் கி. பி. 1850 என்று கூறுவர்.

4. புத்தரும் மகனிழந்த தாயும்

“புத்தரும் மகனிழந்த தாயும்” என்பது ஆசிய ஜோதி என்பதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. இதன் நூலாசிரியர் தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள். திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த சுசிந்திரத்தையுடுத்த தேசூரில் 1876-ம் ஆண்டு பிறந்தார். அவர் திருவாங்கூர் பள்ளிகளில் ஆசிரியராயிருந்து ஓய்வு பெற்றிருக்கின்றார்.

இக்காலப் புலவர் வரிசையில் வைத்துப் போற்றப்படுவர். நல்ல கவிஞர், இனிமையும் உணர்ச்சியும் ஊட்டக்கூடியவை.

IV. சிற்றிலக்கியம்

1. திருவேங்கடத் தந்தாதி

திருவேங்கடம் தமிழ் நாட்டின் வட எல்லையான தமிழ் மலையாகும். இது அதன் மீது எழுந்தருளியுள்ள திருமாலைப்பற்றிய அந்தாதி எனப்படுவது. (அந்தம் + ஆதி) ஒரு பாடலின் முடிவில் அன்றை எழுத்தோ அசையோ, சீரோ அடுத்து வரும் பாடலின் முதலில் அமைந்து வரப்பாடுவதே அந்தாதி எனப்படும். இதன் ஆசிரியர் : பிள்ளைப் பெருமாளையங்காராவர் ; வைணவர் ; திருமலை நாயகர் காலத்தவர், நல்ல கவிஞர் ; ‘அழகிய மணவாள தாசர்’ என்று போற்றப்படுவர்.

2. நால்வர் நான்மணிமாலை

நால்வர் என்பது சைவ சமய ஆசிரியர்கள் நால்வரையும் குறிக்கும் ; வெண்பா, கவித்துறை, விருத்தம் ஆசிரியப்பா என்ற இந்நான்கு பாடல்களால் அந்தாதித் தொடையாக நாற்பது

செய்யுள் பாடுவதே நான்மணிமாலையாம். வெண்பாவால் சம்பந்த ரையும், கட்டளைக் கலித்துறையால் திருநாவுக்கரசரையும், விருத்தத் தால் சுந்தரரையும் ஆசிரியத்தால், மாணிக்க வாசகரையும் ஆசிரியர் பாடியுள்ளார்.

இந்துலை இயற்றியவர் துறை மங்களம் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள்; இவர் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த குமாரசாமி தேசிகன் என்பரின் மூத்த திருமகனுவர். இளமையிலேயே துறவு பூண்டார்; வீரசௌர்; துறை மங்கலம் அண்ணுமலை ரெட்டியா ரால் ஆதரிக்கப்பட்டார்; வீரமா முனிவரோடு வாதிட்டார். காலம் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு.

3. நந்திக் கலம்பகம்

பலவகைப் பூக்களாலாகிய மாலையைப் போலப் பலவகைப் பாக்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பாமாலையைக் கலம்பகம் என வழங்கினர். கலம்பகம்—புய வசுப்பு, அம்மானை, குறம், மறம் முதலிய 18 உறுப்புக்களையுடையது. கலம்பகத்தில்—வெண்பா முதலிய பாக்கள் விரசி அந்தாதித் தொடையாய் அமைந்து வரும்.

இதில் கூறப்பட்ட நந்தி பல்லவ அரசனுகிய மூன்றும் நந்தி வர்மனுவன். இவன் தெள்ளாற்றில் வரகுண பாண்டியன் முதலி யோரை வென்ற செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

4. புதுமை வேட்டல்

தமிழ் நாட்டின் தலை சிறந்த பேரவீரராய்த் திகழ்பவர் திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் அவாகளாவார்; உரை நடை எழுதுவதில் வல்லூர்; நல்ல சொற்பொழிவாளர்; மேற்கண்ட அரிய பண்பு நலங்களோடு, கவி இயற்றுவதிலும் வல்லவர் என் பதை இப்பாடலால் அறியலாம்; சீர்திருத்தக்காரர்; சமய நுட்ப எட்பழுடையவர்; நாட்டுக்கு உழைத்தவர்; தொழிலாளா முன்னேற்றங் கருதிப் பாடுபட்டவர்; “நவ சக்தி” என்னும் பத்திரிகை வாயிலாகத் தமிழ் நாட்டை விழிப்புறச் செய்தவர்.

5. இளந் தமிழ்னுக்கு

இக்காலப் புலவர் வரிசையில், இடம் பெற்றவர் நாமக்கல் கவிஞர் இராமவிங்கம் பிள்ளையாவர். புத்தம் புதிய கருத்துக்களால் தமிழ் மக்களை விழிப்படையச் செப்தவர். மறுமலாச்சிப் பாடல்கள் தேசிய கானம் நிறைந்து எல்லோரையும் களிப்பூட்டுவன.

6. இன்பத் தமிழ்

சிந்தைக்கும் செவிக்கும் நல் விருந்தினை நல்கும் கவியமுதினைத் தரும் இக்காலப்புலவர் வரிசையில் புரட்சிக் கவிஞர் பாரத தாசனும் ஒருவர்; மறுமலர்ச்சிப் பாடல்களில் இவருக்கு தனிப்பெரும் இடம் உண்டு. புதுவையில் 1891-ம் ஆண்டு எப்பிரல் மாதம் கனகசபை முதலியாரின் திரு மகனுடைய தோன்றினார். இவரது இயற்பெயர் சுப்புரத்தினம்.

7. சரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

தேசிய கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் இக்காலப் புலவர் வரிசையில் முதலாவதாக வைத்துப் போற்றப் படுவார். இவர் பாண்டி நாட்டில் எட்டையபுரத்தில் அந்தணர் குலக்தில் தோன்றினார். தமிழ்ப் பற்றும் நாட்டுப் பற்றும் மிக்கவர். உணர்ச்சித்தும்பும் இவர் பாடல்கள், படித்து இன்புறக் கூடியவை.

V. பல்கலை

1. சிலேடை

சிலேடை: இரு பொருள் பயப்பது. இது செம்மொழிச் சிலேடை, ஏரிமொழிச் சிலேடை என இருவகைப்படும். செம்மொழிச் சிலேடை சொல் இருந்தபடியே இரு பொருள் தருவது. ஏரிமொழிச் சிலேடை, சொல்லைப் பரித்து இரு பொருள் படுத்துவது.

இங்குள்ள பாடல் காளமேகப் புலவர் பாடியவை. கரிய மேகம் - மழை பொழிவதோல் செய்யுளாகிய மழை பொழியுங் காரணத்தால், இப்புலவருக்கு இது காரணப்

பெயராயிற்று. இவருக்குப் பெற்றேரிட்ட பெயர் வரதன் என்பது. 'வசைபாடக் காளமேகம்' எனப் புகழ் பெற்றவர். இவர் கி. பி. பதினாறும் நூற்றுண்டினர் என்பது.

2. சீட்டுக் கவி

சீட்டுக் கவி என்பது கடிதச் செய்யுளாகும். இதைப் பாடியவர் அந்தக்கக் கவி வீரராகவ முதலியார். சைவ வேளாளர் மற்று தொண்டை நாட்டிலுள்ள பொன் விளைந்த களத்தூர் இவரது ஊராகும்.

3. சொற்சுவை

இதுவும் காளமேகப் புலவரால் பாடப்பட்டது. "ஆறுதலை" என்ற சொல் இச்செய்யுளில் பல இடங்களில் வந்து சொற்சுவை தருவது குறிப்பிடத் தக்கது. காளமேகப் புலவர் வரலாற்றை விநோதரசமஞ்சரி முதலியவற்றில் பறக்கக் காணலாம்.

4. வறுமை

பிற்காலப் புலவர்களில் ஒருவராகிய சொக்கநாதப் புலவரால் பாடப்பட்டது. தனிப் பாடல் திரட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

5. நகைச் சுவை

இரட்டையரால் பாடப்பட்டது; காளமேகப் புலவருடன் நட்புடையவர்; ஒருவர் குருடர்; மற்றொருவர் முடவர்: இருவரும் சேர்ந்தே எங்கும் செல்வராதலால் இரட்டைப் புலவர் எனப் புகழுப்பட்டனர். கவிபாடுவில் இருவரும் வல்லவர்.

R72
666

KALAI KOVAI
BOOK I FORM IV

By
Vidwan A. SHANMUGAVELAN, B.O.L.

DUCO PUBLISHING HOUSE
RAMACHANDRAPURAM

Price Rs. 1-2-0

Wrapper - SHAKTI PRESS LTD., MADRAS 14